

Memento

Contents

Memento	1
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	2
2. Chương 2: Lần Đầu Thăm Quán Bar	4
3. Chương 3: Chân Tướng Như Vậy	7
4. Chương 4: Ca Ca Giá Lâm	10
5. Chương 5: Sơ Phẩm Sidecar	12
6. Chương 6: Tôi Gọi Bạch Ngọc Đường	18
7. Chương 7: Cùng Ăn Cơm Trưa	19
8. Chương 8: Miêu Nhi Của Tôi	21
9. Chương 9: Dự Tính Của Anh Trai	24
10. Chương 10: Đồng Vị Sidecar	27
11. Chương 11: Reset Tiêu Đề	29
12. Chương 12: Lại Bắt Đầu Từ Đầu	32
13. Chương 13: Tôi Là Mèo Con Của Cậu	34
14. Chương 14: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Hai Người	37
15. Chương 15: Tín Nhiệm Trần Đây	40
16. Chương 16: Chưa Từng Quên	42
17. Chương 17: Cấp Trên? Mối Tình Đầu	45
18. Chương 18: Thương Thế Của Công Tôn	48
19. Chương 19: Vòng Cổ Màu Bạc	51
20. Chương 20: Oán Niệm Của Bạch Ngọc Đường	54
21. Chương 21: Động Đất Đến Đây	56
22. Chương 22: Công Tôn Chân Thực	59
23. Chương 23: Kết Thúc	61

Memento

Giới thiệu

Editor: BeverlyThể loại: đam mỹ, cổ đại Bạn có bao giờ nghĩ nếu một người không có trí nhớ thì sẽ n

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

Cho đến ngày nay, Bạch Ngọc Đường vẫn còn nhớ rõ ràng tình cảnh lần đầu tiên trông thấy Triển Chiêu.

Cho dù đã gần đến cuối mùa thu, phố thương mại phồn hoa vẫn đông đúc như cũ.

Bạch Ngọc Đường đứng ở bên ngoài quán bar “Memento”, cách tấm kính thấy một người đàn ông mặc sơmi màu lam ngồi dựa vào cửa sổ, lẳng lặng nhìn tờ báo trên bàn, ánh mặt trời vừa vắn chiếu lên người người đàn ông ấy, gương mặt trắng như bạch ngọc thượng hạng, màu tóc nâu sáng bóng lại phát ra ánh vàng, cảm giác phi thường không thực, giống như người này sẽ tùy thời biến mất.

Phố thương mại phồn hoa đường đến đường đi cả trai lẫn gái đều quay đầu lại dùng ánh mắt kinh diễm chăm chú nhìn gương mặt nghiêng hoàn mỹ kia trong chốc lát, chính là người nọ tựa như xuất thần, thủy chung, đầu cũng không ngẩng lên một chút.

Đẩy cửa gỗ quán bar, bên trong rất thoáng đãng, buổi sáng không phải thời gian kinh doanh của quán bar, người đàn ông mặc sơmi đen ngồi sau quầy bar, mắt phượng khẽ híp, lông mi thật dài, một tay đang cầm quyển sách, tay kia thì vô ý thức vuốt ve một chiếc ly để cao chứa chất lỏng vàng nhạt, lộ ra bộ dáng hoàn mỹ, thanh nhã.

Bạch Ngọc Đường đi qua, gập ngón tay gõ gõ quầy bar, người đàn ông áo đen giương mắt nhìn anh, thanh âm không cao: “Hiện tại không phải thời gian kinh doanh!”

Bạch Ngọc Đường mày kiếm nhăn lại, ngữ khí rất lạnh: “Anh là ông chủ?”

Người đàn ông áo đen cao thấp đánh giá một chút, vẻ mặt lạnh lùng: “Cậu tới tìm việc?”

“Xin chào, tìm tôi có việc sao?” Bạch Ngọc Đường theo tiếng xoay người hướng cửa chỉ thấy một người đến gần, tay người nọ tùy ý đem tóc trước mặt đẩy ra, một đôi mắt trong màu hổ phách nhìn qua, môi khẽ cong lên một độ cong tuyệt đẹp, cảm giác ấm áp cùng người đàn ông lãnh diễm vừa rồi ngồi ở trong quầy bar hoàn toàn bất đồng: “Tôi là ông chủ!”

Bạch Ngọc Đường nhìn người đàn ông này cao ngang mình, nhưng thân hình lại quá gầy yếu, không khỏi có chút hoảng hốt, người đàn ông như vậy tựa hồ không phải tồn tại của thế tục, mà là tinh linh rất xuống nhân gian.

Thấy Bạch Ngọc Đường vẫn ngần người, người đàn ông ôn hòa cười: “Ngồi xuống trước đã!” Miệng tùy ý, giống như bọn họ là bạn cũ nhiều năm không gặp.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống, ánh mắt người đàn ông thuần khiết như suối, lẳng lặng nhìn anh, chính là mỉm cười, không thúc giục anh nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường âm thầm nghĩ, nếu mình là một cô gái, chỉ sợ cũng sẽ bị người khiêm tốn như vậy hấp dẫn.

Nhớ tới buổi tối ngày hôm trước, vị hôn thê Đinh Nguyệt Hoa nhiều ngày không gặp bỗng nhiên tìm anh, bình tĩnh nói cho anh biết phải hủy bỏ hôn ước. Lúc ấy Bạch Ngọc Đường giận không kìm được, cho dù là chú ý của cha mẹ, cũng không thể đùa như vậy, huống chi hai nhà đều là nhân vật có uy tín danh dự, đính hôn ngày ấy lại long trọng như vậy, hiện tại Đinh Nguyệt Hoa đơn phương yêu cầu hủy bỏ hôn ước, đem Bạch Ngọc Đường anh vứt chỗ nào?

Bạch Ngọc Đường nhìn vẻ mặt Đinh Nguyệt Hoa dứt khoát kiên quyết, biết cô đã suy nghĩ cặn kẽ, cũng không miễn cưỡng, âm thầm phất người hỏi thăm, rốt cục biết Đinh Nguyệt Hoa là vì một ông chủ quán bar tên Triển Chiêu mà cùng mình trở mặt.

Bạch Ngọc Đường không phải dễ sống chung, bằng không cũng sẽ không ngần ngại vài năm đứng sừng sững trên đỉnh thương trường, cho nên hôm nay Bạch Ngọc Đường đến, là tìm Triển Chiêu này tính sổ.

Thấy người đàn ông đồ trắng trước mắt này bắt đầu thất thần, Triển Chiêu hướng quầy bar nói: “Công Tôn, lấy vị tiên sinh này ly nước!”

Bạch Ngọc Đường lấy lại tinh thần, theo ánh mắt Triển Chiêu, thấy người đàn ông lãnh diêm kêu Công Tôn kia đi tới, trong tay bưng hai ly nước trắng đặt bịch trên bàn, sau đó đứng ở một bên gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu áy náy cười cười với Bạch Ngọc Đường, sau đó đưa tay vỗ vỗ cánh tay Công Tôn: “Không có việc gì!”

Công Tôn khẽ nhú mày, ý tứ không rõ liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, xoay người theo cửa nhỏ bên quầy bar đi ra ngoài.

Triển Chiêu cầm ly nước trắng đặt trước mặt Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường thấy tay người kia thon dài, đầu ngón tay tái nhợt, cánh tay dài khiến cổ tay áo sơ mi lộ ra khớp cổ tay trắng nõn, động tác đơn giản, người trước mắt này làm, lại mang theo mười phần mỹ cảm.

“Vị tiên sinh này xưng hô thế nào?” Triển Chiêu thu hồi tay, đặt trên ly của chính mình, từ lòng bàn tay truyền đến hơi ấm nhẹ nhẹ.

“Bạch Ngọc Đường!” Bạch Ngọc Đường cũng không biết mình vì cái gì lại nói cho người kia biết tên, thái độ người đàn ông này xa cách lại ôn hòa khiến người ta nhìn không được muốn tới gần.

Triển Chiêu tay đặt trên thái dương day day, đây là động tác quen thuộc một năm này, chung quy muốn ngẫm lại xem người xa lạ này có để lại ấn tượng gì trong đầu hay không, rất nhanh xác định, ít nhất trong trí nhớ từ một năm trước, hoàn toàn không có hình ảnh người đàn ông diện mạo sánh với danh xinh đẹp, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén như vậy.

“Bạch tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?” Triển Chiêu buông tay, khẽ cười.

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng mở miệng: “Vì Đinh Nguyệt Hoa!”

Triển Chiêu khẽ nhú mày, đầu ngón tay lạnh lẽo lại đặt lên thái dương, nheo mắt nghĩ lại, nửa ngày cái tên này mới liên hệ cùng một dung mạo xinh đẹp, đây là chuyện vào một năm gần đây có trong trí nhớ của anh.

“Nguyệt Hoa?” Triển Chiêu giương mắt đối diện với đôi con ngươi hẹp dài trước mặt, đồng tử người này là màu đen thuần khiết hiếm thấy, cùng người này đối diện tựa như chạm rã tiến vào hồ lạnh, chìm dưới nước khiến hít thở không thông lại khó mà giãy dụa. Triển Chiêu rất nhanh thu hồi tâm tình: “Nguyệt Hoa làm sao?”

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh: “Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác? Huống chi tôi cùng Đinh Nguyệt Hoa đã đính hôn, cậu làm như vậy, có phải mất tác phong quân tử!”

Triển Chiêu bỗng mở to hai mắt, tròn tròn, Bạch Ngọc Đường nghĩ, thật giống mắt mèo!

“Bạch tiên sinh hiểu lầm, tôi cùng Nguyệt Hoa chỉ là bạn bè!” Triển Chiêu vẫn như cũ đang cười, thực vô tội.

“Bạn bè?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy người trước mắt này nhìn như đơn thuần một chút cũng không đơn thuần, anh hiểu Đinh Nguyệt Hoa, cô gái kia sẽ không làm loại chuyện yêu đơn phương này: “Đinh Nguyệt Hoa đã hủy bỏ hôn ước với tôi, các người chỉ sợ chuyện tốt đã tới gần rồi, còn dám nói chính là bạn bè?”

Bạch Ngọc Đường chú ý tới Triển Chiêu nghiêng đầu xoa thái dương, biểu tình rất không thích hợp: “Êy, cậu làm sao vậy?”

Bỗng nhiên Công Tôn từ cánh cửa nhỏ chạy đến, vẻ mặt khẩn trương, ngồi xổm bên cạnh người Triển Chiêu nói: “Chiêu, cậu không sao chứ? Vào nghỉ ngơi một chút, không cần suy nghĩ!”

Triển Chiêu hôm nay nhớ lại chuyện có chút nhiều, đầu kêu ong ong, nhân phẩm nhiều năm khiến vấn đề đầu tiên anh nghĩ tới là, cái cô gái gọi Đinh Nguyệt Hoa kia, cũng chính là em gái của bạn làm chung Đinh Triệu Huệ, vì cái gì lại vì mình mà từ hôn người đàn ông thoát nhìn xinh đẹp lại có thân phận trước mắt này, không phải là trong trí nhớ đã mất đi, có làm chuyện không thích hợp mất tác phong quân tử chứ?

Đầu đau quá, vẫn không thể nghỉ nhiều.

Bạch Ngọc Đường phát hiện sắc mặt Triển Chiêu càng trắng bệch hơn, ánh mắt khê nhảm, lông mi dài khê run, tùy ý Công Tôn đỡ mình đi về phía cửa nhỏ.

Bạch Ngọc Đường vội vàng chặn trước hai người bọn họ: “Giả bệnh thì giải quyết không được vấn đề!”

Công Tôn thấy ánh mắt Bạch Ngọc Đường tràn đầy phần nộ, nói: “Cậu trước ngồi một chút, tôi dàn xếp Chiêu tốt sẽ ra nói với cậu!” Sau đó vượt qua Bạch Ngọc Đường, hai người biến mất sau cửa nhỏ.

Ước chừng hơn mười phút, tính nhẫn nại của Bạch Ngọc Đường sắp tan biến gần như không còn, thấy Công Tôn một mình tiến đến, sau đó đến quầy bar lấy ra cái ly để cao chứa chất lỏng vàng nhạt trong suốt đi tới, tùy ý ngồi vào vị trí Triển Chiêu khi nãy, tao nhã nhấp một ngụm, nói: “Việc này, từ đầu tới cuối không quan hệ với Triển Chiêu, cậu có thể tìm Đinh Nguyệt Hoa!”

Bạch Ngọc Đường nghĩ được vị cồn nhàn nhạt, đó là rượu Rum mạnh.

“Đinh Nguyệt Hoa chẳng lẽ là thâm mến?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy kinh ngạc.

Công Tôn trên mặt lộ ra vẻ phiến muộn: “Chỉ sợ ngay cả thâm mến cũng không được tính, bọn họ... chính là vừa mới nhận thức!”

“Vừa mới nhận thức?” Bạch Ngọc Đường không thể tin, lấy tâm cơ của Đinh Nguyệt Hoa, không có khả năng vì một ông chủ quán bar bình thường mới vừa nhận thức mà buông quan hệ thông gia thương mại trọng yếu.

“Đúng vậy!” Thanh âm Công Tôn nhẹ nhỏ không thể nghe thấy: “Mỗi ngày đều là quen nhau lần đầu!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn. Những lời này thật kỳ lạ.

Công Tôn một hơi đem toàn bộ chất lỏng trong ly rót vào yết hầu, sau đó đứng lên, bình tĩnh nói với Bạch Ngọc Đường: “Xin cậu về sau đừng tới phiến toái Triển Chiêu, về phần Đinh Nguyệt Hoa, tôi có thể khẳng định với cậu, Triển Chiêu sẽ không thích cô ta!” Sau đó không nhìn Bạch Ngọc Đường còn đang sững sờ, bước nhanh vào cửa nhỏ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lần đầu tiên viết văn, mong các vị tỷ tỷ ca ca cổ vũ!

2. Chương 2: Lần Đầu Thăm Quán Bar

Bạch Ngọc Đường trong lòng rất phiến muộn, buổi sáng nhìn thấy “tình địch” trong tưởng tượng, đụng phải cái đinh mềm. Sau đó cả ngày đều không yên lòng, ngay cả buổi chiều ký hợp đồng cùng Trầm Trọng Nguyên cũng luôn ở tình trạng xuất thần. Cuối cùng đến buổi tối nằm ở trên giường nghỉ ngơi, lại bị cuộc điện thoại của Đinh Nguyệt Hoa làm rối loạn tâm tình.

“Ngũ ca, hủy bỏ hôn ước là chuyện của em, không quan hệ tới Triển Chiêu, xin anh đừng đến tìm anh ấy nữa!” Ngữ khí Đinh Nguyệt Hoa cương quyết trước nay chưa từng có.

Bạch Ngọc Đường giận dữ cười lại: “Ha! Nếu không phải tìm hiểu đến cùng, tôi còn thật không biết Đinh đại tiểu thư chính là đơn phương tương tư!”

Bên kia không có tiếng động, hồi lâu, truyền đến thanh âm có vẻ bi thương của Đinh Nguyệt Hoa: “Ngũ ca, coi như em cầu anh, đừng đến tìm Triển Chiêu nữa, này hết thấy đều là lỗi của em, là Đinh Nguyệt Hoa em có lỗi với anh, đừng tìm anh ấy nữa, được không?”

Về mặt Bạch Ngọc Đường trống rỗng trong nháy mắt, Đinh Nguyệt Hoa tâm cao khí ngạo trước giờ không cầu người, hiện tại dùng loại giọng điệu này..., Triển Chiêu! Trước mắt Bạch Ngọc Đường hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ôn nhuận, ánh mắt tịch mịch kia, rốt cuộc là người như thế nào?

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm nóc nhà hồi lâu không ngủ được.

Ngày hôm sau, Bạch Ngọc Đường nhận được điện thoại của anh trai Bạch Cẩm Đường, câu nói đầu tiên chính là: “Chú cùng Đinh Nguyệt Hoa rồi cuộc làm sao vậy?”

Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm, em làm sao biết, em cũng muốn biết.

“Không biết, cô ấy bỗng nhiên yêu cầu hủy bỏ hôn ước!” Mắt ngủ nửa đêm khiến Bạch Ngọc Đường đau đầu, dùng đầu ngón tay xoa thái dương, chợt phát hiện động tác trong gương này dường như đã từng quen, đó là động tác ngày hôm qua Triển Chiêu lặp lại rất nhiều lần, chẳng lẽ người kia cũng đau đầu?

Thanh âm Bạch Cẩm Đường nghe không ra giọng sảng: “Bàn giao tốt chuyện trong tay anh liền trở về nước!”

Bạch Ngọc Đường hỏi: “Anh nghe được tin tức từ đâu?” Dù sao mình cùng Đinh Nguyệt Hoa hủy bỏ hôn ước không phải chuyện có mặt mũi, ngay cả trong nước cũng không mấy người biết.

“Đinh gia lão thái thái gọi điện thoại cho anh, bà tựa hồ rất bất mãn với quyết định của Đinh Nguyệt Hoa!” Bạch Cẩm Đường tạm dừng một chút, hỏi: “Đinh Nguyệt Hoa rồi cuộc coi trọng ai?”

Bạch Ngọc Đường biết sự tình đã lớn, Đinh gia lão thái thái gọi điện thoại cho Bạch Cẩm Đường, chứng tỏ hiện tại người cầm quyền Đinh gia Đinh Triệu Lan không phản đối quyết định của Đinh Nguyệt Hoa, bắt đắc dĩ Đinh gia lão thái thái mới tìm Bạch Cẩm Đường ra mặt, lấy tính cách của anh trai, lúc này về nước, không làm cho long trời lở đất, chỉ sợ không dễ yên. Nghĩ đến đây, trong đầu Bạch Ngọc Đường cứ nhiên chợt lóe qua tình cảnh Triển Chiêu nhắm mắt ngủ đi.

“Anh, em cũng không thích Đinh Nguyệt Hoa, cô ta hủy bỏ hôn ước cũng hợp ý em, anh bên đó bận rộn như vậy, không cần vì chuyện này mà đặc biệt trở về!” Bạch Ngọc Đường nói ngăn cản.

“Chú không cần phải nói! Vé máy bay đã đặt rồi. Mười giờ sáng ngày kia, nhớ phải xe tới đón anh!” Không đợi Bạch Ngọc Đường nói thêm gì nữa, bên kia đã cúp điện thoại.

Bạch Ngọc Đường còn cầm điện thoại đứng tại phòng tắm sửng sờ, phản ứng đầu tiên là, nhanh chóng thông báo Triển Chiêu trốn đi.

Nếu không tính mấy bữa tiệc xã giao thi thoảng buổi tối, Bạch Ngọc Đường có thể nói là người hoàn toàn không sống về đêm, thế nhưng đêm nay, Bạch Ngọc Đường quyết định đi “Memento” xem.

Phổ thương mại không thể đi xe vào, Bạch Ngọc Đường tại giao lộ xuống xe, thật xa liền nhìn thấy biển hiệu “Memento” nhấp nháy nhấp nháy, màu tím lơ lơ, giống như hai chàng trai trong quán, thần bí mà mê người.

Trước tấm kính, vị trí ngày đó Triển Chiêu đã ngồi, có một đôi nam nữ xa lạ.

Bạch Ngọc Đường đẩy cửa vào, tiếng đàn dương cầm tao nhã vang lên, không có tiếng ồn ào như trong tưởng tượng, người cũng rất nhiều, không còn chỗ ngồi, vài cô gái trẻ tuổi mặc áo sơ mi tím nhạt đan xen nhau ở trước mỗi bàn, mọi người nói chuyện đều vô thức hạ giọng, như sợ quấy nhiễu cái gì đó, ngẫu nhiên cũng sẽ có tiếng cười truyền tới.

Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa, thấy Công Tôn lãnh diễm ngày đó về ra một nụ cười máy móc, cổ tay lắc, bình pha rượu màu bạc trên không trung quay quay, động tác tuyệt đẹp, cả trai lẫn gái vây quanh quầy bar, hoa si ngắm Công Tôn.

Trong cùng quán bar là một sân khấu không nhỏ, ở giữa đặt một giá mic màu bạc, phía sau giá mic là đàn dương cầm màu trắng, một người tóc vàng khoác áo choàng, diện mạo không phân biệt nam nữ ngồi ở đó đánh đàn.

Một cô gái đi tới: “Tiên sinh đi một mình hay hẹn bạn?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười với cô gái quán bar rõ ràng vẫn là học sinh: “Một mình!”

Cô gái cười chỉ chỉ một bàn nhỏ ở góc: “Chỉ còn bàn kia, có thể chứ? Không thì tiên sinh có thể đến quầy bar ngồi một lát!”

Vốn nghĩ cô gái quán bar thấy nụ cười của mình sẽ tìm cho mình vị trí tốt, thế nhưng..., Bạch Ngọc Đường luôn rất có lòng tin với dung mạo của mình, loại phương pháp này lần nào cũng chuẩn, hôm nay lại mất

đi hiệu lực. Chợt nhớ tới trong quán rượu có hai mỹ nam hiếm thấy, Bạch Ngọc Đường cười cười tự giễu, những cô gái này mỗi ngày đối diện với Triển Chiêu cùng Công Tôn, chẳng trách miễn dịch!

Ngồi tại bàn nhỏ Bạch Ngọc Đường mới phát hiện, trang hoàng của quán bar rất chuẩn, cho dù ở góc, ngồi xuống thì hóa ra đèn sáng như nhau, toàn bộ quán bar thu hết vào mắt.

“Tiên sinh uống chút gì không?”

“Nước ấm!” Nói ra khỏi miệng, chính Bạch Ngọc Đường cũng sửng sốt.

Cô gái tựa hồ không thấy lạ, rất nhanh mang đến một ly nước trắng: “Có chút nóng, tiên sinh cẩn thận!” Thái độ phục vụ không khác biệt gì so với thái độ bàn bên cạnh mở XO.

Tiếng đàn dương cầm dừng, người đánh đàn đứng lên rời khỏi, Bạch Ngọc Đường mới nhìn ra, đó là một chàng trai, tựa hồ có phần giống con lai.

“Người phân theo nhóm vật hợp theo loài” Đây là tâm tình Bạch Ngọc Đường giờ phút này. Bạn của người đẹp đều là người đẹp.

Người nọ đi thẳng đến chiếc bàn nhiều người bên cạnh sân khấu, Bạch Ngọc Đường nheo mắt lại, thân ảnh ngồi quanh bàn kia có mấy người rất quen thuộc.

Triển Chiêu đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường, bên trái Triển Chiêu là Đinh Nguyệt Hoa, bên phải là anh hai của Đinh Nguyệt Hoa Đinh Triệu Huệ, bên cạnh Đinh Triệu Huệ là Đinh Triệu Lan, bên cạnh Đinh Triệu Lan là Liễu Thanh, Bạch Ngọc Đường quen mấy người này, quản lý Đinh thị hiện tại là Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ không chịu thành thành thật thật ở công ty hỗ trợ, mà làm cảnh sát, nghe nói rất tốt, Liễu Thanh cùng Bạch Ngọc Đường, anh em Đinh thị từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bây giờ là chuyên gia nội khoa não.

Bên cạnh Liễu Thanh theo thứ tự ngồi bốn người khác nhau, vừa nhìn đều là đàn ông luyện võ, chàng trai tóc vàng vừa rồi ngồi ở bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa, cách Đinh Nguyệt Hoa nói gì đó với Triển Chiêu, sau đó người bên cạnh cùng cười, Triển Chiêu tựa hồ cũng cười, đứng dậy đi lên sân khấu, đứng phía sau giá mic, Đinh Triệu Huệ đi đến trước máy điều khiển ở một bên ẩn cái nút, ánh mắt toàn bộ quán bar đều tập trung ở trên người Triển Chiêu.

Đèn tối sầm, Bạch Ngọc Đường thấy một đường sáng trắng chiếu lên người Triển Chiêu, áo sơ mi hồng nhạt ở dưới ánh đèn tựa hồ lấp lánh tỏa sáng, âm nhạc vang lên, là đoạn nhạc chậm “Chung tình với em” của Trương Quốc Vinh.

Link

“

I do I do

”

(“Chung tình với em nên tôi thành tâm xin em trân quý phần tình cảm này

Chưa từng thổ lộ với em bí mật, cả đời lần đầu cố gắng nói tiếng lòng

Mong em nhận lời chứng minh với tôi tiếng lòng này cùng cộng hưởng

Sau đó công khai tâm tình với em, dùng nhẫn kim chiếc kia làm chứng

Nói với tôi một tiếng rõ rệt đồng ý về sau cùng chung họ với tôi

Nói với tôi một tiếng I do I do nguyện ý một đời khiến tôi vui vẻ

Chung tình với em nên tôi thành tâm xin em trân quý phần tình cảm này

Sau đó trăm năm bên em, trọn đời dùng mỗi tình si thành tâm kia làm chứng”)

Giọng hát thoảng khàn khàn, hoàn toàn quốc ngữ, Triển Chiêu một tay nắm giá mic, một tay đặt ở mic, theo tiếng nhạc khẽ rung thân, đôi mắt màu hổ phách khẽ nhắm, trên mặt mang nụ cười như có như không, thanh âm ưu mỹ truyền vào tai Bạch Ngọc Đường lại mang theo chút cô đơn cùng tuyệt vọng.

Bạch Ngọc Đường không biết mình tại sao lại cảm giác được Triển Chiêu từ trong tiếng hát bày tỏ sự tuyệt vọng, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm bóng người giữa chùm sáng kia, cảm giác giây tiếp theo người này sẽ biến mất, giống như chưa từng tới thế giới này...

Một khúc chấm dứt, trong quán rượu vang lên tiếng vỗ tay, lại không ai kêu “hát tiếp”, Triển Chiêu thu hồi nụ cười trên mặt, hơi hơi xoay người, đi xuống khỏi sân khấu, Đinh Triệu Huệ nhanh chóng đi qua, đưa cho anh một ly nước, Triển Chiêu cười cười.

Bạch Ngọc Đường thề, anh từ trong mắt Đinh Triệu Huệ thấy được một ít tình cảm khác lạ, ánh mắt người kia nhìn Triển Chiêu cùng ánh mắt em gái Đinh Nguyệt Hoa nhìn Triển Chiêu, giống nhau như đúc...

Liễu Thanh mang theo một cây đàn vi-ô-lông lên sân khấu, “Country Road” vui vẻ.

Bạch Ngọc Đường đứng lên đi đến bàn lớn nhiều người kia.

Nhìn thấy anh đầu tiên chính là Công Tôn trong quầy bar, vài bước chần ở trước mặt Bạch Ngọc Đường: “Bạch tiên sinh có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường nhú mày, thế nào giống như mình đến phá hỏng tràng diện: “Tôi tìm Triển Chiêu nói mấy câu!”

“Không được!” Công Tôn quả quyết cự tuyệt.

Không đợi Bạch Ngọc Đường nói, chợt nghe thấy thanh âm Đinh Triệu Huệ: “Bạch lão ngũ? Cậu tới làm gì?”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu xoay người, nhìn mình một cái, sau đó hỏi Đinh Triệu Huệ: “Bạn của cậu à?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, này là sao? Làm bộ không biết?

Trong lòng tức giận, Bạch Ngọc Đường không để ý sự cản trở của Công Tôn đi qua đứng ở trước mặt Triển Chiêu: “Hôm qua mới vừa gặp mặt, cậu liền đã quên?”

Triển Chiêu mở lớn cặp mắt tròn tròn nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó dùng đầu ngón tay day day thái dương, mỉm cười: “Vị tiên sinh này nhớ lắm đi, tôi hình như không biết cậu!”

3. Chương 3: Chân Tướng Như Vậy

Bạch Ngọc Đường chán nản, không đợi nói thêm gì, Đinh Nguyệt Hoa nhào lại, giữ chặt cánh tay Bạch Ngọc Đường: “Ngũ ca, chúng ta đi ra ngoài nói, được không?”

“Vì sao phải đi ra ngoài nói?” Bạch Ngọc Đường rất tức giận, Triển Chiêu trước mắt này nhìn như vô tội, như thế nào có thể tự nhiên diễn trò như vậy, một chính mình còn đặc biệt đến thông báo bọn họ tránh anh trai.

Đinh Nguyệt Hoa liều mạng kéo anh: “Cần anh Ngũ ca, nhanh đi đi!”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên không khống chế được, hướng về phía Đinh Nguyệt Hoa rống: “Cô biết rõ cậu ta nói dối, làm bộ không biết tôi, cô còn che chở cậu ta, cho dù chúng ta không có hôn ước, tôi cũng không thể nhìn cô tìm loại người dối trá này...”

“Ngũ ca!” Đinh Nguyệt Hoa lớn tiếng ngắt lời Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lại nhìn về Triển Chiêu phía sau.

Bạch Ngọc Đường thấy mọi người cả bàn đứng lên vây bên người Triển Chiêu, ngay cả Liễu Thanh cũng nhảy xuống khỏi sân khấu, đỡ Triển Chiêu.

Sau đó Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu sắc mặt tái nhợt, dùng đầu ngón tay run nhẹ nhẹ day day thái dương... Thần sắc mọi người khẩn trương dị thường. Đinh Triệu Huệ khẩn trương kéo tay kia của Triển Chiêu nói: “Triển Chiêu, đừng nghĩ, không có việc gì!”

Lông mi Triển Chiêu run run, nhẹ nhàng tựa vào người Đinh Triệu Huệ, thanh âm như có như không: “Tôi mệt, đưa tôi trở về nghỉ ngơi đi!”

Người trong quán rượu đều rời đi, Công Tôn thanh toán xong, sau đó treo lên biển tạm dừng kinh doanh.

Một đám người ngồi quanh bàn, mấy cô gái sau khi quét dọn vệ sinh vây tay với Công Tôn rồi đều đi về.

Liễu Thanh cùng Đinh Triệu Huệ một trước một sau một mỗi từ cửa nhỏ đi ra, Đinh Nguyệt Hoa vội vàng đứng lên hỏi: “Thế nào?”

Liễu Thanh khoát tay: “Uống thuốc an thần, đã ngủ!”

Đinh Triệu Lan cười cười với Bạch Ngọc Đường: “Chuyện này là chúng tôi thiếu suy nghĩ, Ngũ đệ muốn trách tội thì trách tôi đi!”

Bạch Ngọc Đường không kiên nhẫn phát phát tay: “Trách tội gì, tôi muốn biết Triển Chiêu này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Đinh Triệu Huệ đi tới ngồi xuống: “Cậu biết có ích lợi gì?”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày ngắc đầu, từ khi cảm giác được ánh mắt Đinh Triệu Huệ nhìn về phía Triển Chiêu dị thường, Bạch Ngọc Đường rất không thích người này, vừa định nói vài câu, phía sau vang lên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Tôi nói cho cậu biết, hy vọng sau khi cậu biết đừng tới quấy rầy Triển Chiêu nữa!”

Công Tôn một tay mang theo một chai Rum mạnh mới vừa mở, một tay cầm một chiếc ly để cao ngồi ở đối diện Bạch Ngọc Đường, rót cho mình một chén rượu mạnh màu vàng nhạt, mùi rượu tỏa bốn phía.

“Công Tôn Sách, anh uống ít chút đi!” Liễu Thanh một phen đoạt lấy ly rượu trong tay Công Tôn.

Công Tôn hí mắt phượng liếc người kia một cái, cười lạnh: “Không uống rượu để thêm can đảm, tôi có thể nói ra sao?”

Bạch Ngọc Đường chú ý tới Đinh Triệu Huệ cùng bốn người luyện võ không biết tên kia trong nháy mắt sắc mặt đều rất mất tự nhiên.

Người chơi đàn dương cầm tóc vàng đem ly rượu trong tay Liễu Thanh trả lại cho Công Tôn: “Sách, cậu đừng quá kích động!”

Công Tôn đem hơn phân nửa rượu mạnh trong ly rót vào yết hầu, không biết có phải tác dụng của cồn hay không, Bạch Ngọc Đường thấy trong mắt Công Tôn hiện lên một tầng hơi nước.

Đêm đó Bạch Ngọc Đường nghe được về chuyện xưa thê thảm của Triển Chiêu.

Triển Chiêu Công Tôn Sách cùng Đinh Triệu Huệ cùng với bốn người luyện võ kia, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán giống nhau, đều là cảnh sát. Tính cách trầm ổn, đầu óc linh hoạt giúp Triển Chiêu tuổi còn trẻ đã là đội trưởng đội hình sự, anh cùng Công Tôn Sách cộng tác lâu dài, vốn ở giữa cảnh sát Trung Quốc không có hợp tác, nhưng hai người một người can đảm cẩn trọng, một người linh hoạt bình tĩnh, phá từng án lại từng án lớn.

Hai năm trước, đội Triển Chiêu bọn họ tra được một tổ chức tội phạm quốc tế nhập cư trái phép phụ nữ ra nước ngoài, qua hơn nửa năm theo dõi điều tra, Triển Chiêu xác định bọn họ giấu người trong nhà dân, bắn chết bọn canh giữ, tên đứng đầu phía Trung Quốc cột bom đứng ở góc chết, dùng con tin trong phòng uy hiếp cảnh sát, Triển Chiêu thay đổi y phục hàng ngày mở xe cảnh sát ra dùng chính mình đổi lấy con tin, chờ tên cầm đầu ra căng. Vốn nói đến căng rồi lại động thủ, thế nhưng Đinh Triệu Huệ bọn họ quá khẩn trương, không quan tâm đến phản đối của Công Tôn Sách, lái xe rất sát, định ngấm bắn tên cầm đầu, ai ngờ một phát không trúng, tên cầm đầu cảm thấy mình chạy không thoát, bỗng nhiên giật kíp thuốc nổ, định bụng có chết cũng kéo theo cái đẽm lưng.

Triển Chiêu tại lúc tay súng bắn tia nổ súng liền biết sự tình không ổn, một khác trước khi giật kíp thuốc nổ, đem xe lao xuống sông, sau đó nhảy khỏi xe, cho dù động tác Triển Chiêu rất nhanh, vẫn bị mảnh bom nhỏ bắn trúng, một mảnh nhỏ hình thoi găm vào đầu Triển Chiêu, có lẽ mệnh Triển Chiêu chưa tuyệt, mảnh nhỏ vừa vụn cắm ở khu vực trống giữa đại não, tính nguy hiểm không lớn, nhưng ngay cạnh mảnh bom là trung khu trí nhớ, lúc ấy phẫu thuật là Liễu Thanh làm, trước tiên nói với mọi người Triển Chiêu có thể sẽ mất trí nhớ.

Triển Chiêu sau khi tỉnh lại không có mất trí nhớ, nhưng rất nhanh mọi người phát hiện vấn đề mới, Triển Chiêu với sự thay đổi trí nhớ, anh sẽ không nhớ được chuyện phát sinh ngày hôm qua, trí nhớ dừng lại ở một ngày trước hôm chấp hành nhiệm vụ, Công Tôn Sách mất rất lâu mới khiến Triển Chiêu nhớ rõ rằng mình mất trí nhớ, sau đó mở quán bar này, Đinh Nguyệt Hoa một năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Triển Chiêu, suốt một năm gió mặc gió, mưa mặc mưa đến quán bar, mới khiến Triển Chiêu nhớ rõ mình.

Liễu Thanh nói, Triển Chiêu hiện tại bị vây ở trạng thái thiếu mất trí nhớ, mỗi ngày ngủ một giấc, đại não sẽ hồi phục chỗ thương tổn trí nhớ, cắt bỏ chuyện vừa mới phát sinh. Nếu muốn khiến anh nhớ một sự kiện, chỉ có thể không ngừng lặp đi, lặp lại, về phần Triển Chiêu bao lâu mới có thể có ấn tượng với chuyện này, vậy phải quyết định ở tín nhiệm của anh đối với hoàn cảnh hoặc người.

Một năm rưỡi sau phẫu thuật, Triển Chiêu chỉ nhớ kỹ ba chuyện, chuyện thứ nhất là mình mất trí nhớ. Chuyện thứ hai là mình và Công Tôn Sách mở quán bar này. Chuyện thứ ba là Đinh Nguyệt Hoa là em gái Đinh Triệu Huệ.

Triển Chiêu dùng một tháng để nhớ mình mất trí nhớ, là bởi vì tín nhiệm với mình, anh phát hiện mình không bình thường, cho nên nhớ kỹ mình mất trí nhớ.

Công Tôn Sách dùng nửa năm để anh nhớ kỹ hai người cùng nhau mở quán bar này, là bởi vì Triển Chiêu tin tưởng Công Tôn, biết Công Tôn sẽ không gạt mình.

Đinh Nguyệt Hoa dùng một năm mới khiến Triển Chiêu nhớ được mình là em gái Đinh Triệu Huệ, là bởi vì cô mỗi ngày đều xuất hiện, khiến Triển Chiêu sinh ra thói quen ghi nhớ.

Chuyện khác thường phức tạp cho đến khi Bạch Ngọc Đường về nhà nằm ở trên giường còn khó hiểu, anh hiện tại biết tuyệt vọng truyền ra trong tiếng hát của Triển Chiêu là cái gì rồi, đó là hắc ám nhìn không thấy tương lai, tâm Triển Chiêu, tựa hồ đã chết.

Bạch Ngọc Đường cả ngày gọi điện cho Bạch Cẩm Đường, không nhận mà tắt máy, xem ra lần về nước này của anh trai, nhất định phải làm.

Xử lý xong công việc trong tay thì đèn đường đã lên, ô tô đi ngang qua phố thương mại, Bạch Ngọc Đường bảo lái xe dừng lại, đứng xa xa nhìn biển hiệu “Memento” màu tím nhạt kia nhấp nháy nhấp nháy. Bạch Ngọc Đường biết, quán bar kia đích thật là một ký ức tan vỡ, hai chàng trai bên trong từng dùng bờ vai gây yếu bảo hộ người khác, hiện tại bảo vệ chính mình.

4. Chương 4: Ca Ca Giá Lâm

Ngày Bạch Cẩm Đường về nước, Bạch Ngọc Đường hủy buổi xã giao tối, vội vàng về nhà, đèn trong biệt thự của mình sáng trưng, quản gia Bạch Phúc chờ ở cửa lớn, thấy Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy qua “Ngũ gia, Bạch đại gia đã trở lại!”

“Phải, tôi không phải sớm nói cho ông biết sao?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu sự ngạc nhiên của Bạch Phúc.

“Lô đại gia bọn họ cũng đã trở lại!” Bạch Phúc vẻ mặt bất an, không biết lát nữa Ngũ gia thấy tình cảnh trong phòng có nổi bão hay không.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường khó coi, lúc này động tĩnh khá lớn.

Vào nhà liền thấy Bạch Cẩm Đường cùng Lô Phương ngồi giữa ghế sa lon, nhị ca Hàn Chương cùng tam ca Từ Khánh ngồi ở trên tay vịn bên cạnh, tứ ca Tưởng Bình ngồi ở trên ghế sa lon đơn bên kia, một bộ hội thắm.

“Thế nào đều trở lại?” Bạch Ngọc Đường cởi áo khoác đưa cho người giúp việc.

Đại tẩu Mẫn Tú Tú nghe tiếng ôm đứa con Lô Trân đi qua: “Lão ngũ, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không cho chúng ta biết, nếu không phải anh trai gọi điện thoại, chúng ta cái gì cũng không hay!”

Bạch Ngọc Đường thấy không có chỗ cho mình ngồi, xoay người ôm Trân nhi trong lòng Mẫn Tú Tú đùa, vừa nói: “Chuyện lớn gì? Không phải chỉ là Đinh Nguyệt Hoa hủy hôn thôi sao! Em vui vẻ thoải mái!”

Từ Khánh tính tình thẳng thắn, vừa nghe anh nói mặc kệ: “Đinh Nguyệt Hoa cô ta cư nhiên hủy hôn? Anh ngày mai phải đi tìm thằng nhóc Đinh Triệu Lan kia, bắt hắn cho một lời giải thích!”

Giúp việc mang ghế dựa đến đặt, Bạch Ngọc Đường đem Trân nhi xoay đến xoay đi thả xuống mặt đất, nhìn nhóc loạn choạng đi đến bên người Lô Phương, không chút để ý nói: “Em cũng không cần giải thích, anh đi loạn cái gì?”

Hàn Chương cau mày: “Liền tùy bọn họ làm cần? Tập đoàn Hâm Không chúng ta không phải để bọn họ xem thường!”

Mẫn Tú Tú thấy thần sắc Bạch Ngọc Đường thản nhiên, tựa hồ không muốn truy cứu gì, vội vàng dùng bả vai huých huých Lô Phương.

Lô Phương thấy Bạch Cẩm Đường vẫn cúi đầu không nói, đành phải nói: “Ngọc Đường, chú trước nói chút chuyện đã qua, hay là chú làm cái gì, Đinh Nguyệt Hoa mới hủy hôn?”

Bạch Ngọc Đường khoanh tay tựa lưng vào ghế ngồi: “Em là tự nguyện hủy hôn, không quan hệ tới người khác!”

Một câu ấy khiến mấy người ở đây nói không nên lời.

Bạch Cẩm Đường giương mắt: “Đinh lão thái thái nói Đinh Nguyệt Hoa muốn kết hôn cùng với một ông chủ quán bar, có việc này?”

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường khê biến: “Đừng nói bừa, không có chuyện này!”

“Sao chú biết không có?” Tưởng Bình hí hóp mắt nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường trừng anh: “Các anh rốt cuộc muốn làm gì? Em bản thân cũng không ngại, các anh thật sự là quá quan tâm!”

“Quên đi!” Bạch Cẩm Đường đứng lên: “Chú đã không ngại, các anh cũng lười quản!”

Mọi người giật mình nhìn Bạch Cẩm Đường, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, hai anh em này cũng không phải hạng người mặc người khác khi dễ, hiện tại xảy ra loại chuyện bị phụ nữ hủy hôn mất mặt như này, một người không ngại, một người mặc kệ, tình huống gì đây?

Bạch Ngọc Đường sợ nhất chính là anh trai nhà mình không thuận theo không buông tha, hiện tại nghe anh trai nói, cũng nhẹ nhàng thả ra.

Buổi tối ngủ ở trên giường, nhìn màn đêm ngấn người, từ khi thấy Triển Chiêu, chính mình cũng đã mất ngủ lâu rồi, hôm nay nghe anh trai buồn tha, cứ nhiên không phải thay Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng tỏ ra, mà là thay Triển Chiêu an tâm, thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Sáng ngày hôm sau có hội nghị, không chờ các vị anh trai rời giường, Bạch Ngọc Đường đã ăn sáng ngồi ở phòng họp công ty nghe quản lý các ngành báo cáo.

Hội nghị sắp kết thúc, di động Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên vang lên, tiếp điện thoại, thanh âm Đinh Nguyệt Hoa truyền đến: “Bạch Ngọc Đường, anh hơi bị quá đáng!” Thanh âm lớn đến mọi người trong phòng họp đều khẽ nhú mày.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường xanh mét: “Tôi đang họp!”

“Anh còn họp? Anh có biết mấy người ca ca của anh đến Memento tìm Triển Chiêu hay không? Anh không phải nói không truy cứu sao? Anh rốt cuộc muốn thế nào hả?” Thanh âm Đinh Nguyệt Hoa mang theo tiếng nước nở.

Bạch Ngọc Đường biến sắc, đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng họp, người trong phòng hai mắt nhìn nhau.

“Cô hiện tại ở Memento sao? Bảo anh của tôi nghe!” Bạch Ngọc Đường bước nhanh ra khỏi thang máy, lái xe hướng phố thương mại.

“Tôi hôm nay ở thành phố B đầu thầu, buổi tối mới có thể trở về, vừa rồi Công Tôn gọi điện thoại cho tôi!” Đinh Nguyệt Hoa khóc nói: “Liễu Thanh nói Triển Chiêu không thể chịu kích thích, vỏ não anh ấy bị thương, chịu kích thích có thể xuất huyết não dẫn đến tử vong!”

Bạch Ngọc Đường đem xe dừng ở giao lộ phố thương mại, thấy bên cạnh đỗ xe đại ca thường dùng khi làm việc trong nước, tức giận đi lên ở cửa xe đạp một phát, sau đó chạy hướng Memento.

Cách tám kính, Bạch Ngọc Đường thấy Công Tôn Sách đem Triển Chiêu bảo vệ ở sau người, vẻ mặt đầy căm phẫn, Triển Chiêu thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra đang nghĩ gì.

Bạch Ngọc Đường dùng sức đẩy cửa ra, thấy nhị ca tam ca cùng tứ ca đứng cách hai người bọn họ hai bước lớn, vẻ mặt dọa người, bỗng nhiên nhị ca vươn tay tóm Công Tôn: “Cánh tay cậu đã gãy như vậy thì chân còn... A

~~” Trong nháy mắt, Triển Chiêu chắn ở trước mặt Công Tôn, ánh mắt sắc bén, một tay giật, nhị ca ôm cánh tay lão đảo về phía cạnh bàn, tam ca giận dữ, hướng phía Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quát lớn: “Không được động!”

Sau đó... tất cả mọi người nhìn về phía anh.

Lời này ra khỏi miệng, chính Bạch Ngọc Đường cũng thần tình hắc tuyến, mình tại sao lại hô một câu như vậy.

Từ Khánh thấy Bạch Ngọc Đường, kêu to: “Ngũ đệ, chú tới thật đúng lúc, tiểu bạch kiếm này đã thương nhị ca!”

Bạch Ngọc Đường đi nhanh qua, thấy Tưởng Bình đỡ Hàn Chương, cánh tay hình như trật khớp.

“Các anh muốn làm cái gì!” Bạch Ngọc Đường nhìn mấy vị ca ca làm loạn quán bar: “Em đã nói việc này không quan hệ với người khác!”

Triển Chiêu bên cạnh xoay người nói với Công Tôn Sách: “Tay anh không việc gì chứ?”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại thấy tay phải Công Tôn vừa hồng vừa sưng.

“Lão ngũ, chú điên rồi? Chính chú bị cầm sừng, mấy người làm ca ca chúng ta không thể nhìn chú đứng không, tiểu tử này giả ngu, còn đã thương nhị ca, chuyện này không thể để yên!” Từ Khánh tức giận kêu to.

Bạch Ngọc Đường tức giận giậm chân: “Bảo các anh đừng quản mà!” Xoay người nhìn tay Công Tôn Sách, ngẩng đầu hỏi Triển Chiêu: “Có hòm thuốc không?”

Trong mắt Triển Chiêu đã không còn sắc bén, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của Bạch Ngọc Đường. Giờ phút này ánh mắt Triển Chiêu bình thản, vô tội nhìn Bạch Ngọc Đường.

Công Tôn Sách nói: “Phía dưới quầy bar có!”

Bạch Ngọc Đường vội vàng chạy đến quầy bar, Từ Khánh tức giận ở phía sau kêu: “Bạch Ngọc Đường, cánh tay nhị ca chú thành như vậy, con mẹ nó chú không quản, chạy tới quán tên tiểu bạch kiểm kia, chú mỡ heo phủ tim rồi!”

Triển Chiêu để Công Tôn Sách ngồi xuống, đi về phía Hàn Chương: “Tôi xem một chút!”

Từ Khánh đi qua đẩy anh: “Mày nhìn cái gì? Chết giểu?”

Tướng Bình vội vàng ngăn lại: “Tam ca, anh đừng động thủ, anh đánh không lại cậu ta!”

Bạch Ngọc Đường cầm cái hòm thuốc lại đặt ở trên bàn nói: “Anh để cậu ấy xem một chút!”

Tướng Bình nhìn Bạch Ngọc Đường tuýp thuốc Vân Nam ra thoa cho Công Tôn, lại nhìn Triển Chiêu, đành phải tránh ra nửa bước, giữ chặt Từ Khánh, Từ Khánh vẫn như cũ mắng chửi không ngừng.

Triển Chiêu vươn tay kéo cánh tay Hàn Chương, đẩy lại vắn, một tiếng “khắc” nhỏ vang, Hàn Chương cảm thấy cánh tay có thể động.

Triển Chiêu lui về phía sau hai bước, nhìn Bạch Ngọc Đường thoa thuốc cho Công Tôn Sách: “Hôm nay cảm ơn anh, tôi nghĩ chuyện ngày hôm nay nhất định là hiểu lầm!”

Bạch Ngọc Đường thấy ba vị ca ca đã an tĩnh lại, đem thuốc trong tay đưa cho Triển Chiêu, từ trong hòm thuốc lấy ra một lọ dầu hoa hồng, đi đến trước mặt Hàn Chương: “Nhị ca, em thoa thuốc cho anh!”

“Không dám nhận!” Hàn Chương sắc mặt không tốt: “Lão ngũ, chú phải nói rõ cho bọn anh!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Trở về nói đi!” Sau đó quay đầu hướng Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách nói: “Thật sự là rất có lỗi, tôi hôm nào trở lại bồi tội!”

Công Tôn Sách cau mày nhìn ba người phía sau Bạch Ngọc Đường nói: “Bồi tội coi như xong, hy vọng về sau không cần gặp lại!”

Triển Chiêu nhìn Công Tôn cười: “Công Tôn! Vị tiên sinh này... Ồ... Thật ngại, đã quên hỏi, quý danh?”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Bạch Ngọc Đường!”

“Ồ! Vị Bạch tiên sinh này cũng đã nói là hiểu lầm, đừng chấp nhặt!”

Công Tôn lo lắng liếc mắt nhìn Triển Chiêu, gật gật đầu với Bạch Ngọc Đường: “Quên đi, nhanh đi đi!”

Trước khi rời cửa, Bạch Ngọc Đường đi ở cuối cùng quay đầu lại, thấy Triển Chiêu dùng đầu ngón tay day day thái dương, Công Tôn vội vàng kéo anh nói: “Tay của tôi còn rất đau, thoa thuốc cho tôi đi!”

Triển Chiêu buông tay, sủng nịch xoa xoa đầu Công Tôn, cẩn thận thoa thuốc cho anh.

5. Chương 5: Sơ Phẩm Sidecar

Giải thích tiêu đề: Đại loại ý là “Lần đầu thưởng thức Sidecar”, hương vị lần đầu thưởng thức

Ngồi trong phòng khách, năm ca ca đều có mặt, Mẫn Tú Tú dẫn Trần nhi ngồi ở phòng ăn thật cẩn thận nhìn bọn họ.

Tướng Bình đã đem sự tình nói một lần, Lô Phương tức giận ba đệ đệ quá lỗ mãng, Bạch Cẩm Đường nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn cúi đầu không nói bảo: “Anh hy vọng chú nhất thật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, anh thấy không phải đơn giản là Đình Nguyệt Hoa hủy hôn như vậy đi!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Được rồi, em vẫn giấu diếm chân tướng sự việc, em không muốn quá nhiều người biết chuyện này! Cho nên vẫn chưa nói! Em không muốn... cậu ấy bị xem là trường hợp đặc biệt, khiến người ta vậy xem!”

Tướng Bình bỗng nhiên mở to hai mắt: “Chẳng lẽ... Lão ngũ chú là đang vì hai tiểu tử trong quán rượu kia...”

Hàn Chương cũng giật mình: “A? Không thể nào! Lão ngũ, chẳng lẽ là bởi vì chú cùng tiểu bạch kiếm trong quán rượu kia..., Đinh Nguyệt Hoa mới hủy hôn?”

Sau đó ngẩng đầu ngẫm lại, cảm thấy chính mình nghĩ chuẩn rồi, vừa rồi lão ngũ khẩn trương bồi thuốc cho tên tiểu bạch kiếm bị thương như thế mà!

Bạch Ngọc Đường nửa ngày mới minh bạch ý trong lời hai ca ca nói, sắc mặt tối sầm: “Các anh trong đầu rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Bạch Cẩm Đường vẫn trấn định: “Vậy chú nói xem là xảy ra chuyện gì đi!”

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt nhíu mày, đáng tiếc nhà mình không có rượu mạnh giống trong Memento, chuyện như vậy, thật đúng là khó có thể bắt đầu!

Bạch Ngọc Đường đem chuyện ngày đó Công Tôn Sách kể nói qua một lần với mấy vị ca ca, mấy ca ca một bên nghe một bên cảm thán, cuối cùng, Hàn Chương xoa cánh tay của mình nói: “Trách không được một chiêu liền tháo luôn cánh tay anh, nguyên lai là đội trưởng đội hình sự!”

Từ Khánh nghe thấy nhiệt huyết sôi trào: “Nhìn không ra á, tiểu bạch kiếm kia thực có khí phách!”

Tướng Bình trừng anh: “Tiểu bạch kiếm cái gì, anh còn gọi thật lưu loát!”

Từ Khánh cười ngây ngô.

Bạch Cẩm Đường cũng khẽ thay đổi sắc mặt: “Nói như vậy thật là chúng ta hiểu lầm hai người này, bất quá cô gái nhỏ Đinh gia kia cứ như vậy khẳng định muốn đi theo một người tùy thời sẽ quên mình?”

Bạch Ngọc Đường nhún vai, Hàn Chương nói: “Bạch đại ca, anh là chưa gặp hai tiểu tử kia, em mà là con gái, linh hồn nhỏ bé cũng sẽ bị câu đi!”

Từ Khánh ở một bên phụ họa.

Lô Phương nhìn Bạch Cẩm Đường nói: “Như vậy đi, nếu là hiểu lầm, người Hãm Không ta dám làm dám chịu, buổi tối đi xin lỗi hai vị anh hùng này, thuận tiện ủng hộ, thế nào?”

Bạch Cẩm Đường cười: “Tôi cũng nghĩ vậy!”

Bạch Ngọc Đường lấy tay gỡ gỡ tóc, buổi tối chỉ sợ sẽ rất hỗn loạn đi!

Rút ra giáo huấn lần trước, Bạch Ngọc Đường mang theo năm ca ca vào Memento sớm, vào cửa thấy trong quầy bar pha rượu là thanh niên tóc vàng chơi dương cầm lần trước, Liễu Thanh đang đứng trên sân khấu kéo vi-ô-lông, vẫn là vị trí ngày đó, đám người Triển Chiêu ngồi quanh bàn.

Nhóm người Bạch Ngọc Đường vào cửa cũng rất chói mắt, Công Tôn liếc một cái liền thấy được, sau đó ba anh em Đinh gia cũng nhìn thấy, Triển Chiêu cuối cùng quay đầu lại, thấy Bạch Ngọc Đường, mỉm cười: “Bạch tiên sinh, lại gặp mặt!” Bạch Ngọc Đường gật đầu, mang theo các ca ca đi qua. Anh em Đinh gia thấy Bạch Cẩm Đường có chút xấu hổ, dù sao năm đó là lão thái thái nhà mình cùng Bạch Cẩm Đường thương nghị định ra hôn sự cho Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, rất là vô lý.

Mọi người sau khi chào hỏi, Đinh Triệu Lan kéo Bạch Cẩm Đường cùng Lô Phương ngồi xuống, thấp giọng nói chuyện.

Hàn Chương Từ Khánh Tướng Bình xin lỗi Công Tôn, Công Tôn cũng là người sáng khoái, phát phát tay, liền coi là quá khứ. Hiện tại đang kéo Đinh Triệu Huệ uống rượu.

Đình Nguyệt Hoa không yên lòng, cứ một chốc lại nhìn trộm anh trai cùng Bạch Cẩm Đường Lô Phương nói chuyện.

Triển Chiêu vẫn uống một ly nước ấm, thấy Bạch Ngọc Đường chen ngồi giữa mình với Đình Triệu Huệ, dịch dịch ghế: “Bạch tiên sinh muốn uống chút gì không?”

Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên nhìn Triển Chiêu gần như vậy, dưới ánh đèn, làn da trong suốt, đôi mắt lấp lánh tinh quang, thiếu đi tịch mịch cùng tuyệt vọng vài lần trước thấy, đáy mắt đều là ý cười nhàn nhạt.

Bạch Ngọc Đường nghĩ, trách không được những người này nghĩ mọi cách bảo vệ anh, con người đơn thuần như vậy, một khi rung động sẽ là chuyện khiến người thương tâm cỡ nào.

“Tùy ý đi!” Bạch Ngọc Đường cười cười.

“Cậu uống Brandy không?” Triển Chiêu nghiêng đầu, cười rất dễ nhìn.

“Á... Uống đi!” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy Triển Chiêu như vậy mới là anh chân chính.

“Đi theo tôi!” Triển Chiêu đứng lên đi về phía quầy bar, quay đầu lại thấy Bạch Ngọc Đường còn ngồi, khoe miệng khẽ cười: “Đến đây!”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cảm thấy trái tim thoáng chợt ngừng đập, đứng lên đi theo phía sau Triển Chiêu đến quầy bar.

“Trí Hóa, cậu đi thay Liễu Thanh đi, nơi này để tôi!” Triển Chiêu khom lưng tiến vào quầy bar nói với thanh niên tóc vàng.

Trí Hóa đưa cocktail vừa mới pha xong cho cô gái phục vụ nói: “Thực mệt chết tôi, tôi muốn Công Tôn hảo hảo cảm tạ tôi!”

Triển Chiêu vỗ vỗ cậu, nhìn cậu hướng sân khấu đi, mới cầm lấy bình pha rượu bắt đầu rửa sạch, ánh mắt loàn loàn nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Từng nghe nói Sidecar chưa?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu. Kỳ thật cho dù anh nghe nói rồi, hiện tại cũng nghĩ không ra, nụ cười của Triển Chiêu quá rực rỡ tuyệt đẹp, dưới nụ cười như vậy, đèn trong quán bar đều ảm đạm nhạt màu.

Triển Chiêu thuần thục đổ Brandy vào trong bình pha rượu, rượu bạc hà cùng nước chanh, vặn chặt, bình pha rượu ở trong tay Triển Chiêu lay động lên xuống, động tác tuyệt đẹp trôi chảy, khẽ nghiêng, cầm một ly đựng cocktail miệng rộng đổ vào, một ly rượu trong suốt xuất hiện.

Triển Chiêu đưa cho Bạch Ngọc Đường: “Không thêm trang trí, cậu nếm thử hương vị!”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận uống một ngụm, một cổ hương rượu nồng đậm, nhưng không có cay như trong tưởng tượng, ngược lại mang theo hương trái cây: “Tuyệt lắm á!”

Triển Chiêu một tay đặt lên quầy bar, nghiêng dựa vào bàn, thân trên nghiêng về phía Bạch Ngọc Đường: “Rất tuyệt đi! Đây là sở trường của tôi!”

Bạch Ngọc Đường giương mắt đối diện ánh mắt biếng nhác của Triển Chiêu, buột miệng nói: “Cậu chân chính là một con mèo!”

Triển Chiêu nháy mắt: “Cái gì?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, chính mình cũng cười: “Vừa rồi cảm giác cậu giống một con mèo!”

Triển Chiêu bỗng nhiên cười ha ha.

“Ông chủ, mấy bàn kia muốn rượu giống như vị tiên sinh này!” Cô gái phục vụ áp lên quầy bar nói với Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại, mọi người trong phòng lớn đều nhìn về quầy bar, mấy bàn gần quầy có người khe khẽ nói nhỏ: “Từ trước chưa từng thấy ông chủ cười như vậy á!” “Đúng vậy, đúng vậy, thật sự rất đẹp!” “Người đàn ông kia là ai há? Ông chủ tự mình pha rượu cho anh ta!” “Nhìn bộ dáng có vẻ quan hệ rất tốt!” “Cũng là một người đàn ông đẹp! Tình nhân sao?”...

Bạch Ngọc Đường cẩn thận quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, đối với những lời này ngược lại không có nửa điểm không vui.

Triển Chiêu giống như không nghe thấy, pha từng ly từng ly rượu giống với vừa rồi, thần sắc lại khôi phục đến thần nhiên.

Bạch Ngọc Đường nhấp rượu, nghĩ thầm: Thật hy vọng Triển Chiêu có thể thường xuyên lộ ra nụ cười thoải mái như vậy.

Tại bàn lớn bên sân khấu, mấy người mắt to trừng mắt nhỏ nhìn hướng quầy bar bên đây, Đinh Nguyệt Hoa sâu kín nói: “Em từ trước chưa từng thấy anh Triển Chiêu cười như vậy!”

Công Tôn Sách lộ ra nụ cười: “Cậu ấy trước kia thường xuyên cười như vậy!” Mấy người khác phụ họa.

Đinh Triệu Huệ nhíu mày nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường nói chuyện trước quầy bar, trong mắt hiện lên một tia bất an.

Công Tôn Sách bỗng nhiên đứng lên nói với Liễu Thanh đang tạm ngừng: “‘Back at one’ tôi lên hát!”

Đinh Triệu Huệ một bên ồn ào: “Chà! Đã lâu không thấy anh hát rồi, hôm nay mọi người thật có phúc nghe!”

Công Tôn Sách cười đi lên sân khấu, hai tay đặt lên giá mic, hướng Liễu Thanh gật đầu, ngọn đèn quán bar tối xuống, Công Tôn mặc sơ mi đen tựa như cái bóng đứng giữa chùm sáng, áo mở hai khuy, trên cổ đeo một cái vòng cổ màu bạc, mặt vòng như ẩn như hiện, ngẫu nhiên lộ ra, rạng rỡ ánh lên. Tay áo sơ mi hơi xắn lên, tay phải bị thương quấn băng gạc, cổ tay lộ ra kia mảnh khảnh giống như Triển Chiêu, gân xanh có thể thấy rõ, xứng với khuôn mặt lạnh diễm.

Link

“It’s undeniable that we should be together
It’s unbelievable how I used to say that i’d fall never
The basis is need to know if you don’t know just how I feel
Then let me show you now that I’m for real
If all things in time, time will reveal Yeah
~One, you are like a dream come true
Two, just wanna be with you
Three, girl it’s plain to see that you’re the only one for me
and Four, repeat steps one through three
Five, make you fall in love with me
If ever I believe my work is done
Then I’ll start back at one Yeah
~~So incredible the way things work themselves out
And all emotional once you know what it’s all about
And undesirable for us to be apart
Never would have made it very far
Cause you know you got the keys to my heart
Cause one, You are like a dream come true
Two, just wanna be with you

Three, girl it's plain to see that you're the only one for me
and Four, repeat steps one through three
Five, make you fall in love with me
If ever I believe my work is done
Then I'll start back at one
Say farewell to the dark night
I see the coming of the sun
I feel like a little child, who's life has just begun
You came and breathed new life into this lonely heart of mine
You threw out the lifeline just in the nick of time a
~~Cause one, You are like a dream come true

Two, just wanna be with you
Three, girl it's plain to see that you're the only one for me
and Four, repeat steps one through three
Five, make you fall in love with me
If ever I believe my work is done
Then I'll start back at one"

(Đó là một điều không thể phủ nhận rằng đôi ta thuộc về nhau
Đó là một điều không thể tin được rằng anh từng nói anh sẽ không bị gục ngã
Đó là điều mà em cần biết nếu không biết anh cảm thấy thế nào
Thì hãy để anh cho em biết anh luôn thành thật
Nếu mọi thứ đến đúng lúc thì thời gian sẽ chứng minh cho em thấy Yeah
Thứ nhất, em như một giấc mơ trở thành hiện thực
Thứ hai, anh chỉ muốn được bên cạnh em
Thứ ba, em là cô gái giản dị mà anh thấy được và em là cô gái duy nhất dành cho anh
Thứ tư, lặp lại các bước một đến ba
Thứ năm, anh sẽ khiến em cùng rơi vào tình yêu của anh
Nếu mọi thứ anh tin đều đã vượt qua
Thì anh sẽ bắt đầu lại từ đầu Yeah
~Đó là một điều không thể tin được cái cách mà chính mình bước đi
Và tất cả cảm xúc một khi em nhận biết được về tất cả điều này
Và không mong muốn để chúng ta xa lìa nhau
Sẽ không bao giờ để điều đó đi quá xa
Bởi em biết em có chiếc chìa khoá để mở cửa trái tim anh mà
Bởi thế thứ nhất, em như một giấc mơ trở thành hiện thực
Thứ hai, anh chỉ muốn được bên cạnh em

Thứ ba, em là cô gái giản dị mà anh thấy được và em là cô gái duy nhất dành cho anh

Thứ tư, lặp lại các bước một đến ba

Thứ năm, anh sẽ khiến em cùng rơi vào tình yêu của anh

Nếu mọi thứ anh tin đều đã vượt qua

Thì anh sẽ bắt đầu lại từ đầu

Nói lời chia tay với đêm tối

Anh thấy ánh mặt trời đang đến

Anh cảm thấy mình như một đứa trẻ và cuộc sống anh như mới bắt đầu

Em đã đến và cho anh sức sống vào trái tim cô đơn của tôi

Em ném quăng cuộc sống thật đúng lúc

~~Thứ nhất, em như một giấc mơ trở thành hiện thực

Thứ hai, anh chỉ muốn được bên cạnh em

Thứ ba, em là cô gái giản dị mà anh thấy được và em là cô gái duy nhất dành cho anh

Thứ tư, lặp lại các bước một đến ba

Thứ năm, anh sẽ khiến em cùng rơi vào tình yêu của anh

Nếu mọi thứ anh tin đều đã vượt qua

Thì anh sẽ bắt đầu lại từ đầu)

__Vnsharing__

Giọng hát từ tính mang theo trần trở triền miên, Bạch Cẩm Đường ngồi ở vị trí đối diện vị trí Công Tôn đứng, trong nháy mắt cảm giác bốn phía trống không, ngay cả Lô Phương Đình Triệu Lan vừa rồi thì thì thăm thăm với mình cũng biến mất không rõ, có thể nhìn thấy trong mắt, là người tóc đen áo đen chìm đắm trong tiếng hát, tuyệt sắc nam tử dùng biểu tình băng lãnh hát tình ca diễm lệ kia.

Mà giờ khắc Bạch Ngọc Đường nghe Công Tôn hát, bên tai ngược lại có thể nghe được giai điệu Triền Chiêu thuận miệng ngân nga theo, âm cuối kéo dài quấn ở trong lòng, dần dần thắt chặt...

Một bài tình ca chấm dứt, Công Tôn lộ ra nụ cười đã lâu đến chính mình dường như cũng quên mất, anh không nhớ rõ mình cười với ai, chính là Bạch Cẩm Đường dưới sân khấu lại cảm thấy nụ cười kia là cười với mình, độc nhất vô nhị. Lô Phương Đình Triệu Lan bên cạnh nói nửa ngày cũng không nghe thấy một câu của Bạch Cẩm Đường, ngẩng đầu liền thấy người đàn ông nghiêm túc lãnh liệt này đang cười cười nhìn chằm chằm Công Tôn đi xuống sân khấu, âm thầm kêu khổ không ngừng, này là chuyện gì á!

Đêm đã khuya, trong quán rượu chỉ còn lại những nam nam nữ nữ quen biết, Bạch Cẩm Đường không muốn rời đi, vẻ đẹp Công Tôn lơ đãng lộ ra khiến anh chìm đắm; Bạch Ngọc Đường không đành lòng rời đi, sợ ngày mai với Triền Chiêu lại thành người lạ; những người khác không dám rời đi, Bạch Cẩm Đường hoa si quá rõ ràng, sợ một chút không giữ chặt sẽ gây ra sai lầm lớn...

Thế nhưng chung quy vẫn phải rời đi, lúc gần đi, Bạch Cẩm Đường mượn rượu liên tục giữ chặt Công Tôn không buông, ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng không nghĩ tới anh trai luôn lạnh lùng nghiêm túc lại có thời điểm mặt dày.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triền Chiêu đứng ở trong quầy bar ngập, bỗng nhiên đi qua nói: “Ngày mai tôi lại tới tìm cậu! Nhớ kỹ tôi, tôi là Bạch Ngọc Đường!”

Triền Chiêu ngẩn ra, lập tức gật đầu: “Biết, cậu gọi Bạch Ngọc Đường!”

6. Chương 6: Tôi Gọi Bạch Ngọc Đường

Ngày hôm sau, Bạch Ngọc Đường bữa sáng cũng chưa ăn, vội vã đến công ty, trước bữa tối chạy về nhà, vội vàng lên tầng thay quần áo. Anh nhận thấy Triển Chiêu cùng Công Tôn đều rất thích mặc áo sơmi, cho nên Bạch Ngọc Đường từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc sơmi sọc lam, đổi quần tây, vội vã ra khỏi phòng ngủ, lại thấy anh trai mặc một chiếc sơmi màu đen sọc bạc mảnh vội vã ra khỏi phòng, hai anh em tại hành lang suýt nữa đụng vào nhau, ngẩng đầu nhìn nhìn đối phương, lại nhìn nhìn chính mình, có chút xấu hổ.

Dưới tầng Mẫn Tú Tú cao giọng nói: “Hai người ăn cơm không?”

“Không ăn!” Hai anh em đồng thanh.

Lô Phương đứng ở phòng khách bên dưới thấy trên tầng hai người nhìn nhau, đành phải nói: “Các cậu muốn đi quán bar? Ăn cơm rồi cùng đi đi!”

Hai anh em có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn tự mình mạnh mẽ dè xuống tâm trạng, ăn qua loa đồ ăn không mùi vị.

Đẩy cửa đi vào Memento, không có bao nhiêu người, anh em Đinh gia còn chưa tới, chỉ có Trí Hóa tóc vàng đang chơi dương cầm, Liễu Thanh ngồi ở quầy bar câu được câu không nói chuyện cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường quen thuộc chào hỏi Triển Chiêu: “Tôi lại tới rồi!”

Triển Chiêu rõ ràng sững sốt, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười máy móc gạt đầu, xoay người lại nói chuyện cùng Liễu Thanh.

Bạch Ngọc Đường bỗng cảm thấy tim thật đau, Triển Chiêu thật sự đã quên hai người ngày hôm qua cùng nói cười, loại quên này, quá mức tàn nhẫn, với Triển Chiêu, cũng là với Bạch Ngọc Đường anh.

Miền cưỡng nỡ nụ cười, ngồi xuống ghé hỏi: “Công Tôn đâu? Hôm nay sao cậu lại ở trong quầy bar?”

Triển Chiêu dừng nói chuyện cùng Liễu Thanh, nghiêm túc nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó trả lời: “Tay Công Tôn không biết sao lại bị thương, không thể pha rượu, cậu là khách quen của anh ấy đi, muốn uống gì, tôi có thể thử xem!”

“Sidecar” Không hề nghĩ ngợi, thốt ra cái tên này.

Biểu tình Triển Chiêu rất khó hình dung, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, cao thấp đánh giá Bạch Ngọc Đường, sau đó lấy ra bình pha rượu bắt đầu pha. Đồng dạng tư thế tuyệt đẹp, đồng dạng chất lỏng trong suốt rót vào ly rượu, Bạch Ngọc Đường rót vào miệng thấy không ngon, cách xa ngày hôm qua. Ngày hôm qua Triển Chiêu nhất định thả cái gì đó vào, bằng không hương vị sao lại không giống? Bạch Ngọc Đường cầm ly rượu nghĩ chuyện này đến xuất thần.

Quay đầu nhìn về phía bàn lớn, anh trai đang ngồi cạnh Công Tôn, mỉm cười không biết đang nói cái gì, rất ít khi thấy vẻ mặt anh phần chấn như vậy, Bạch Ngọc Đường sinh ra một tia hâm mộ, ít nhất cảm tình mà anh trai bỏ ra còn có người đáp lại.

Anh em Đinh gia rất nhanh cũng tới, mấy vị ca ca kéo anh em Đinh gia uống rượu nói chuyện, Đinh Nguyệt Hoa đi đến quầy bar cùng Triển Chiêu chào hỏi: “Ăn cơm tối chưa?”

Phương thức chào hỏi xã giao, Triển Chiêu lại đáp lại bằng một nụ cười thật đẹp: “Ăn rồi, uống gì?”

“Tùy tiện đi!” Ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa vẫn nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu lại dường như không phát hiện mà cúi đầu pha rượu, một ly đồ uống màu hồng đặt ở trước mặt Đinh Nguyệt Hoa: “Con gái uống ít rượu thôi!” Triển Chiêu cười thật dễ nhìn.

Tâm Bạch Ngọc Đường bỗng buồn đến lợi hại, chính mình quả nhiên không có khả năng khiến người ta nhớ kỹ mình mà! Hôm nay người ta ngay cả tên của mình cũng chưa hỏi.

Bạch Ngọc Đường nhìn Đinh Nguyệt Hoa cùng Triển Chiêu mỉm cười nói chuyện, buồn bực không thôi, bỗng nhiên nói với Triển Chiêu: “Tôi gọi Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu đang cùng Đinh Nguyệt Hoa nói chuyện bị lời tự giới thiệu thành linh xuất hiện làm giật mình, xoay người nhìn chàng trai gọi Sidecar cau mày, đôi mắt như mặc ngọc mang theo ủy khuất, bỗng nhiên muốn cười, này sao lại là một chàng trai, rõ ràng chính là một cậu nhóc không lớn lên được.

“Tôi gọi Triển Chiêu!” Triển Chiêu cười cười với Bạch Ngọc Đường.

Liễu Thanh này giờ vẫn trầm mặc bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhìn Đinh Nguyệt Hoa, nói khẽ với Bạch Ngọc Đường nói: “Qua bên kia nói chuyện!”

Bạch Ngọc Đường không cam lòng nhìn Đinh Nguyệt Hoa cao hứng nói chuyện cùng Triển Chiêu, vẻ mặt hạnh phúc hạnh phúc, hung hăng đi theo Liễu Thanh đến bàn ở góc ngồi xuống: “Chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường một bên hỏi, ánh mắt còn nhìn theo thân ảnh đi tới đi lui trong quầy bar.

Liễu Thanh cười khê: “Cậu như vậy Triển Chiêu chắc là không nhớ cậu! Cậu ấy rất phòng bị với người lạ, điều này có thể có liên quan tới công tác của cậu ấy trước kia!”

Bạch Ngọc Đường rốt cục quay đầu lại nghiêm túc nhìn Liễu Thanh: “Cậu muốn nói cái gì?”

Liễu Thanh hí mắt nhìn một đôi trong ngoài quầy bar, nói: “Triển Chiêu không phải đồng tính, đừng nói cậu ấy hiện tại mắt trí nhớ, ngay cả ngày trước, cậu ấy cũng sẽ không tiếp nhận cậu!”

Vấn đề nội tâm mà mình cũng không dám đối mặt bỗng nhiên bị vạch trần, Bạch Ngọc Đường nhất thời không thể thích ứng, chính mình thật không có cẩn thận nghĩ xem loại cảm tình đối với Triển Chiêu là gì, chỉ đơn thuần là muốn người ấy nhớ kỹ mình, giống với Đinh Nguyệt Hoa, có thể tâm sự, không phải làm người lạ nữa, về phần cảm tình vốn không có thiên lý kia, bây giờ còn chưa nghĩ tới phơi bày nó dưới ánh mặt trời.

Hiện tại bị Liễu Thanh nói ra trực tiếp như vậy, Bạch Ngọc Đường gần không được thân mình run run một chút, có lẽ mình tại lần đầu tiên nhìn thấy chàng trai giống như trong tranh kia, liền đã có cảm tình đi.

Liễu Thanh cũng không để ý Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ gì, ngón tay gõ mặt bàn nói: “Đinh Nguyệt Hoa phải dùng thời gian một năm mới khiến Triển Chiêu nhớ kỹ tên của cô ấy, chỉ là tên mà thôi, xem như biết, ngay cả quen cũng không tính là phải, cậu có thể, cậu có thể kiên trì một năm? Cho dù cậu có thể kiên trì một năm, Đinh Nguyệt Hoa nhất định cũng sẽ không buông, kết quả cuối cùng rất khó định đoạt á!”

Bạch Ngọc Đường rốt cục trầm tĩnh xuống, khê cắn môi nói: “Tôi sẽ khiến cậu ấy nhớ kỹ tôi!”

Trên đường về nhà không khí nặng nề, vốn Bạch Cẩm Đường rất cao hứng, hôm nay cùng Công Tôn cuối cùng có tiến triển, ít nhất không hề trầm mặc, Bạch Cẩm Đường nói mười câu, Công Tôn sẽ đáp lại một câu, tiến bộ rất lớn, ít nhất Bạch Cẩm Đường biết mình ở trước mặt Công Tôn không phải không khí.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường bên này lại rõ ràng áp suất thấp, tam ca tứ ca cùng xe cách anh rất xa, lãnh khí cùng oán niệm quá mạnh, hôm nay cả đêm cũng không nói mấy câu với Triển Chiêu, thẳng đến khi rời khỏi quán, Bạch Ngọc Đường chạy qua úp sấp trên quầy bar nói: “Ngày mai tôi lại đến, nhớ kỹ tôi gọi Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu kinh ngạc một chút, cười cười: “Đã nhớ, cậu gọi Bạch Ngọc Đường!”

7. Chương 7: Cùng Ăn Cơm Trưa

Hôm nay Bạch Ngọc Đường rất khác thường, câu nói đầu tiên khi vào văn phòng không phải hỏi sắp xếp hôm nay, mà là nói: “Xuống nhà hàng dưới tầng đặt cơm trưa ba người, phải là đồ ăn Trung Quốc, tôi muốn thấy mọi thứ trước bữa trưa!”

Thư ký vội vã đặt cơm, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, còn không đợi báo cáo lịch trình hôm nay, Bạch Ngọc Đường lại nói: “Về sau trưa tối đều không được sắp xếp xã giao cho tôi!”

“A?” Thư ký sắc mặt khó coi: “Bạch tổng, trưa cùng tôi đều không sắp xếp xã giao? Vậy sắp xếp khi nào?”

Bạch Ngọc Đường bình tĩnh nói ra lời khiến thư ký không thể bình tĩnh nổi: “Buổi sáng á!”

Thư ký oán niệm: Bạch tổng nhất định là quỷ nhập thân, thế nào lại nghĩ tới xã giao bữa sáng?

Giữa trưa, Bạch Ngọc Đường dẫn theo lái xe, rất nhanh tới đầu phố thương mại: “Chờ tôi gọi điện!” Bạch Ngọc Đường dặn dò một tiếng rồi liền chạy, hai tay xách theo đồ ăn, nghĩ muốn nhanh, lại sợ sót rơi, bộ dáng rất kỳ quái. Lái xe bất đắc dĩ lắc đầu, Bạch tổng nhất định yêu rồi, thế nhưng, làm lái xe theo bên người, cứ nhiên còn chưa thấy được người yêu thần bí của Bạch tổng, quay lại làm sao truyền được tư liệu cho những phụ nữ trong công ty đây...

Bên cửa kính không có ai, Bạch Ngọc Đường đẩy cửa Memento ra: “Công Tôn?”

Công Tôn Sách ở trong quầy bar đứng lên, băng vải trên tay đã mất, nhưng mu bàn tay vẫn còn vết thương xanh hồng do đụng phải: “Sao cậu lại tới đây?” Công Tôn nhìn anh bao lớn bao nhỏ đặt ở trên quầy bar, rất kỳ quái.

“Triển Chiêu đâu?” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn xung quanh, không thấy Triển Chiêu.

“Cậu ấy đi nấu cơm rồi!” Công Tôn xoay người từ quầy bar đi ra: “Giữa trưa cậu tới đây làm gì?”

“Tôi...” Bạch Ngọc Đường bỗng ngừng lại, lập tức nói: “Anh tôi bảo tôi đưa cơm trưa cho anh cùng Triển Chiêu!”

Công Tôn sững sờ, ánh mắt nhìn về đồng trên quầy bar: “Anh cậu?”

Bạch Ngọc Đường ra sức gật đầu.

Công Tôn nhìn Bạch Ngọc Đường từng thứ từng thứ đem đồ ăn bày ở trên bàn, bỗng nhiên nói: “Tôi đi bảo Triển Chiêu đừng nấu cơm!” Xoay người vào cửa nhỏ.

Bạch Ngọc Đường đứng tại phòng lớn quán bar, nhìn chằm chằm cánh cửa nhỏ kia, chính mình cho tới bây giờ chưa từng tiến vào!

Rất nhanh Công Tôn kéo Triển Chiêu đi ra, thấy Bạch Ngọc Đường sững sờ một chút.

Công Tôn giới thiệu: “Em trai một người bạn của tôi!”

Triển Chiêu lộ ra nụ cười: “Xin chào, tôi gọi Triển Chiêu!”

Bạch Ngọc Đường cao hứng gật đầu: “Tôi gọi Bạch Ngọc Đường!”

Lần đầu tiên cùng Triển Chiêu ăn cơm, Bạch Ngọc Đường không ăn cái gì, chỉ một mực chú ý động tác của Triển Chiêu. Triển Chiêu ăn cơm rất im lặng, đồ ăn bỏ vào liền ngậm miệng chậm rãi nhai kỹ, sau đó nuốt vào, lại gắp một đĩa. Công Tôn ăn cơm rất nhanh, nhưng không phải ăn như hổ đói, ngẫu nhiên sẽ nói mấy câu với Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng sẽ cười cười hoặc là à ừm một tiếng, nhưng rất ít nói chuyện. Hơn nữa Bạch Ngọc Đường phát hiện Triển Chiêu rất ít ăn thịt, ăn nhiều nhất là rau, hành cũng không ăn, có thể nói là đặc biệt kén ăn. Chẳng trách gầy như vậy!

“Cậu rất kén ăn!” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói ra một câu.

Triển Chiêu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhìn Công Tôn. Đây dù sao cũng là người Công Tôn biết, lần đầu tiên gặp mặt mình, nói như vậy với mình, tựa hồ... có chút vô lý.

Bạch Ngọc Đường cũng tự cảm thấy cách nói không phù hợp, mặc dù mình biết Triển Chiêu, thế nhưng ở trong mắt Triển Chiêu vẫn là người xa lạ. Nhất thời có chút xấu hổ, sờ sờ mũi nói: “Tôi chỉ là cảm thấy cậu cùng Công Tôn đều rất gầy, kén ăn như vậy... ừm... đối với thân thể không tốt!”

Triển Chiêu như cười như không nhìn anh, rồi bỗng nhiên phì cười ra tiếng: “Cậu thực hiện hoà mà, vừa rồi nhìn cậu giống như rất... lạnh lùng, tưởng cậu không dễ ở chung, tôi ngay cả nói cũng không dám nói nhiều!”

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mặt, mình thật sự rất nghiêm túc? Sợ tới mức vị từng là đội trưởng đội hình sự cũng không dám nói?

Công Tôn không kén ăn, ăn mau nhưng sức ăn kém, rất nhanh liền no, nhìn hai người nói chuyện, mỉm cười giải thích nói: “Triển Chiêu kỳ thật rất hướng nội, không quá am hiểu giao tiếp!”

Triển Chiêu cười cười, đôi đũa gắp lên một miếng thịt gà, cau mày quan sát trong chốc lát, vẫn là buông xuống.

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ nhún vai: “Cậu không ăn thịt sao?”

Triển Chiêu bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, cúi đầu ăn rau trong bát.

Công Tôn bắt đắc dĩ nhìn nhìn Triển Chiêu, nói với Bạch Ngọc Đường: “Triển Chiêu có chút kén ăn, thịt gà không ăn da, rau không ăn hành, thịt bò chỉ ăn gân, thịt dê hoàn toàn không ăn, cá chỉ ăn bong bóng, hải sản không động tay lột...”

“Công Tôn!” Triển Chiêu vội vàng ngăn cản, tại trước mặt người lạ nói những thứ này, thật là...

Công Tôn cười: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

Triển Chiêu không để ý tới anh, quay đầu nói với Bạch Ngọc Đường: “Bạch tiên sinh chê cười, không có kén như Công Tôn nói!”

Công Tôn ngửa đầu nhìn nóc nhà nhàn nhã nói: “Thích nhất đồ ngọt, mặc kệ điểm tâm loại gì đều có thể nuốt trôi!”

Bạch Ngọc Đường thấy mặt Triển Chiêu hồng hồng, mỉm cười, thầm nghĩ, Công Tôn đây chính là nói riêng cho tôi nghe, thật sự là con hồ ly giáo hoạt, ánh mắt nhú lại, nháy mắt mấy cái với Công Tôn: Cảm tạ, mang ơn anh rồi!

Công Tôn chẳng nói gì quay đầu không hề nhìn anh.

Ăn cơm xong, Công Tôn thấy còn thừa rất nhiều, mặt nhăn mày nhú: “Về sau không cần tặng nhiều như vậy, ăn không hết quá lãng phí!”

“Anh của tôi sắp xếp...”

“Đừng gạt người, cậu là muốn đến gặp Triển Chiêu đi!” Công Tôn liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, con mắt rất nhanh nhìn về phía cửa nhỏ, Triển Chiêu đi vào rửa bát, hẳn là không nghe được đối thoại của bọn họ.

“Ha ha...” Bạch Ngọc Đường cảm thấy Công Tôn thật sự rất lợi hại, nguy trang kiêu gì cũng có thể nhìn thấu: “A, tôi buổi chiều còn phải họp, buổi tối tôi sẽ đến!”

Bạch Ngọc Đường vội vã tiêu sái ra khỏi Memento, Công Tôn đứng tại chỗ nhìn cửa gỗ quán bar đóng lại như có điều suy nghĩ, ở cửa nhỏ phía sau, Triển Chiêu dùng đầu ngón tay day day thái dương, ngẩng đầu nhìn thân ảnh màu trắng trước tấm kính vội vã chạy đi, nhú mày.

Lời bọn họ nói là có ý gì? Tuy biết mình nhất định quên gì đó, thế nhưng người này, tuyệt đối không phải người biết từ trước. Chính là trong lời nói của Công Tôn, cậu ta là đặc biệt đến nhìn mình, vì sao? Vì sao quá nhiều, ép tới Triển Chiêu đau đầu, lấy tay day day thái dương, rốt cuộc khi nào mới có thể biết chân tướng. Mình rốt cuộc mất đi trí nhớ thế nào?

8. Chương 8: Miêu Nhi Của Tôi

Bạch Ngọc Đường ra khỏi công ty ngay cả nhà cũng không về, đi thẳng tới Memento, người mặc tây trang hàng hiệu không nhiều lắm, Bạch Ngọc Đường vừa mới tiến vào cửa chính quán bar đã bị ánh mắt khắp nơi bay tới cản quét.

Triển Chiêu đứng ở trong quầy bar lắc tay pha rượu, Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở ghế bar uống cocktail màu rực rỡ.

Bạch Cẩm Đường xem ra đã tới từ sớm rồi, ngồi ở bên cạnh Công Tôn, thân mình áp trên bàn, mặt hướng Công Tôn, miệng đang nói cái gì đó, Công Tôn đem mặt hất hướng bên kia, trên mặt có ý cười.

Lô Phương không tới, Hàn Chương Từ Khánh Tương Bình lại kéo anh em Đinh Triệu Lan Đinh Triệu Huệ cùng bốn người đồng nghiệp ngày trước của Triển Chiêu hôm đó thấy, Trương Long Triệu Hồ Vương Triệu Mã Hán đang làm thành một đồng thấp giọng chơi oản tù tì uống rượu.

Liễu Thanh tựa trên ghế quay đầu ngẩn người nhìn Trí Hóa đang chơi dương cầm.

Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa một trận hoảng hốt, không chỉ quần áo của mình cùng loại thời gian nhàn nhã này không tương xứng, giữa không khí an nhàn như vậy, người như mình là dư thừa. Tâm trạng suy sụp, lại có loại xung động muốn xoay người rời khỏi, không chỉ là lui khỏi quán bar bản thân dường như không thể nào dung nhập được, mà còn là lui khỏi phần nội tâm bản thân vừa mới nảy mầm kia, tình cảm trái với luân thường.

“Bạch tiên sinh!” Lay động, trước mắt một bàn tay lắc lắc, Bạch Ngọc Đường theo bản năng vươn tay giữ cổ tay kia.

“Ai u!” Bạch Ngọc Đường hoàn hồn, một bàn tay đang dùng lực cầm lấy cổ tay trắng mảnh khảnh của Triển Chiêu, Triển Chiêu nhú mày kêu một tiếng.

Bạch Ngọc Đường vội vàng buông tay: “Thực xin lỗi, làm đau cậu?”

Triển Chiêu dùng tay kia bóp bóp cổ tay, xoay xoay hai cái, ngẩng đầu thấy Bạch Ngọc Đường thần tình áy náy, có chút buồn cười: “Không có gì, không bị thương, là tôi thất lễ trước!” Nếu không phải mình thấy Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa ngẩn người, sắc mặt khó coi, kêu hai tiếng cũng không đáp, đi tới khua tay trước mắt người ta, Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không trong lúc thất thần giơ tay túm mình.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu bên xoa tay, bên cười nói với mình, bỗng cảm giác lo lắng linh tinh vừa rồi thật sự chỉ là nghĩ vớ vẩn mà thôi, một người như vậy, với mỗi người đều tốt, dùng nụ cười ấm áp sưởi ấm mọi người, cho dù mất trí nhớ vẫn có thể lộ ra biểu tình chân thành, nội tâm ôn nhu, cũng không oán trời trách đất. Bất luận người này có biết mình hay không, đều đáng để Bạch Ngọc Đường anh yêu mến hết thảy mà che chở, chẳng sợ người ta vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ mình. Có lẽ Đinh Nguyệt Hoa cũng nghĩ giống mình, mới có thể dứt khoát kiên quyết hủy bỏ hôn ước với mình.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường đưa tay kéo cánh tay Triển Chiêu, năm dấu ngón tay rất rõ ràng, ở giữa lộ ra màu xanh.

“Tôi thoa thuốc cho cậu!” Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, mang người ta đến quầy bar, khom lưng tiến vào, xoay người nói với Triển Chiêu: “Tiến vào nha!”

Triển Chiêu sững sốt, cũng khom người đi vào trong quầy bar.

Bạch Ngọc Đường quen thuộc lấy ra hòm thuốc, một tay cầm lấy rượu thuốc, tay kia thì đuổi ra: “Tay!”

Triển Chiêu do dự một chút, đem tay mình bị thương đặt lên tay Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường phun rượu thuốc ra, cẩn thận xoa bóp: “Cậu nên bảo Công Tôn đi mua thêm ít thuốc mỡ trị thương các loại nữa, các cậu rất dễ bị thương, tay cậu nếu cũng động không được, ai tới pha rượu chứ!” Không nghe đối phương đáp lời, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên thấy thì thấy gương mặt Triển Chiêu có chút hồng, so với khuôn mặt bạch ngọc thông thường càng mang thêm ba phần thường thức, không khỏi tâm sinh ngựa ngửa, ngón tay tại lòng bàn tay Triển Chiêu gãi hai cái, Triển Chiêu thoáng cái rút tay về, xoay người ra khỏi quầy bar: “Tôi đi gọi Trí Hóa đến pha rượu!” Từ phía sau nhìn, hai cái tai hồng hồng.

Bạch Ngọc Đường giương khóe miệng, thật sự là con mèo da mỏng há!

“Ngũ ca!” Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở ghế bar, thấy tình hình vừa rồi, tuy không biết Bạch Ngọc Đường làm cái gì khiến Triển Chiêu xoay người đi, nhưng Triển Chiêu hiển nhiên không phải tức giận, mà là... ngượng. Đinh Nguyệt Hoa bị ý nghĩ của chính mình dọa run một chút, thế nhưng từ khi Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường, mỗi lần Bạch Ngọc Đường xuất hiện đều khiến Triển Chiêu trở nên không quá giống anh bình thường. Điều này đối với Triển Chiêu mất trí nhớ là rất đặc biệt. Bạch Ngọc Đường đối với Triển Chiêu, cũng rất đặc biệt: “Anh gần đây rất chăm tới nhĩ! Công ty không bận sao?”

Bạch Ngọc Đường xoay người thấy Đinh Nguyệt Hoa vẫn không động ngồi ở chỗ kia, miệng nói chuyện với mình, ánh mắt lại vẫn nhìn theo bóng dáng Triển Chiêu, ngón tay vô ý thức xoay quanh ly cocktail đặt ở trên quầy bar, bỗng nhiên ý xấu nghĩ: Tôi chính là muốn cô cả đời nhìn bóng dáng Triển Chiêu, tuyệt sẽ không để cho cô đi ở bên cạnh cậu ấy. Về phần nghĩ như vậy là bởi oán niệm Đinh Nguyệt Hoa hủy hôn hay là đặc biệt đối với Triển Chiêu, trong lòng anh hết sức rõ ràng.

“Ngẫu nhiên đến quán bar thả lỏng một chút mới có lợi cho thân thể và tinh thần!” Bạch Ngọc Đường đem hòm thuốc cất đi, nghịch mấy cái ly cocktail đủ hình dạng trong quầy bar.

Đinh Nguyệt Hoa cau mày nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Ngũ ca, anh là hận em sao?”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy một cái ly cocktail tam giác đưa về phía ánh sáng nhìn nhìn: “Cô sao lại nghĩ như vậy!”

Đinh Nguyệt Hoa còn muốn nói gì đó, Trí Hóa khom người đi vào quầy bar, nói với Bạch Ngọc Đường: “Những thứ này đều là bảo bối của Công Tôn, đừng vỡ cậu liền thảm!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu qua, nhìn kỹ chàng trai con lai tóc dài vàng này: “Cậu bộ dạng thật đẹp!”

Đinh Nguyệt Hoa thấy Trí Hóa qua đây, không nói gì nữa, xoay người đi đến chỗ Triển Chiêu.

Trí Hóa thấy Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở bên người Triển Chiêu nói chuyện, nhướn mi: “So với Triển Chiêu đẹp hơn?”

Bạch Ngọc Đường cười tà mị: “Cậu so ra quyến rũ hơn!”

Trí Hóa cười to, đến gần Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói: “Đinh Nguyệt Hoa phần thắng so với cậu lớn hơn!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường giả ngu.

Trí Hóa nhận tờ giấy cô nhân viên đưa tới, bắt đầu pha rượu, miệng không nhàn rỗi: “Ít nhất Triển Chiêu biết Đinh Nguyệt Hoa, nhưng ngay cả tên của cậu cũng không biết!”

Bạch Ngọc Đường nhìn người này đem các loại màu sắc từng tầng từng tầng rót vào ly trái cây hình xoắn ốc, vẻ mặt thản nhiên: “Tôi sẽ khiến cậu ấy nhớ kỹ tôi!”

Trí Hóa nâng cốc đưa cho cô nhân viên, xoay người vỗ vỗ tay nói: “Cậu có biết tôi làm gì không?”

“Nghệ sĩ dương cầm đi! Cậu mỗi ngày đều ở trong này chơi dương cầm, hơn nữa nói chuyện rất tốt!”

Trí Hóa cười: “Tôi không phải là nghệ sĩ dương cầm!” Sau đó ghé vào bên tai Bạch Ngọc Đường nói: “Tôi là bác sĩ tâm lý!”

“Bác sĩ tâm lý?” Bạch Ngọc Đường sững sốt, trách không được lần đầu tiên thấy anh đã cảm giác rất quen thuộc, chính mình mấy năm trước từng ở văn phòng của Liễu Thanh gặp qua người này. Khi đó người này chính là chuyên gia trị liệu tâm lý nổi tiếng quốc tế.

“Đúng, bác sĩ tâm lý!” Trí Hóa cười: “Tôi biết làm thế nào mới có thể khiến Triển Chiêu nhớ kỹ cậu!”

“Thật?” Bạch Ngọc Đường nửa tin nửa ngờ: “Cậu vì cái gì giúp tôi?”

Ánh mắt Trí Hóa thoáng chốc có chút mê mang, sau đó lộ ra một nụ cười thâm: “Cậu từng đi đường đêm chưa?”

Bạch Ngọc Đường không biết vì sao người kia bỗng nhiên hỏi vậy, gật đầu nói: “Đi rồi á!”

Trí Hóa nheo mắt lại nói: “Cảm giác đi đường đêm thật sự rất quý dị, cậu rất sợ hãi, bốn phía một mảnh tối đen, cậu không biết mình có thể đi bao lâu, gặp phải cái gì có thể khiến tinh thần cậu sụp đổ, cậu chỉ có thể dựa vào chính mình, càng không ngừng đi, khi đó, cậu sẽ nghĩ muốn đồng bọn, có đồng bọn cùng đi, cho dù vẫn cứ đi, cũng không còn sợ như vậy! Cậu hiểu chứ?”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn người kia trong chốc lát, nói: “Cậu là đồng tính?”

Trí Hóa khôi phục vẻ bất cần đời như trước: “Bất ngờ sao? Tôi chính là thế đó!”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu xa xa cùng Đinh Nguyệt Hoa nói chuyện nói: “Được rồi, đồng bọn, nói cho tôi biết làm sao khiến Triển Chiêu nhớ kỹ tôi?”

Trí Hóa thuận tay lấy ra một cây bút, ở một bên vẽ một vòng: “Trí nhớ không có hình thái cụ thể, nếu muốn cho một người nhớ kỹ cậu, cậu phải khiến mình ở trong trí nhớ người đó hình thành hình thái cụ thể, tỷ như người đó nhìn thấy vòng tròn sẽ nghĩ tới cậu, cũng có thể nghe được ca khúc nào đó sẽ nghĩ đến cậu, hơn thế có thể nghe được một câu nói liên nhớ tới cậu, chỉ cần khiến cậu được cụ thể hoá là có thể. Hiểu chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Cậu nói rất rõ ràng, thế nhưng hình thái dạng gì là tốt nhất chứ?”

“Cũng không phải hình thái, này là những thứ để ám chỉ, cậu có thể dùng cái gì đó làm gợi ý, thứ này tốt nhất là chỉ cậu có, để tránh lẫn lộn!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ trong chốc lát hỏi: “Xưng hô có thể chứ? Chỉ tôi dùng xưng hô đặc biệt đây gọi cậu ấy, sẽ có hiệu quả chứ?”

“Thông thường mà nói cũng có thể, cậu có thể thử xem. Tâm lý học rộng lớn mà tâm lý mỗi người đều không giống nhau, rất thú vị!”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai anh: “Dạng tổ chất thần kinh của cậu, đích xác rất giống bác sĩ tâm lý!” Sau đó mặc kệ lời nguyên rửa của Trí Hóa phía sau, đi đến bên người Triển Chiêu ngồi xuống: “Tay thế nào?”

Triển Chiêu quay đầu nhìn thấy anh, mỉm cười: “Không việc gì!”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói: “Cậu thật giống con mèo, thời điểm cười mắt cũng híp lại!”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái: “VẬY SAO? RẤT GIỐNG SAO?”

Bạch Ngọc Đường đem mắt nheo lại: “Thật sự, cậu nheo lại như vậy thật sự rất giống một con mèo ăn uống no đủ chuẩn bị ngủ á!”

Triển Chiêu cười mắt lại nheo lại: “Chưa từng có ai nói qua với tôi!”

Bạch Ngọc Đường cười: “Tôi về sau gọi cậu Miêu Nhi đi!”

Triển Chiêu không cam lòng yếu thế: “Tôi đây gọi cậu chuột thì tốt rồi!”

“Chuột?” Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ: “Tôi thế nào lại giống chuột?”

Triển Chiêu cao thấp đánh giá anh một chút: “Bởi vì cậu giống con tiểu bạch thử!”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn nhìn chính mình chưa có thay quần áo, mặc một thân tây trang màu trắng, bất đắc dĩ nhìn về phía mặt bàn: “Tùy cậu vậy!”

9. Chương 9: Dự Tính Của Anh Trai

Từ Memento ra, Hàn Chương Từ Khánh Tường Bình đi ăn bữa khuya, Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Cẩm Đường lái xe về nhà trước, trên đường Bạch Cẩm Đường bỗng nhiên nói: “Anh chuẩn bị ở trong nước mở công ty chi nhánh!”

“Cái gì?” Bạch Ngọc Đường quay mạnh đầu qua: “Về nước?”

Bạch Cẩm Đường khoanh tay: “Làm sao? Anh ở đâu mở công ty cần chú đồng ý? Anh chỉ là thông báo cho chú!”

“Vì sao? Anh sao lại đi qua đi lại liên tục vậy? Năm đó thật vất vả đem vốn chuyển ra nước ngoài, hiện tại lại quay lại, anh không thấy phiền à?”

“Chính là mở công ty chi nhánh, tổng công ty vẫn ở nước ngoài, như vậy anh sẽ có thể có phần nữa thời gian ở lại trong nước!”

“Ở lại trong nước?” Bạch Ngọc Đường hỏi: “Vì Công Tôn Sách?”

Bạch Cẩm Đường đẩy mắt hiện lên một tia ôn nhu: “Đúng vậy!”

Bạch Ngọc Đường dừng xe lại ven đường: “Anh, anh tới thật?”

“Đừng nói với anh chú cùng Triển Chiêu là vui đùa một chút!” Bạch Cẩm Đường lấy một điều thuốc ra châm, hút mạnh một hơi, khói khiến khuôn mặt tuần lãng sắc bén của Bạch Cẩm Đường mơ hồ: “Đây là lần đầu tiên anh động tâm!”

Bạch Ngọc Đường xem thường: “Xin ngài, chân tâm Bạch đại gia thật đúng là khó nắm bắt, từ trung học liền mang về nhà một cô gái ngực lớn eo nhỏ, cả đêm kêu to khiến em không thể ngủ, năm trước bỗng nhiên mang theo Văn Sinh về nhà, nói là con riêng của mình, hiện tại lại vì một chàng trai mới vừa biết vài ngày mà đem một nửa vốn mang về nước mở công ty, đại ca à, anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì vậy chứ?”

Bạch Cẩm Đường không nhanh không chậm hút thuốc, nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, mới chậm rãi nói: “Anh làm cái gì đều rất rõ ràng, bắt quá chú nhớ kỹ, lần này anh không phải đang đùa, chú dùng bao nhiêu thành tâm với Triển Chiêu, anh cũng dùng bấy nhiêu thành tâm với Công Tôn. Chú cũng không phải trời sinh thích đàn ông, như thế nào lại thích Triển Chiêu chứ?”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, một lần nữa khởi động ô tô: “Em đã biết! Tùy anh!”

Bạch Cẩm Đường vỗ vỗ vai anh: “Ngày mai anh trở về tổng công ty bắt tay vào chuẩn bị. Chú... Tình hình của Triển Chiêu chú cũng biết, đừng quá miễn cưỡng!”

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào mặt đường tối đen: “Cậu ấy chung quy không nên bị vây trong bóng đêm, em muốn dẫn cậu ấy tìm được nguồn sáng!”

Bạch Cẩm Đường thở dài, không thèm nhắc lại.

Từ khi Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu, sự tình liền vẫn phát triển theo một hướng quỷ dị, chỉ có quá trình, kết quả chôn vùi trong bóng đêm, khiến người ta nôn nóng lại không cách nào thực thi.

Hai anh em cũng biết, bọn họ đều là người giống nhau, điên cuồng giống nhau, chấp nhất giống nhau, ngang ngạnh được giống nhau, nhưng cũng... chung tình giống nhau, cho dù là đang che giấu “phong lưu”, cả đời cũng sẽ chỉ yêu một người.

Bạch Cẩm Đường cùng bốn huynh đệ Hâm Không đi rồi, Bạch Ngọc Đường một mình hăng hái chiến đấu, giữa trưa đúng hạn đưa cơm đến Memento, khẩu vị càng ngày càng hợp Triển Chiêu, sau cơm trưa thì tráng miệng ngọt tuyệt không thể thiếu, kết thúc công việc buổi chiều vui vẻ, tiến đến bên cạnh người khiến mình tâm tâm niệm niệm.

Bạch Ngọc Đường ở trong xe của mình thả hơn mười cái áo sơ mi, đủ mọi màu sắc, nhưng không có màu trắng mình thích nhất, anh cảm thấy áo sơ mi trắng rất đơn giản, không xứng với chàng trai da trắng chỉ thích màu xanh kia. Ở trước mặt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường giống một cô vợ nhỏ ngại ngùng, chiếu cố yêu thương người ta, cho dù biết người ta thức dậy, vẫn như cũ coi mình là người lạ.

Việc đi không báo của Bạch Cẩm Đường tựa hồ không ảnh hưởng đến bất kỳ ai, bất kể là trong mắt anh em Đình gia, vẫn là lấy hiểu biết của Liễu Thanh với việc hành sự quái đản của người kia, nếu đại gia Bạch gia lại hảo hảo mà đến đây nói lời từ biệt, mới là không bình thường.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn phát hiện Công Tôn Sách tựa hồ không lãnh đạm như khi vừa gặp mặt, ngẫu nhiên sẽ nhìn không khí ngăn người, sau đó hoặc là thất thần giương lên một nụ cười, hoặc là cắn môi nhú mào, đương nhiên sau khi hoàn hồn lại, cúi đầu nguyên rửa một tiếng: “Tên khốn!”

Memento tựa hồ vẫn giống như trước đây, nhưng luôn cảm giác có cái gì đó thay đổi. Đình Nguyệt Hoa không hề dè dặt, chỉ cần thấy Triển Chiêu sẽ đi tới. Đình Triệu Huệ càng thâm trầm hơn, ầm ập nóng bỏng nhìn phía Triển Chiêu, còn ánh mắt nhìn phía Bạch Ngọc Đường lại càng băng lãnh hơn. Đình Triệu Lan

không biết là ngốc thật hay giả ngu, với bất kỳ ai vẫn nho nhã lễ độ như cũ, lại chưa ngày nào ngừng đến Memento đưa tin.

Bạch Ngọc Đường thấy trong quán rượu tranh đấu gay gắt, còn người trung tâm lốc xoáy vẫn vô tri vô giác như cũ. Bạch Ngọc Đường với Triển Chiêu vẫn dừng lại ở xưng hô “Miêu Nhi”, tuy rằng mỗi đêm đều phải ở quán bar phí một đồng lời mới có thể kêu to: “Miêu Nhi!” Trong lòng lại vui sướng vô cùng.

Đảo mắt đã là cuối năm, trên tấm thủy tinh dọc phố thương mại dán đầy các loại hình ảnh mừng Giáng Sinh, chỉ có thủy tinh của Memento trước sau trong suốt như một.

Bạch Ngọc Đường ở trong xe cởi tây trang, thay sang áo sơ mi vàng nhạt điểm lệ, bên ngoài khoác cái áo len trắng, lông ở bên cạo vào mặt ngựa ngựa.

Hôm nay tâm tình rất tốt, anh trai gọi điện đến, công ty sắp thành lập, trước năm mới sẽ về nước; giữa trưa sau bữa cơm điểm tâm ngọt là chè hạnh nhân, Triển Chiêu ăn một miếng cũng không thừa; công ty gần đây làm xong một số đơn hàng lớn, sẽ có chút thời gian nghỉ ngơi...

Đi vào Memento, lại cảm thấy không giống so với mọi khi.

Liễu Thanh cùng Trí Hóa không ở trên sân khấu biểu diễn, trong không khí chính là âm thanh máy nhạc phát ra, ba anh em Đinh gia cùng Triển Chiêu, Công Tôn đều ngồi quanh bàn.

Bạch Ngọc Đường đi qua hỏi: “Sao vậy?”

Trước nhìn nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt ủ rũ hiếm thấy.

Ngồi ở giữa Đinh Triệu Huệ cùng Triển Chiêu, Triển Chiêu chỉ nhìn nhìn, không có một dạng bất an dịch dịch vị trí như ngày trước. Bạch Ngọc Đường trước theo thói quen hỏi Triển Chiêu: “Chè hạnh nhân buổi trưa ăn ngon chứ?”

Triển Chiêu xấu hổ, chính mình ham ngọt như mạng, bữa trưa bản thân cư nhiên tại trước mặt chàng trai vừa mới biết thất lễ, sau khi ăn cơm xong ăn hết điểm tâm ngọt của mình, sau đó ăn luôn của Công Tôn, cuối cùng do do dự dự đem cả của người xa lạ này ăn luôn, hình như người này là em trai của bạn Công Tôn, gọi Bạch Ngọc Đường.

“Á... Buổi trưa thất lễ!” Triển Chiêu ngượng ngùng.

“Không có gì, cậu nếu thích ăn, tôi ngày mai lại mang đến!” Bạch Ngọc Đường nhớ tới chuyện buổi trưa liền muốn cười.

“A! Không cần, thật ngại!” Triển Chiêu càng thêm xấu hổ.

Bạch Ngọc Đường cười cười, ngắt đầu hỏi Công Tôn: “Các anh đang thương lượng cái gì?”

“À! Thương lượng chuyện Triển Chiêu về thăm người nhà!” Biểu tình Công Tôn phiền não.

“Thăm người nhà?” Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Triển Chiêu.

Đinh Triệu Huệ tức giận nói: “Phải, Triển Chiêu hàng năm đều về thăm người nhà, có cái gì kỳ quái chứ?”

“Sao bỗng nhiên phải về thăm người nhà?”

“Buổi trưa Triển Chiêu nhận được điện thoại của mẹ cậu ấy, muốn cậu ấy về nhà, từ chuyện năm ấy, Triển Chiêu hai năm chưa trở về nhà rồi!” Công Tôn cũng thực bất đắc dĩ.

“Thế nhưng Chiêu ca về nhà không phải bị lộ sao? Dì còn chưa biết chuyện của Chiêu ca đi?” Đinh Nguyệt Hoa gọi rất thân thiết.

Bạch Ngọc Đường cố gắng quàng đi cái xưng hô Chiêu ca này, nói với Công Tôn: “Không thể không trở về sao?”

“Tôi cũng hai năm chưa về rồi, cũng nên về thăm ba mẹ tôi!” Triển Chiêu mở miệng.

Công Tôn Sách con người chuyển chuyển: “Kỳ thật có thể thử biện pháp khác xem!”

“Biện pháp gì?” Mọi người hỏi.

“Có thể tìm một người biết để ý cùng Chiêu trở về, mỗi ngày buổi sáng đem chuyện hôm trước kể lại cho Triễn Chiêu, Triễn Chiêu cũng có thể lấy cớ làm hướng dẫn du lịch cho bạn, như vậy ban ngày có thể trốn ra ngoài, ít cùng chú dì tiếp xúc!”

Nghe xong biện pháp của Công Tôn, mọi người cũng cảm thấy nên vậy, có thể... cùng ai trở về chứ?

“Tôi đi!” Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Triệu Huệ Đinh Nguyệt Hoa đồng thời đứng lên.

Liếc nhìn nhau, ba người lại ngồi xuống, không khí nhất thời trầm lặng.

Liễu Thanh thấy mọi người không nói, đành phải nói: “Tôi cảm thấy vẫn là để Đinh Nguyệt Hoa đi có vẻ thích hợp hơn!”

Bạch Ngọc Đường là người duy nhất phản đối: “Vì sao? Tôi lại cảm thấy tôi rất thích hợp đó!”

Trí Hóa nói: “Quả thật Đinh Nguyệt Hoa so với cậu thích hợp hơn, ít nhất...” Nhìn nhìn Triễn Chiêu: “Triễn Chiêu biết Nguyệt Hoa!”

Bạch Ngọc Đường vô lực ngồi xuống, anh biết bọn họ nói rất đúng, so với mình một người Triễn Chiêu hoàn toàn không có ấn tượng, Đinh Nguyệt Hoa đích thực thích hợp hơn, nhưng vẫn thấp giọng nói: “Công Tôn đi không phải thích hợp hơn sao?”

Trí Hóa nói: “So với Công Tôn, Nguyệt Hoa đi càng đáng tin! Dù sao làm ba mẹ, con mình trở về mang theo một cô gái so với mang theo một chàng trai, khác nhau rất lớn. Mang bạn về nhà, còn bỏ bố mẹ đã nhiều năm không gặp cùng bạn du ngoạn khắp nơi, sẽ làm bố mẹ mất hứng, nhưng là bạn gái thì bất đồng.”

Lời Trí Hóa nói rất có đạo lý, không ai phản bác, sự tình cứ như vậy mà định. So với Đinh Nguyệt Hoa cao hứng phản chấn, Bạch Ngọc Đường lại ủ rũ.

10. Chương 10: Đồng Vị Sidecar

Mọi người giải quyết xong vấn đề thì tự làm việc của mình, Trí Hóa lên sân khấu chơi đàn, Liễu Thanh cùng Đinh Triệu Lan Đinh Triệu Huệ thương lượng đặt vé máy bay, mua quà biếu, Công Tôn dặn Đinh Nguyệt Hoa một số chuyện của Triễn Chiêu, Bạch Ngọc Đường giương mắt nhìn về phía Triễn Chiêu, vị đương sự này vẫn cúi giấu đi ánh mắt, lấy tay gầy hộp thuốc lá của Đinh Triệu Huệ đặt lên bàn.

“Nghĩ gì vậy?” Bạch Ngọc Đường áp trên mặt bàn nhìn mặt nghiêng của Triễn Chiêu thấp giọng hỏi.

Triễn Chiêu ngẩng đầu, trong con ngươi còn có chút hoảng hốt, rất nhanh lại sáng lên, giương khóe miệng cười: “Có chút bất an!”

Bạch Ngọc Đường nói: “Không việc gì, có cô gái nhỏ Đinh gia kia đi cùng, sẽ không để cậu khó xử!”

Triễn Chiêu lộ ra nụ cười khổ: “Thậm ba mẹ của mình còn cần có người đi cùng, tôi rốt cuộc đã quên bao nhiêu thứ?”

Bạch Ngọc Đường thấy khuôn mặt người kia buồn rầu có chút không đành lòng, vươn tay vỗ vỗ: “Cho dù cậu không nhớ một vài thứ, mấy người chúng tôi cũng sẽ không quên cậu, trách cậu! Cậu một ngày nào đó sẽ nhớ được!”

Triễn Chiêu cảm kích cười cười, quay đầu nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường, tỉ mỉ nhìn vài lần nói: “Kỳ thật chúng ta trước kia có quen, phải không?”

Bạch Ngọc Đường cười, tình huống như vậy phát sinh đã hai lần, tuy Trí Hóa nói là hiện tượng tốt, thể nhưng Bạch Ngọc Đường biết, đây chính là bởi sự quan sát xung quanh tinh tế do nhiều năm làm ở đội cảnh sát của Triễn Chiêu mà ra kết luận thôi, cũng không phải Triễn Chiêu thật sự có ấn tượng với mình.

“Đúng vậy, chúng ta quen nhau, chỉ là tạm thời quên, thời điểm nên nhớ, chung quy sẽ nhớ thôi!”

Triển Chiêu cúi đầu, anh biết mình đích thực biết người này, giữa trưa lần đầu tiên gặp anh đã cảm thấy quen thuộc, cái loại ánh mắt vui vẻ cứng chiều khi đem chè hạnh nhân đẩy đến trước mắt mình này khiến Triển Chiêu càng thêm xác định mình nhất định biết người này, vừa rồi khi cùng những người kia nói chuyện về mình, loại cảm giác này rất rõ ràng. Đang ngồi đều là những người mình quen biết, Đinh Triệu Lan thường xuyên đến cảnh cục đón Đinh Triệu Huệ, cho nên đã sớm biết, Liễu Thanh Trí Hóa là do khi phá án thường xuyên cùng các bác sĩ giao tiếp mà quen, Đinh Nguyệt Hoa là cái tên duy nhất sau khi mất trí nhớ nhớ được, mà chàng trai buổi sáng “vừa mới biết”, tự giới thiệu là Bạch Ngọc Đường này, bộ dáng lại cùng bọn họ rất quen thuộc, nghiêm túc cùng bọn họ thảo luận làm sao giấu bệnh tình, làm sao ứng đối... Bộ dáng này tuyệt đối không phải của người xa lạ.

Triển Chiêu đem đầu ngón tay đặt ở thái dương day day, mu bàn tay nóng lên, Bạch Ngọc Đường nắm tay anh, không chút để ý nói: “Không biết cậu chừng nào thì đi?”

Triển Chiêu nhìn nhìn tay mình còn ở trong tay Bạch Ngọc Đường, hiểu được, người kia sợ mình nghĩ nhiều quá sẽ đau đầu, cho nên thà để mình nghĩ không ra, bỗng nhiên cảm thấy tay Bạch Ngọc Đường thực ấm áp, liền cũng không rút ra, mà làm bộ như không phát hiện nói: “Nếu kịp như đã nói, ngày mai rồi!”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường hiện lên một tia không muốn: “Vậy ngày mai tôi không cần đưa cơm đến nữa!”

Triển Chiêu nhìn anh, một câu tùy tiện, Triển Chiêu biết, nguyên lai người này mỗi ngày đều giống như hôm nay mang cơm tới, trách không được bát chè hạnh nhân kia vẫn để ở đó, một chút cũng không động, như là đặt biệt giữ lại cho mình, kỳ thật... Triển Chiêu đoán, kia nguyên bản là để cho mình đi!

“Muốn uống rượu không?” Triển Chiêu cảm thấy chính mình cần biết rõ ràng chút chuyện, cho dù về sau sẽ quên.

Bạch Ngọc Đường thuận theo gật đầu: “Sidecar!”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn anh, ánh mắt thâm thúy.

Rót Sidecar pha xong vào miệng, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên mở to hai mắt, cùng Sidecar ngày thường bất đồng, hương vị của ly này, cùng hương vị ly rượu lần đầu tiên uống giống nhau.

Triển Chiêu chuyên chú nhìn anh: “Uống ngon chứ?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu.

Thanh âm Triển Chiêu rất thấp, tốc độ nói chuyện cũng rất chậm: “Sao cậu biết tôi sẽ pha Sidecar?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, cười nói: “Cậu trước kia từng pha cho tôi!”

“Mấy lần?” Triển Chiêu lại hỏi.

“À...” Bạch Ngọc Đường cau mày tựa hồ đang nhớ lại: “Bảy tám lần đi!”

“Bảy tám lần?” Triển Chiêu vẻ mặt không thể tin nổi: “Nhiều như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh tựa hồ lại đang cố nhớ cái gì, vội vàng cắt đứt nói: “Bất quá hương vị bất đồng!”

Triển Chiêu ánh mắt chợt lóe: “Vậy cậu uống qua loại hương vị Sidecar này chưa?”

“Uống rồi!” Bạch Ngọc Đường mang trên mặt nét cười: “Đây là lần thứ hai nếm vị này!”

“Lần thứ hai!” Triển Chiêu thì thầm tự nói: “Cư nhiên là lần thứ hai!”

Bạch Ngọc Đường dùng ngón tay gõ gõ quầy bar: “Ày, rượu này của cậu có cái gì quan trọng sao?”

Triển Chiêu hoàn hồn: “Nhớ rõ lần sau khi lại muốn uống loại hương vị này, phải nói với tôi!”

“Vì sao?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Nụ cười bên khóe miệng Triển Chiêu có chút kỳ quái: “Cậu hỏi một người có chứng mất trí nhớ vì sao?”

Bạch Ngọc Đường nhắc tay: “Thật có lỗi, bất quá rượu này thật sự uống rất ngon!”

Triển Chiêu nhìn anh nâng ly, miệng nhỏ uống rượu, bỗng nhiên nói: “Cậu không muốn để tôi cùng Đinh Nguyệt Hoa về nhà?”

“Khụ khụ...” Bạch Ngọc Đường sắc mặt ngum, bị rượu brandy sắc đến nước mắt lưng tròng, Triển Chiêu đưa cho anh cái khăn tay, Bạch Ngọc Đường lau lau nước mắt do bị sắc, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu: “Sao cậu biết?” Sau đó hận không thể cắn đứt lưỡi mình, này không phải là thừa nhận sao!

Triển Chiêu nhận lại khăn trong tay Bạch Ngọc Đường vứt vào thùng rác: “Tôi là mất trí nhớ, không phải ngốc! Sự ngăn cản vừa rồi của cậu rất rõ ràng!”

Bạch Ngọc Đường cúi đầu: “À, chính là cảm thấy... các cậu... một nam một nữ...” Bạch Ngọc Đường không biết từ khi nào thì năng lực biểu đạt của mình lại kém như vậy.

“Cậu thích Nguyệt Hoa?”

“Không phải!” Không chút do dự trả lời.

“Vậy...” Mắt Triển Chiêu nheo lại, trên mặt một chút ý cười cũng không có: “Nếu không phải Đinh Nguyệt Hoa... vậy là tôi?”

“Á?” Bạch Ngọc Đường giật mình nhìn Triển Chiêu, mấy trăm ý nghĩ bay qua trong đầu, cuối cùng suy sụp cúi đầu: “Cậu đừng đoán mò!”

Bỏ lỡ thất vọng chọt lóe trong mắt Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đem rượu trong ly một lần rót vào miệng, hương vị ngọt ngào chảy vào yết hầu lại giống như lưỡi dao khiến Bạch Ngọc Đường đau từ yết hầu đến trong lòng.

“Cậu thích nghe hát sao?” Triển Chiêu đột nhiên hỏi.

Bạch Ngọc Đường gật đầu: “Thích, bắt quá tôi hát rất khó nghe!”

Triển Chiêu cười khê: “Cậu nghe qua tôi hát chưa?”

“Nghe rồi!” Bạch Ngọc Đường nhớ tới cái loại tuyệt vọng khi lần đầu tiên nghe được Triển Chiêu hát, cũng bởi vì vậy, anh tình nguyện không còn được nghe Triển Chiêu hát nữa.

Cậu trả lời này một chút cũng không ngoài ý muốn, chính mình nếu pha hai lần Sidecar cho người này, vậy người này nhất định đã nghe mình hát: “Cảm giác thế nào?”

Bạch Ngọc Đường giương khóe miệng cười: “Rất êm tai, cậu cùng Công Tôn khi hát giống như hai tinh linh, Công Tôn chính là dùng một ca khúc mê hoặc tâm anh tôi!”

“Anh cậu?” Triển Chiêu mờ mịt.

“Ha ha! Mấy ngày nữa anh ấy sẽ trở lại!” Bạch Ngọc Đường biết người này không nhớ rõ.

Triển Chiêu cúi đầu giương lên khóe miệng, có chút bất đắc dĩ: “Tôi đây thì sao? Mê hoặc ai?”

Bạch Ngọc Đường nhìn anh nhất thời im lặng...

Triển Chiêu ngẩng đầu, một đôi mắt mèo nheo lại: “Hôm nay nghe tôi và Công Tôn cùng hát đi!” Không đợi Bạch Ngọc Đường nói gì, xoay người ra khỏi quầy bar, quay đầu hướng Bạch Ngọc Đường còn đang sững sờ bên quầy ngoắc ngoắc ngón tay: “Đi thôi!”

Mặt Bạch Ngọc Đường nóng lên một chút, Triển Chiêu đêm nay rất khác, đây là ** không còn che đậy...

11. Chương 11: Reset Tiêu Đề

Khi Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách đồng thời đứng trên sân khấu, Bạch Ngọc Đường nghĩ, trên thế giới có những người trời sinh đã có lực hấp dẫn chết người. Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách tựa như hai ngọn

lửa, người bên cạnh vây quanh bọn họ tựa như những con thiêu thân, biết rõ nguồn sáng phía trước vạn kiếp bất phục, lại cam tâm tình nguyện trầm luân trong đó.

Nhạc vang lên, không phải phong cách trầm thấp trước sau như một, ngược lại là một bài hát tiết tấu thanh thoát:

“Biết không ngày hôm nay,

Màn kịch này sẽ từ từ hạ xuống”

“Đừng hỏi nguyên nhân nữa

Tình yêu cũng giống như một bức tranh phai màu”

Hợp: “Đừng lại thức đêm chờ điện thoại

Cũng đừng lại rơi nước mắt như mưa

Em đừng lại dựa vào anh

Trái tim đừng lo lắng ngày mai

Sẽ đem tâm lưu lại bến cảng nào”

“Em không phải vĩnh viễn là của anh đúng không

Chẳng qua tình cờ gặp nhau sau đó lại đi qua

Ngày mai màu sắc sẽ tô lên đổi thành mới mẻ

Hình ảnh phai màu để nó lưu lại ngày hôm qua đi”

“Anh không phải vĩnh viễn là của em đúng không

Chúng ta chẳng qua là một vị khách qua đường của nhau

Ngày mai màu sắc sẽ tô lên đổi thành mới mẻ

Ảnh chụp phai màu để nó lưu lại trong ký ức đi”

“Đã quên đi ngày hôm nay

Đem nó nhẹ nhàng như vậy mà lau đi nhé”

“Đừng đoán nguyên nhân nữa

Tình yêu cũng giống như một bức tranh phai màu”

Hợp “Đừng lại đợi điện thoại

Cũng đừng lại rơi nước mắt như mưa

Em đừng lại dựa vào anh

Đừng cố chấp mà nắm một người

Vô tình hứa hẹn không đành buông tay”

“Em không phải là vĩnh viễn của anh đúng không

Chẳng qua tình cờ gặp nhau sau đó lại đi qua

Ngày mai màu sắc sẽ tô lên đổi thành mới mẻ

Hình ảnh phai màu để nó lưu lại ngày hôm qua đi”

“Anh không phải vĩnh viễn là của em đúng không

Chúng ta chẳng qua là một vị khách qua đường của nhau

Ngày mai màu sắc sẽ tô lên đổi thành mới mẻ

Ảnh chụp phai màu để nó giữ lại trong ký ức đi”

Hợp “Anh không phải vĩnh viễn là của em đúng không

Chúng ta chẳng qua là một vị khách qua đường của nhau

Ngày mai màu sắc sẽ tô lên đổi thành mới mẻ

Ký ức phai màu để nó theo gió cuốn bay đi”

— Phai màu —

Nhạc dần tắt, trong quán rượu yên tĩnh, sau đó là tiếng vỗ tay. Bạch Ngọc Đường nhìn rất rõ ràng, khi Triển Chiêu hát đến “Tôi không phải vĩnh viễn là của cậu đúng không? Chúng ta chẳng qua là một vị khách qua đường của nhau” kia thì đôi mắt hồ phách nhìn thẳng phía mình.

Đêm khuya, khách dần dần rời đi, Bạch Ngọc Đường cùng mọi người giúp đỡ các cô nhân viên dọn bàn xong, Triển Chiêu dụi dụi mắt, đi đến bên người Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói: “Tôi mệt, thế nhưng hôm nay tôi đặc biệt không muốn ngủ!”

Bạch Ngọc Đường thấy ánh mắt người kia mở to, vươn tay đặt lên mí mắt anh, ghé vào lỗ tai anh nói: “Nhớ kỹ, tôi gọi Bạch Ngọc Đường, cậu... là mèo con của tôi!”

Triển Chiêu thuận theo gật đầu: “Ừm!” Long mi tại lòng bàn tay Bạch Ngọc Đường rung rung hai cái, im lặng nhắm lại.

Công Tôn lại đỡ Triển Chiêu về phía sau nghỉ ngơi, Bạch Ngọc Đường đứng ở cửa nhỏ do dự nên theo vào không, cuối cùng lại thở dài, xoay người đi đến phòng lớn.

Ra khỏi quán bar, Đinh Nguyệt Hoa đuổi theo Bạch Ngọc Đường nói: “Ngũ ca! Ngày mai em muốn cùng Triển Chiêu đi về nhà anh ấy!”

Bạch Ngọc Đường xoay người đối mặt với Đinh Nguyệt Hoa, hai tay đút trong túi áo ngoài, lạnh lùng nói: “Cô muốn nói gì?”

Đinh Nguyệt Hoa môi đỏ mọng giương lên một độ cong hoàn mỹ: “Nếu có thể, em hy vọng có được sự chấp thuận của ba mẹ anh ấy!”

“Chấp thuận?” Bạch Ngọc Đường nheo lại cặp mắt dài nhỏ: “Cô biết Triển Chiêu không thích cô!”

Đinh Nguyệt Hoa nghiêng nghiêng đầu cười: “Có quan hệ gì đâu? Anh ấy cũng sẽ không thích ai!”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt cao thấp đánh giá cô gái này, bỏ lại một câu: “Tùy cô!” Xoay người đi hướng bãi đỗ xe giao lộ.

Nghe được Đinh Nguyệt Hoa ở phía sau cao giọng nói: “Em là con gái! Đây là ưu thế anh không thể có!”

Bạch Ngọc Đường vẫn đi về phía trước không quay đầu lại, đêm mùa đông thực lạnh, cái hanh khô khi tuyết chưa rơi.

Lúc thấy Bạch Ngọc Đường biến mất dưới ánh đèn, Đinh Nguyệt Hoa khẽ cười tự giễu, thầm nói với chính mình: “Đó cũng là ưu thế duy nhất của em!” Một giọt nước rơi xuống đất, bắn ra xung quanh, sau đó... đông lại thành một tầng băng mỏng manh, không cần chờ mặt trời ngày mai chiếu sáng, chỉ trong chốc lát, liền biến mất vô tung vô ảnh trong bóng đêm.

Đã hơn một năm, đàn ông sẵn đón Triển Chiêu không phải không có, thế nhưng Triển Chiêu tính tình lãnh đạm khiến những người đó cuối cùng buông tha. Ân cần của Bạch Ngọc Đường khiến Đinh Nguyệt Hoa có chút kinh ngạc, cô vẫn biết hai anh em Bạch gia đều là loại người “không đi đường bình thường”, thế nhưng cũng không nghĩ tới không bình thường thành vậy, Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu, hai chàng trai xuất sắc như nhau.

Vốn tưởng rằng không để ý tới thì sẽ giống như trước không có việc gì, thế nhưng mắt thấy Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường bất đồng, Đinh Nguyệt Hoa hoang mang, chẳng lẽ thật sự có nhất kiến chung tình? Còn là giữa hai chàng trai? Nhất là ngày hôm nay, Đinh Nguyệt Hoa thấy rõ, Triển Chiêu khi hát mắt vẫn

nhìn Bạch Ngọc Đường, loại ánh mắt này quá mức bất đồng, đó là ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa ao ước nhất, thế nhưng lại chưa từng đặt ở trên người mình, cho nên, Đinh Nguyệt Hoa quyết định, mình phải đạt được sự chấp thuận của bố mẹ Triển Chiêu, cho dù chỉ là một danh phận, cũng muốn thực hiện. Đinh Nguyệt Hoa biết rõ, danh phận, có thể là ràng buộc duy nhất giữa cô cùng Triển Chiêu. Chỉ đành thử xem, nếu không thành công, vậy... buông tha đi! Đinh Nguyệt Hoa từ trước không phải người tự ngược!

12. Chương 12: Lại Bắt Đầu Từ Đầu

Giữa trưa ngày hôm sau, Bạch Ngọc Đường vẫn mang đồ ăn đến Memento, Công Tôn một mình ngồi ở quầy bar đọc sách, thấy Bạch Ngọc Đường tiến vào, có chút kinh ngạc: “Sao cậu lại tới đây? Triển Chiêu chín giờ sáng lên máy bay, đã đi rồi!”

Bạch Ngọc Đường đem thức ăn đặt ở trên bàn, cười nói: “Triển Chiêu đi rồi, anh liền tính đối chết sao? Sớm nhìn ra anh căn bản sẽ không nấu cơm!”

Công Tôn xấu hổ cười cười: “Vốn mua mì ăn liền, dự định sống tạm một tuần!”

Bạch Ngọc Đường hừ anh một tiếng: “Dù sao Giáng Sinh cũng coi như ngày lễ, anh tính ăn mì ăn liền sao?”

Hai người ngồi đối diện nhau, Công Tôn lấy ra một chai rượu: “Champagne chính hãng Pháp, năm 95, muốn thử chút không?”

Bạch Ngọc Đường ngón tay chống cằm nói: “Thực lãng phí!”

Công Tôn từ quầy bar lấy tới hai cái ly thon dài để cao đặt lên bàn, sau đó bóc tem trên miệng chai đi, tay trái xoay mở miệng thép đồng thời dè lại nắp bình, tay phải cầm một mảnh khăn ăn đặt trên nắp chai, tay trái chậm rãi dời xuống nắm cổ chai, tay phải từ từ di động, chỉ một tiếng “bang” nhẹ nhàng phát ra, nắp bình đã được mở.

Công Tôn rót một chút vào hai cái ly, cầm lên lắc lắc, chờ bọt khí tan hết, ngược lại được hơn phân nửa ly: “Hoan nghênh thưởng thức! Giáng Sinh vui vẻ!”

Bạch Ngọc Đường nhận ly uống một ngụm nhỏ: “Vui vẻ! Quả nhiên là rượu ngon!”

Thấy thủ pháp Công Tôn mở chai liền biết anh có nhiều nghiên cứu về rượu, Bạch Ngọc Đường vừa ăn vừa nói với Công Tôn: “Anh trai gọi điện thoại tới, nói hai ngày nữa về nước!”

Tay Công Tôn nắm ly rượu căng thẳng: “Về nước nghỉ phép?”

Bạch Ngọc Đường tự mình ăn chút gì đó: “Anh ấy muốn ở trong nước thành lập công ty chi nhánh!”

Công Tôn lắc lắc ly, thanh âm có chút trầm thấp: “Anh ta vì sao bỗng nhiên muốn đầu tư ở trong nước? Chuyện năm đó...” Bỗng nhiên ngừng không nói.

Bạch Ngọc Đường chột ngắc đầu: “Anh biết chuyện năm đó?”

Công Tôn sững sốt, nhú mày cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Vụ án năm đó là tôi cùng Triển Chiêu xử lý...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt.

Công Tôn tháo cúc sơ-mi, kéo áo ra, bên ngực trái trắng nõn gầy yếu có một vết sẹo ghê người: “Đây là anh trai cậu tặng cho!”

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn khiếp sợ: “Năm đó người anh ấy bắn là anh? Thế nhưng, nghe nói cảnh sát kia... đã chết!”

Công Tôn về mặt bình tĩnh sửa sang lại áo nói: “Cậu cũng nói chỉ là nghe nói mà! Lần đầu tiên thấy anh ta, tôi đã nhận ra! Hiện tại anh ta không phải công dân Trung Quốc, cũng không làm chuyện gì phạm pháp, tôi sẽ không làm khó anh ta!”

“Anh sẽ kiện anh ấy sao? Anh biết, cho dù anh ấy không phải quốc tịch Trung Quốc...”

“Sẽ không, vật đổi sao dời, tôi không có chứng cứ, hơn nữa, anh ta tựa hồ thật sự đang kinh doanh đứng đắn, tôi hiện tại đã không còn là cảnh sát, không thể quản, cũng không muốn quản!” Công Tôn về mặt bình tĩnh.

Bạch Ngọc Đường ở trong lòng vì anh trai mà mặc niệm một tiếng “a di đà phật”, chỉ bằng tầng quan hệ này, anh trai muốn thu phục Công Tôn, sợ khó càng thêm khó đi thôi! Ngắc đầu nhìn khuôn mặt lúc nào cũng tái nhợt của Công Tôn, thật không biết người gây yếu này đã làm sao để vượt qua thương thế hung hiểm như vậy.

Công Tôn thấy Bạch Ngọc Đường không nói gì, giải thích: “Viên đạn bắn ngay trên tim rất hiểm, đâm xuyên qua phổi, mạng tôi thực lớn!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong không biết nói gì, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

Công Tôn không hề gì lắc đầu, hỏi tiếp: “Chuyện năm đó tuy đã qua, sau anh ta lại xuất ngoại rồi cung cấp manh mối, giúp cảnh sát rất nhiều, thế nhưng dù sao ở trong phạm vi Trung Quốc, nhất cử nhất động của anh ta đều sẽ bị chú ý, thậm chí theo dõi! Cho nên tôi muốn biết, anh ta lần này vì sao bỗng nhiên muốn về nước phát triển?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Công Tôn thở dài: “Tôi nói là vì anh, anh tin không?”

Công Tôn lại rót Champagne cho mình: “Vì tôi? Đây xem là gì? Nghiệt duyên?”

Bạch Ngọc Đường cẩn thận nói: “Anh ấy có biết người năm đó anh ấy lỡ tay bắn là anh không?”

Công Tôn lắc đầu: “Tôi không nói cho anh ta biết!”

Bạch Ngọc Đường do dự, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Anh hận anh ấy không?”

Công Tôn không động, nhìn vân gỗ trên mặt bàn, giống như ngồi thiền, thật lâu sau mới ngắc đầu nói: “Không hận, tại tình huống lúc đó, không phải tôi bắn anh ta, thì chính là anh ta bắn tôi, rất công bằng! Đây là vấn đề lập trường, không quan hệ với thù hận! Hơn nữa...” Công Tôn sắc mặt không tốt: “Về sau manh mối tra được cho thấy, anh ta cũng là bị uy hiếp, mới giúp Bàng Cát rửa tiền, hơn nữa anh ta gửi chứng cứ phạm tội phi thường trọng yếu cho chúng tôi!”

Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhìn kỹ chàng trai đáng vẻ thư sinh này, anh trai lúc này đào được bảo bối rồi, liền nhìn anh bằng con mắt khác!

Triển Chiêu đi đã ba ngày, Bạch Ngọc Đường càng ngày càng sốt ruột, anh trai gọi điện bảo mình bốn giờ chiều phái xe đến đón, Bạch Ngọc Đường thuận miệng đáp, nhưng trong lòng nghĩ mèo con kia sau khi về nhà sẽ là bộ dạng gì, Đinh Nguyệt Hoa sẽ dùng thủ đoạn gì, hiện tại mèo con kia có phải bị ép hôn hay không...

Suy nghĩ miên man không ngừng khiến Bạch Ngọc Đường ngồi không yên, vội vàng tìm Công Tôn: “Tôi muốn biết địa chỉ nhà Triển Chiêu!”

Công Tôn cười: “Còn tưởng rằng cậu thực sự liên cứ yên tâm chứ!” Lấy giấy viết địa chỉ đưa qua: “Trên đường cẩn thận!”

Bạch Ngọc Đường trợn trắng mắt: “Tôi vẫn chưa nói đi!”

Công Tôn trên mặt lộ ra nụ cười hồ ly đáng hận: “Nhưng trên mặt cậu viết á!”

Bạch Ngọc Đường cúi mặt, trong mắt đầy ý xấu nói: “Anh biết không? Anh tôi chiều nay sẽ trở lại!”

Sắc mặt Công Tôn liền xấu, lập tức cúi đầu: “Cậu bảo anh ta không cần tới nữa!”

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ anh: “Có một số việc các anh vẫn là ở trước mặt nói rõ ràng cho tốt, anh đối với anh tôi... cũng không phải... không có cảm giác!”

Công Tôn xoay người đi vào quầy bar: “Làm chuyện của chính mình đi, không cần cậu quan tâm!”

Bạch Ngọc Đường cười cười, chuyện năm đó đích thật là một hạt giống, chôn ở trong lòng mỗi người, thế nhưng hạt giống ấy sẽ phát triển thành dạng gì, ai cũng không thể khống chế...

Có lẽ, trong tâm chúng ta sớm phát triển thành dây leo uốn lượn, quấn lấy nhau, khó chia lìa, cho đến tận khi cây chết khô... sau đó cùng mục, mai táng nhau ở trong tâm chính mình, đời đời kiếp kiếp, hợp thành một thể...

Về nhà thu xếp hành lý, Bạch Ngọc Đường gọi cho Bạch Cẩm Đường: “Anh, lên máy bay chưa? Có chút việc nói với anh...”

Cúp điện thoại, Bạch Cẩm Đường vô lực tựa lên tấm thủy tinh tại phòng chờ, nhìn bầu trời máy bay cất cánh hạ cánh, chậm rãi nhắm mắt, đem hốc mắt chưa xót nên vào đáy lòng, cười khổ, thật đúng là... nghiệp duyên!

Không đợi chuyến bay hôm sau, Bạch Ngọc Đường lái xe phóng nhanh đi, nghĩ từ lần đầu tiên thấy Triển Chiêu, dáng Triển Chiêu hát, dáng cười to, dáng pha rượu, nhìn bộ dáng anh... Tâm đã sớm đặt bên người nọ.

Miêu Nhi, nếu không thể khiến cậu nhớ kỹ tôi, như vậy, chúng ta mỗi ngày đều lại bắt đầu từ đầu, được không?

13. Chương 13: Tôi Là Mèo Con Của Cậu

Triển Chiêu ngồi trước cửa sổ, nhìn sân cỏ trong tiểu khu phi thường náo nhiệt, trong lòng sinh ra một tia cô đơn, những náo nhiệt ấy không quan hệ với mình.

Đinh Nguyệt Hoa nói với Triển Chiêu, bọn họ về thăm nhà đã được ba ngày rồi, mỗi sáng cô đều đưa một tờ giấy, phía trên viết những chuyện đã làm trong ba ngày, Triển Chiêu có lúc lại hoài nghi, nhưng thấy hình ảnh ba mẹ ngày càng thêm già so với trong cảm nhận, Triển Chiêu quyết định tiếp nhận cách nói của Đinh Nguyệt Hoa.

Có thể nhìn ra được, ba cùng mẹ rất thích Đinh Nguyệt Hoa. Triển Chiêu tuy cảm thấy còn chưa quen với Đinh Nguyệt Hoa, nhưng theo góc nhìn của ba mẹ, Đinh Nguyệt Hoa đích thật là một cô gái phù hợp với mình.

Thế nhưng tâm luôn trống rỗng, dường như có cái gì đó không thích hợp.

Đinh Nguyệt Hoa cũng phát hiện bất thường của Triển Chiêu. Ba ngày trước Đinh Nguyệt Hoa mang theo vui sướng tràn ngập cùng Triển Chiêu vất vả lắm mới biết rõ tình hình lên máy bay. Thấy niềm vui sướng của ba mẹ khiến ngày đầu tiên trôi qua rất tốt, Triển Chiêu luôn lắng nghe cô cùng ba mẹ nói chuyện, tuy không có nói rõ ràng quan hệ của hai người, nhưng ba mẹ Triển Chiêu tựa hồ đã nhận định Đinh Nguyệt Hoa rồi.

Sáng ngày thứ hai, Đinh Nguyệt Hoa vì để Triển Chiêu còn đang không rõ tình hình tin tưởng mình, mất rất nhiều công phu, mới khiến Triển Chiêu nửa tin nửa ngờ, thế nên tại một khắc nhìn thấy ba mẹ của anh, Triển Chiêu vẫn rất phối hợp theo cách nói của Đinh Nguyệt Hoa mà làm.

Tuy nhiên sáng hôm nay, tình hình Triển Chiêu thực không tốt, cho dù rất dễ dàng làm theo lời Đinh Nguyệt Hoa, nhưng chung quy cô cảm thấy trong lòng Triển Chiêu có chuyện. Đây là việc chưa từng có, từ khi Triển Chiêu mất trí nhớ, cho dù có chuyện, cũng sẽ quên, thế nhưng Triển Chiêu sáng nay thức dậy dường như có tâm sự, vốn kế hoạch của hôm nay là Triển Chiêu phải dẫn Đinh Nguyệt Hoa đi ngắm cảnh xung

quanh, tránh cùng ba mẹ anh một chỗ quá lâu, lộ ra dấu vết, thế nhưng Triễn Chiêu ngồi trước cửa sổ suốt hai giờ, hoàn toàn không có ý ra ngoài.

Đinh Nguyệt Hoa cầm kế hoạch Công Tôn đã lập tốt đưa cho Triễn Chiêu, Công Tôn là người Triễn Chiêu tín nhiệm nhất, chỉ cần thấy nét chữ của Công Tôn, Triễn Chiêu rất dễ tin: “Chiêu, hôm nay muốn đi ngắm cảnh sông! Chúng ta khi nào thì đi?”

Triễn Chiêu nhìn nhìn giấy trong tay, cười cười xin lỗi: “Tôi hôm nay không muốn đi đâu, mấy ngày nay phải để cô chiều cổ tôi, giúp tôi, thật sự là đã làm phiền cô!”

Đinh Nguyệt Hoa ôn nhu nhìn Triễn Chiêu: “Sao lại phiền, em cam tâm tình nguyện!”

Triễn Chiêu cúi đầu, đem mặt áp xuống khuỷu tay: “Tôi hôm qua tôi nằm mơ!”

“Hả?” Đinh Nguyệt Hoa có chút theo không kịp, nằm mơ? Gì vậy? Nếu Trí Hóa ở đây, sẽ kinh ngạc nhảy dựng lên, trung khu trí nhớ của Triễn Chiêu bị thương tổn, căn bản không có khả năng nằm mơ, nếu bắt đầu nằm mơ, chứng minh đại não đã bắt đầu phục hồi, hơn nữa Triễn Chiêu còn nhớ rõ giấc mơ này, bản thân chính là khởi đầu tốt.

Đáng tiếc Đinh Nguyệt Hoa không hiểu lắm.

Thanh âm Triễn Chiêu rầu rĩ: “Tôi mơ thấy một người, rất mơ hồ...”

Đinh Nguyệt Hoa ngồi xổm gần Triễn Chiêu: “Là em sao?”

Gần đây cô mỗi ngày đều truyền thụ vào tư tưởng Triễn Chiêu ám chỉ quan hệ hai người không tầm thường.

Triễn Chiêu lắc đầu: “Là một chàng trai, rất cao, thế nhưng không thấy rõ mặt...” Ngắc đầu thấy sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa khó coi, nửa câu sau không nói ra: Cậu ta nói... Tôi gọi Bạch Ngọc Đường, cậu là mèo con... của tôi...

Đinh Nguyệt Hoa nằm trên giường nhỏ ở khách phòng, tim đập thành thịch, Triễn Chiêu nhớ đến ai? Chàng trai dáng rất cao? Là Bạch Ngọc Đường, hay là người khác? Không, không phải Bạch Ngọc Đường, bọn họ mới biết gần hai tháng, sao lại lưu lại ấn tượng chứ? Đinh Nguyệt Hoa chết cũng không thừa nhận, thế nhưng nghĩ đến đêm trước hôm xuất phát, ánh mắt Triễn Chiêu... Đinh Nguyệt Hoa vô lực đắm xuống gối một cái, nước mắt dâng lên.

Buổi trưa hai người không yên lòng ăn vài miếng cơm, ba Triễn mẹ Triễn nghĩ hai người cãi nhau, quanh co lòng vòng khuyên nửa ngày, Triễn Chiêu đành phải lên tinh thần cùng Đinh Nguyệt Hoa đi dạo xung quanh, thẳng đến trước bữa tối mới về nhà.

Vào cửa, sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa đã khá hơn nhiều, Triễn Chiêu cúi đầu đổi giày, ngoài miệng nói: “Ba mẹ, chúng con đã trở lại!”

Ngắc đầu, một chàng trai đứng ở trước sô pha phòng khách cười với anh, Đinh Nguyệt Hoa sắc mặt nhảy mắt tái nhợt. Xem ra vừa rồi ba Triễn đang nói chuyện tiếp khách, cũng đứng lên nói: “Chiêu, bạn con tới tìm con!”

Triễn Chiêu thấy chàng trai mang theo nụ cười rạng rỡ đi tới, trong đôi mắt hẹp dài tràn đầy mỗi một lại sáng như sao: “Miêu Nhi, tôi là Bạch Ngọc Đường!”

Người trước mặt nháy mắt trùng khớp với người trong mơ, người ấy nói, tôi gọi... Bạch Ngọc Đường...

Triễn Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, há to miệng, nói ra một câu: “Bạch... Ngọc Đường, sao cậu lại tới đây?”

Đinh Nguyệt Hoa bên cạnh mặt xám như tro.

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Đi ngang qua, tới thăm cậu một chút!”

“Đi ngang qua?” Triễn Chiêu cảm giác anh đang nói dối, nhưng không biết cảm giác này từ đâu tới.

Mẹ Triễn từ phòng bếp đi ra: “Tiểu Bạch lại ăn cơm đi! Cá sốt chua ngọt Vương tẩu làm ngon lắm đó!”

Bạch Ngọc Đường bất động thanh sắc nói: “Cám ơn dì, con còn phải tìm cái khách sạn ở lại đây!”

Mẹ Triển nhiệt tình túm chặt Bạch Ngọc Đường: “Hả, ở khách sạn gì chứ, con đặc biệt qua đây thăm Chiêu mà, sao có thể để con ở khách sạn chứ! Buổi tối ở đây đi!”

Bạch Ngọc Đường vẽ mặt chân thành: “Vậy thật sự là quá phiền mọi người!”

Mẹ Triển quan tâm: “Nguyệt Hoa, Chiêu nhi, mau tới dùng cơm, Tiểu Bạch lần đầu tiên đến nhà, dì bảo Vương tẩu làm thêm vài món ăn, Chiêu nhi từ nhỏ không thích nói chuyện, cũng rất ít dẫn bạn về nhà, dì còn tưởng rằng nó không có bạn chứ!”

Bạch Ngọc Đường thuận theo ý mẹ Triển ngồi xuống bên bàn: “Bạn của Miêu Nhi rất nhiều, mọi người ở chung rất tốt!”

Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa ngồi xuống, nhưng không thể chen miệng vào, Bạch Ngọc Đường cùng Triển mẹ kể chuyện người họạ, nói chuyện rất vui vẻ.

“Nhiều bạn là tốt rồi á, Chiêu nhi hàng năm ở ngoài, may mắn có những người bạn là các con cháu cố!”

“Công việc của cậu ấy quá bận, tuy không thể thường xuyên về nhà, nhưng cậu ấy rất nhớ dì và chú!”

“Đúng vậy đó, Chiêu nhi từ nhỏ đã nghe lời, lại hiếu thuận. Cái công việc cảnh sát này bận rộn như vậy mà, lại nguy hiểm, sớm nói không cho nó làm, quay về đây thì tốt!”

“Đúng vậy ạ, cảnh sát là quá nguy hiểm, có cơ hội chúng con cũng giúp dì khuyên cậu ấy!”

“Vậy thật là quá tốt, đứa nhỏ này bướng bỉnh như vậy. Tiểu Bạch cũng là cảnh sát phải không?”

“Không phải, bản thân con làm kinh doanh!”

“Tuổi còn trẻ đã tự mình làm, rất giỏi a!”

...

Một bữa cơm Bạch Ngọc Đường cùng Triển mẹ thân thiện nói chuyện, Triển Chiêu cùng Triển ba trầm mặc còn Đinh Nguyệt Hoa nén phần nộ.

Đinh Nguyệt Hoa chiếm khách phòng, Triển mẹ xếp Bạch Ngọc Đường ở trong phòng Triển Chiêu: “Đêm nay Tiểu Bạch cùng Chiêu nhi ủy khuất một chút, thật may giường kia cũng không nhỏ!” Triển mẹ rất có hảo cảm với chàng trai đáng người cao gầy, diện mạo tuấn mỹ, tao nhã lễ phép này, trong lòng cân nhắc xem họ hàng bạn bè trong nhà còn có cô gái nào đợi gả không.

Triển Chiêu vẫn từ chối cho ý kiến, nhìn Bạch Ngọc Đường thu xếp xong, nói: “Cậu tắm trước, tôi tắm sau!”

Bạch Ngọc Đường từ trong túi da mang theo lấy ra áo ngủ, cười cười với Triển Chiêu: “Lát ra tôi có chuyện muốn nói!”

Triển Chiêu gật đầu. Có chuyện nói? Nhất định phải có chuyện nói! Tuy chỉ thoáng qua trong giấc mơ, lại khiến Triển Chiêu cảm thấy người này đối với mình mà nói, bất đồng với những người khác.

Bạch Ngọc Đường rất nhanh đi ra, mới vừa tắm nước nóng xong, hai má có chút hồng, mặc áo ngủ tơ tằm trắng tựa bên cạnh bàn, cầm trong tay một cái khăn lông lớn lau tóc.

Triển Chiêu nhìn, bỗng nhiên nở nụ cười: “Cậu rất đẹp!”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, nhìn về phía Triển Chiêu, lại phát hiện Triển Chiêu đang bình tĩnh khen, không có một chút ý tứ gì khác, chỉ có thể nhướn nhướn mày: “Cảm ơn, bất quá tôi cảm thấy dùng từ đẹp này để hình dung đàn ông, có điểm gì đó là lạ á!”

Triển Chiêu đứng dậy đi về phía phòng tắm, trước khi đóng cửa bỗng quay đầu lại nói: “Chẳng lẽ muốn dùng quyền rũ để hình dung?” Sau đó nhanh chóng đóng cửa.

Bạch Ngọc Đường nhìn phòng tắm đóng chặt nửa ngày, bỗng nhiên dùng sức đập cánh cửa một cái: “Cậu dám đùa giỡn tôi!”

Bên trong hình như truyền ra một tiếng cười khê

14. Chương 14: Nụ Hôn Đầu Tiên Của Hai Người

Triển Chiêu tắm xong đi ra, không thấy Bạch Ngọc Đường trong phòng, cửa phòng ngủ khép hờ, Triển Chiêu mở cửa đi ra ngoài, thấy Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa cả hai đang đứng ở sân nói chuyện.

Mặc dù mình không biết Bạch Ngọc Đường là ai, nhưng nếu mình còn có chút ấn tượng với người này, chứng tỏ mình và người này có quen biết, như vậy người này cùng Đinh Nguyệt Hoa quen biết cũng không kỳ quái.

Hiện tại hai người trốn ở chỗ này nói chuyện, hiển nhiên không định để mình nghe, Triển Chiêu cũng không tính nghe lén, bĩu môi chuẩn bị trở về phòng, bỗng nhiên, một câu của Đinh Nguyệt Hoa khiến Triển Chiêu dừng bước, tựa trên cửa phòng ngủ nghe hai người đối thoại.

Hai người đều cố ý đè thấp thanh âm, Đinh Nguyệt Hoa tựa hồ rất kích động: “Chiêu ca sẽ không cùng đàn ông qua cả đời, anh chết tâm này đi!”

“Dựa vào cái gì mà khẳng định? Không thử làm sao biết?” Bạch Ngọc Đường vẫn ung dung.

“Bạch Ngọc Đường! Anh đừng quá đáng! Chiêu ca anh ấy căn bản là không nhớ rõ anh!” Đinh Nguyệt Hoa có chút tức đến khó thở.

“Không nhớ rõ tôi cũng không sao, chúng tôi có thể mỗi ngày đều là khởi đầu mới!” Bạch Ngọc Đường nói chắc chắn, như là điều hiển nhiên.

Thanh âm Đinh Nguyệt Hoa có chút gầy khúc: “Bạch Ngọc Đường anh có biết xấu hổ hay không, cùng con gái đoạt đàn ông!”

“Đinh Nguyệt Hoa!” Thanh âm Bạch Ngọc Đường tựa hồ là từ hàm răng rít ra: “Cô lặp lại lần nữa!”

Đinh Nguyệt Hoa nhất thời sửng sốt, sau đó lại thấp giọng nức nở: “Vì sao? Vì sao anh cùng tôi đoạt? Từ nhỏ, anh cái gì cũng cùng tôi đoạt, tôi đều cho anh, anh muốn đều cho anh, tôi đã cho anh hai mươi bốn năm, cầu anh Ngủ ca, đừng cùng tôi đoạt Triển Chiêu, cầu anh!”

Bạch Ngọc Đường không ngờ Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên khóc, có chút bất an: “Nguyệt Hoa, cô cứ nói thôi, đừng khóc! Đây không phải là vấn đề đoạt hay không, tình yêu phải là người tình ta nguyện...”

“Người tình ta nguyện?” Thanh âm Đinh Nguyệt Hoa sắc bén: “Hai người đàn ông thì có cái gì người tình ta nguyện chứ? Là anh tình nguyện nằm dưới thân Triển Chiêu, hay là Triển Chiêu sẽ tình nguyện nằm dưới thân anh?”

“Cô...” Bạch Ngọc Đường nhất thời nghẹn lời, kỳ thật anh thực sự chưa nghĩ tới vấn đề này.

Đinh Nguyệt Hoa còn đang thấp giọng khóc, Triển Chiêu im lặng mở cửa phòng ngủ, ngồi ở bên giường, hai má có chút nóng, có chút không thể tin nổi mà tiêu hóa được lời mới vừa nghe, cuối cùng biết quan hệ của Bạch Ngọc Đường cùng mình, không nghĩ tới chính mình còn rơi vào tam giác tình yêu, mình là bên bị tranh, còn là bị một nam một nữ tranh đoạt! Nhớ tới lời Đinh Nguyệt Hoa nói, không có tức giận, chỉ là có chút sợ hãi khó nói.

Thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Triển Chiêu vội vàng nhấc chân nằm vào, nhắm mắt giả bộ ngủ, anh hiện tại có chút không dám đối mặt với Bạch Ngọc Đường!

Nghe được Bạch Ngọc Đường tiến vào, sau đó đi đến bên giường, không có thanh âm, Triển Chiêu vẫn không nhúc nhích, anh có thể cảm nhận được Bạch Ngọc Đường đứng ở bên giường nhìn mình, hai mắt nóng rực tựa hồ đem lưng Triển Chiêu đốt bỏng.

Chốc lát, đèn tắt, cảm giác phía ngoài giường lồm xồm, Bạch Ngọc Đường vén chăn tiến vào, một tay kê bên lưng Triển Chiêu, Triển Chiêu toàn thân cứng ngắc, vẫn không nhúc nhích.

“Tôi biết cậu không ngủ! Nói chuyện một lát đi!” Thanh âm Bạch Ngọc Đường từ phía sau truyền đến.

Triển Chiêu nhẹ nhõm thở một hơi, xoay người nằm thẳng, cánh tay hai người sát cùng một chỗ, ai cũng không nhúc nhích.

Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói: “Cậu nghe thấy tôi cùng Đinh Nguyệt Hoa nói chuyện?”

Triển Chiêu đỏ mặt, cũng may trong bóng đêm cái gì cũng nhìn không rõ: “Tôi không phải cố ý nghe lén, thấy cậu không có trong phòng, định ra ngoài tìm một chút, vừa vặn nghe được!”

“À!” Thanh âm Bạch Ngọc Đường không cảm xúc: “VẬY cậu biết ý của tôi rồi. Kỳ thật tôi chính là đặc biệt tới tìm cậu!”

Triển Chiêu ừ một tiếng.

“VẬY cậu...” Hô hấp Bạch Ngọc Đường căng thẳng: “Một chút cũng không nhớ tôi sao?”

Triển Chiêu ngẫm lại nói: “Cũng không phải, tôi biết cậu gọi Bạch Ngọc Đường, còn có cậu gọi tôi... Miêu Nhi!”

Bạch Ngọc Đường không cho rằng người kia thật sự nhớ rõ mình, dùng cánh tay chống đỡ thân thể, nghiêng người nói với Triển Chiêu: “VẬY cậu về sau còn có thể nhớ rõ không?”

Triển Chiêu không nói, chính bản thân cũng không biết có khả năng nhớ kỹ người có thể dễ dàng khiến tâm tình mình hoảng hốt này hay không.

Trong bóng đêm Bạch Ngọc Đường thấy đôi mắt mèo của Triển Chiêu mở to, lông mi chớp chớp, đường nét khuôn mặt hoàn mỹ giữa ánh sáng mờ ảo u ám đặc biệt mê người, Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng mình nuốt nước bọt, thanh âm lớn đến nỗi dọa chính mình nhảy dựng.

Triển Chiêu nghe được tiếng nuốt nước bọt Bạch Ngọc Đường rất lớn, khó hiểu quay đầu, mặt hai người trong lúc đó cách nhau chưa tới một thước, sau đó Triển Chiêu cảm giác trước mắt hoàn toàn tối đen, hai bàn tay nóng bỏng che hai mắt mình, trên môi dán lên cái gì đó mềm mại, rồi một thứ gì đó ẩm ướt mềm mềm liếm hai cái trên môi, từ khe hở giữa hai môi chen vào liếm hàm răng của anh...

Triển Chiêu cảm thấy mình như bị bóng đè, muốn phản kháng lại không động được.

Bạch Ngọc Đường dùng đầu lưỡi đẩy đẩy hàm răng Triển Chiêu một chút, hy vọng được đáp lại.

Triển Chiêu không biết mình như thế nào lại cảm thấy miệng Bạch Ngọc Đường rất ngọt, giống như món điểm tâm ngọt mình thích ăn, hàm răng dần dần thôi cắn chặt, lộ ra một khe hở.

Bạch Ngọc Đường vốn tưởng rằng sẽ không được đáp lại, đầu nghĩ tới Triển Chiêu lại từ từ mở khớp hàm, run rẩy vươn tay đặt lên lưng Bạch Ngọc Đường. Mừng rỡ, nụ hôn của Bạch Ngọc Đường bắt đầu trở nên triển miên, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi Triển Chiêu, răng nanh nhẹ nhàng cạo lên đôi môi mê người của Triển Chiêu, bàn tay che mắt Triển Chiêu chuyển lên mái tóc mềm mại, kéo Triển Chiêu ngẩng đầu lên, dây dưa nhiệt liệt, Bạch Ngọc Đường không ngừng đòi thêm, tựa hồ muốn lấy hết không khí trong phổi Triển Chiêu, nước miếng không kịp nuốt dọc theo khóe miệng Triển Chiêu chảy xuống.

Triển Chiêu cảm thấy toàn thân mình bị vây trong một trận hơi nóng, bỗng bỗng bênh bênh nhưng lại không muốn rời đi, chỉ có thể dựa vào bản năng dùng sức ôm lấy nguồn nhiệt, vô thức phát ra giọng mũi “ừm... ừm...”...

Hồi lâu, Bạch Ngọc Đường chậm rãi buông ra, môi Triển Chiêu lúc này đã sưng đỏ, chậm rãi chạm vào mắt, mũi, mặt người kia: “Miêu Nhi...”

Triển Chiêu mở to mắt, ánh mắt sáng rõ của Bạch Ngọc Đường ngay ở phía trên mình, khẽ nghiêng đầu, thanh âm có chút khàn khàn: “Chúng ta... trước kia là quan hệ này sao?”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, dùng sức ôm lấy anh, tựa hồ muốn đem anh tiến vào thân thể mình: “Trước kia không phải, về sau... là phải!”

Ánh mắt Triển Chiêu long lanh chớp a chớp.

Bạch Ngọc Đường nhìn anh hoảng hốt: “Cậu... cảm thấy kỳ quái sao?”

“Sao lại kỳ quái?” Triễn Chiêu bỗng giương khóe miệng: “Cậu sợ?”

Bạch Ngọc Đường đem mặt chôn ở cổ Triễn Chiêu: “Đúng vậy, tôi sợ, tôi sợ ngày mai cậu lại không nhớ được tôi, không nhớ được quan hệ... của chúng ta như vậy!”

Triễn Chiêu bỗng nghiêng mắt, đôi môi mềm đặt ở bên tai Bạch Ngọc Đường: “Sẽ không, tôi nhớ rõ cậu! Cậu là Bạch Ngọc Đường, tôi là mèo con của cậu!”

Bạch Ngọc Đường dùng mặt cọ cọ trên cổ Triễn Chiêu: “Ừm, cậu là mèo con của tôi! Đừng quên! Bất quá nếu quên cũng không sao, tôi nhớ rõ cậu là đủ rồi!”

Triễn Chiêu an tâm nhắm mắt lại, nghĩ thầm: Tuy tôi không biết vì sao lại nhớ rõ cậu, thế nhưng, khi tôi thật sự nhìn thấy cậu, liền biết cậu là Bạch Ngọc Đường, là Bạch Ngọc Đường gọi tôi “Miêu Nhi”... Tuyệt sẽ không quên!

Không ai biết biến số của nhân sinh, hạt giống của tình yêu nếu đã gieo sẽ nhanh chóng mọc rễ nảy mầm vươn cành đâm hoa... Sau đó kết quả ngọt, đến lúc đem trái tim chậm rãi lấp đầy, tất cả đều biến thành yêu, thế cho nên dù phải xé ra máu thịt, đem tim mình dâng tặng người kia, vẫn sẽ như cũ vui mừng dị thường.

Ngày hôm sau Triễn Chiêu mở mắt ra vẫn như mọi khi, phòng của mình? Đúng rồi, chính mình mất trí nhớ, Công Tôn đâu? Sau đó Triễn Chiêu thấy bên người nằm một chàng trai xinh đẹp, lông mi dài che đi đôi mắt, mũi thẳng, môi mỏng hồng nhạt, một đầu tóc đen tán loạn dán trên gối, lộ ra cái trán cao, lẳng lẳng bọc chắn, một cánh tay hữu lực vươn ra ngoài, gập tùy ý...

Triễn Chiêu ngay tại ánh mắt đầu tiên thấy người này, trong đầu liền nhảy ra cái tên “Bạch Ngọc Đường!” Chàng trai này gọi Bạch Ngọc Đường, thế nhưng, người này vì sao ở trên giường mình? Chính mình thì tại sao lại ở nhà? Cái gì cũng nghĩ không ra.

Từ trong chăn vươn một bàn tay ra, tại thái dương day day, đầu đau, vẫn là đánh thức người thoát nhìn quen biết này hỏi một chút đi. Đẩy đẩy người nọ: “Bạch Ngọc Đường!”

“Ừm?” Người nọ buồn ngủ mắt mông lung, quay đầu thấy Triễn Chiêu, bỗng nhiên trợn to mắt: “Cậu gọi tôi là gì?”

“Á... Bạch Ngọc Đường?” Triễn Chiêu thử gọi một tiếng, chẳng lẽ mình nhớ sai?

Bạch Ngọc Đường chợt dựng dậy, vạt áo trước trượt một khoảng lớn, lộ ra mảng ngực màu lúa mạch, Triễn Chiêu mặt nhăn mày nhíu: “Cậu không thể mặc quần áo tử tế sao?” Người này thế nhưng cùng giường cùng chăn với mình, như vậy cũng quá không bình thường.

Bạch Ngọc Đường mặc kệ bất mãn của anh, ôm lấy vai Triễn Chiêu, kéo anh từ nửa nằm nửa ngồi thành thẳng dậy: “Cậu... nhận ra tôi?”

“Vô nghĩa!” Triễn Chiêu đẩy tay anh ra: “Tôi mất trí nhớ, cũng không phải ngốc!”

“Cậu...” Bạch Ngọc Đường không thể tin được nhìn Triễn Chiêu rời giường mặc quần áo: “Còn nhớ cái gì nữa?”

Triễn Chiêu nhìn nhìn quần áo để ở trên ghế, rõ ràng là quần áo hai người, một bộ là của mình?

Bạch Ngọc Đường thấy anh do dự, nói: “Màu xanh là của cậu, tôi chỉ mặc đồ trắng!”

Triễn Chiêu mặc quần áo tử tế, quay đầu thấy Bạch Ngọc Đường còn ngồi ở trên giường nhìn mình chăm chăm ngẩn người, thuận tay cầm lấy quần áo nhét vào người anh: “Mau mặc, có việc hỏi cậu!”

Bạch Ngọc Đường cầm lấy quần áo, thử hỏi: “Cậu thật sự nhớ rõ tôi?”

Triễn Chiêu ném cho anh một cái nhìn xem thường: “Tôi sao lại ở nhà, Công Tôn đâu? Cậu sao lại ngủ trên giường của tôi?”

15. Chương 15: Tín Nhiệm Trần Đây

Bạch Ngọc Đường bên mặc quần áo, bên nói đại khái chút tình hình hiện tại, sau đó nghiêm túc nói: “Tôi không lừa cậu, là thật đó! Tôi lấy nhân cách ra cam đoan!” Bạch Ngọc Đường cảm thấy Triển Chiêu sẽ không tin, anh biết cho dù Triển Chiêu bề ngoài hòa nhã thế nào, vô hại cỡ nào, kỳ thật bên trong vẫn là một cảnh sát thận trọng đa nghi giỏi giang. Hiện tại hối hận thời điểm tới nên bảo Công Tôn cho mình cái chứng minh, cho dù một tờ giấy có chữ Công Tôn cũng tốt.

Triển Chiêu đầu hơi nghiêng một chút, dùng ngón tay day day thái dương, Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo cánh tay anh xuống: “Đừng nghĩ, là thật đó, tôi có thể gọi điện cho Công Tôn, cậu nghe anh ấy nói cho cậu biết!”

Triển Chiêu lắc đầu: “Không cần, tôi đã biết! Nên ăn sáng thôi! Cậu không phải bảo Nguyệt Hoa đang ở nhà tôi sao? Tôi đi xem!” Xoay người ra khỏi phòng.

Bạch Ngọc Đường còn đắm chìm trong hưng phấn cực độ ban nãy, Triển Chiêu nhớ rõ mình, chính mình dùng hơn hai tháng đã khiến cậu ấy nhớ rõ mình, ngày ngọ cười mà mặc quần áo tử tế mở cửa đi ra.

Triển Chiêu đang cùng Đinh Nguyệt Hoa đứng ở sân nói chuyện, Đinh Nguyệt Hoa cầm giấy đưa Triển Chiêu, Triển Chiêu chăm chú nhìn. Thấy Bạch Ngọc Đường đi tới, gật đầu: “Cậu ngồi trước đi, lát nữa liền ăn sáng!”

Đinh Nguyệt Hoa kỳ quái nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, bỗng ý thức được vừa rồi Triển Chiêu căn bản không hỏi bất cứ chuyện gì về Bạch Ngọc Đường, hơn nữa tựa hồ sớm biết mình đã ở nhà anh. Còn tưởng lấy tính cách Triển Chiêu, buổi sáng rời giường phát hiện bên cạnh có người xa lạ này, thế nào cũng sẽ nghi hoặc đi, cho dù Bạch Ngọc Đường đã giải thích cho anh, Triển Chiêu cũng không phải là người dễ dàng tin tưởng người khác như vậy, buổi sáng ngày đầu tiên đến nhà Triển Chiêu thì Đinh Nguyệt Hoa đã ném thử sự đa nghi của Triển Chiêu rồi.

“Chiêu ca, Bạch Ngọc Đường là ngày hôm qua tới, em chiêu khách phòng, cho nên anh ấy cùng anh chen chúc...” Đinh Nguyệt Hoa nhỏ giọng nói.

Triển Chiêu gật đầu: “Ừm, sáng nay cậu ấy nói rồi, chính là cậu ấy nói cho tôi biết cô đã ở nhà giúp tôi! Theo trên giấy viết, cô đã chiếu cố tôi ba ngày rồi! Thật đã làm phiền cô!” Triển Chiêu lộ ra nụ cười ôn hòa.

Đinh Nguyệt Hoa đầy bụng nghi hoặc, nhưng vẫn cười cười: “Chiêu ca đừng khách khí với em, hôm nay muốn ra ngoài một chút không?”

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, người kia đứng ở cửa phòng bếp, bộ dáng tựa hồ muốn giúp đỡ, Triển Chiêu thật sự nghĩ không ra bộ dáng chàng trai chỉ mặc đồ trắng này ở phòng bếp hỗ trợ, cười cười, thuận miệng nói: “Ra ngoài một chút cũng tốt!” Người đã đi về phía phòng ăn.

Đinh Nguyệt Hoa đứng tại chỗ trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo.

Triển Chiêu đi đến phía sau Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ anh: “Đừng làm loạn, tôi đến đi!”

Bạch Ngọc Đường lui về phía sau hai bước, Triển Chiêu vào phòng bếp nói: “Vương tẩu, cần cháu hỗ trợ không?”

Bạch Ngọc Đường ngồi ở trước bàn ăn, ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng dáng Triển Chiêu, nhớ tới buổi tối hôm trước hai người dây dưa thân mật, bỗng lộ ra một nụ cười: Trong lòng Triển Chiêu, kỳ thật là có Bạch Ngọc Đường mình đi!

Triển Chiêu bưng trứng tráng đi ra: “Cười cái gì vậy? Bộ dáng quỷ quái!”

“Vậy sao?” Bạch Ngọc Đường sờ sờ mặt mình: “Tôi có cười hả?” Ý cười trong giọng nói không giấu được.

Triển Chiêu cũng cười: “Cười như vậy..., khẳng định không nghĩ chuyện tốt!”

“Cười như nào?” Bạch Ngọc Đường cọt nhả hỏi: “Cậu biết tôi nghĩ cái gì sao? Chẳng lẽ chúng ta nghĩ giống nhau?”

Triển Chiêu hừ một tiếng: “Tôi đi gọi ba mẹ ăn cơm, cậu cứ ở đây mà nghĩ bậy bạ đi!”

Thấy Triển Chiêu bỏ đi, Bạch Ngọc Đường thân trên áp lên mặt bàn nói: “Làm sao cậu biết tôi nghĩ bậy bạ chứ...”

Đinh Nguyệt Hoa thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở phòng ăn đầu vô mồm, bỗng cảm thấy toàn thân lạnh buốt, ánh mắt hai người bọn họ, giống như nhau, là tràn đầy tín nhiệm lẫn nhau...

Ăn xong bữa sáng, Triển Chiêu nói với ba Triển mẹ Triển: “Ba mẹ, con muốn dẫn Bạch Ngọc Đường cùng Nguyệt Hoa đi ngắm cảnh quanh đây, hôm nay không cần làm cơm cho chúng con!”

Đương nhiên không ai không đồng ý.

Ba người khởi động xe của ba Triển ra ngoài, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu một đường đùa giỡn, Đinh Nguyệt Hoa vẫn uể oải, tới nơi rồi cũng không dậy nổi hứng thú, ngược lại Bạch Ngọc Đường lòng đầy vui mừng, cầm di động khắp nơi chụp ảnh lưu niệm cho Triển Chiêu.

“Không cần, nhà tôi ở bên cạnh, những ảnh chụp nơi này nhà tôi có một đống lớn đó! Vẫn là tôi chụp cho cậu với Nguyệt Hoa đi!” Triển Chiêu một bên nghiêng đầu không cho Bạch Ngọc Đường chụp nữa, một bên đi đoạt di động của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường kiễng chân đem di động giơ cao: “Di động của tôi, tôi muốn chụp ai thì chụp người đó...”

Đinh Nguyệt Hoa quay đầu nhìn hướng khác, cô không thể không thừa nhận, hình ảnh hai người này đứng cùng một chỗ quá hài hòa, Bạch Ngọc Đường áo phao trắng giống như tuyết, Triển Chiêu áo bông xanh giống như nước, bọn họ tựa hồ vốn là hai hình thái của một loại vật chất, chính mình, làm thế nào cũng không chen được vào loại hình ảnh duy mỹ ấy.

Bạch Ngọc Đường đến khiến nhà Triển Chiêu càng náo nhiệt hơn, buổi trưa ngày đầu năm, vốn định trước là năm người ăn cơm ở nhà bị mẹ Triển thay đổi thành ở khách sạn cao cấp, khi ba cô em họ thân thích trong nhà đến, Triển Chiêu liền biết tính toán của mẹ.

“Đây là Bạch Ngọc Đường bạn tốt của anh họ các con!” Mẹ Triển nhiệt tình giới thiệu.

Ba cô em họ như hoa như ngọc chỉ liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, cả ba khuôn mặt đỏ bừng.

Mẹ Triển giới thiệu cho Bạch Ngọc Đường đang xấu hổ: “Đều là đứa nhỏ, em họ của Chiêu nhi...”

Bạch Ngọc Đường mang theo nụ cười ảm áp lần lượt bắt tay.

Thời gian ăn cơm kế tiếp chính là mẹ Triển cực lực tán dương ba đứa cháu bên ngoại này, Triển Chiêu cười thâm, Bạch Ngọc Đường này thật đúng là khiến mọi người thoải mái. Đinh Nguyệt Hoa một bên phá lệ xua đi buồn bực mấy ngày trước, cười gắp thức ăn cho mấy cô em họ, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười khó thấy với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thu hồi xấu hổ lúc vừa mới bắt đầu ăn cơm, giờ phút này ngược lại xuất ra một thân trai chưa vợ, mặt mang nụ cười theo ý của mẹ Triển mà mời rượu mấy vị em họ, gắp thức ăn, ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi công việc của nhóm bọn họ, bình thường giải trí ở đâu...

Tiệc nhà biến vị gần kết thúc, Bạch Ngọc Đường chủ động yêu cầu đưa mấy vị em họ về nhà, mẹ Triển vui mừng khôn xiết, trong lòng Triển Chiêu là lạ, không có tâm tư giễu cợt Bạch Ngọc Đường, chính là rầu rĩ nhìn Bạch Ngọc Đường lái xe đưa ba đứa em họ rời đi.

Về đến nhà, nâng tinh thần cùng ba mẹ nói chuyện, sau khi dặn Đinh Nguyệt Hoa theo kế hoạch ngày mai đặt vé máy bay, Triển Chiêu trở về phòng miễn cưỡng nằm ngửa ở giường. Trên giường còn lưu lại hương nước hoa dễ chịu trên người Bạch Ngọc Đường, mùi hương này nhắc nhở Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường có thể đã cùng mình ngủ vài ngày, kỳ thật thấy Đinh Nguyệt Hoa mỗi sáng đưa “bị quên” cho mình liền biết, mình và Bạch Ngọc Đường ngủ cùng một giường suốt năm ngày. Hương nước hoa trên người Bạch Ngọc Đường Triển Chiêu rất quen thuộc, khi đại học một học tỷ thích mình đã tặng mình loại nước hoa này, Burberry Weekend, một loại hương gỗ tràn ngập sức sống.

Triển Chiêu nằm trên giường bị mùi hương bao vây, cười khổ, chính mình căn bản không thích nước hoa, lọ nước hoa học tỷ đưa chỉ dùng qua hai lần sau đó bị mình đặt trên đỉnh giá sách, có lần lấy đồ không cần

thận làm rơi xuống, vỡ nát, cả phòng đều loại hương cam nồng đậm này, chính mình thiếu chút nữa nôn ra, buổi tối thà ngủ ở sô pha phòng khách cũng không chịu trở về phòng, mở cửa sổ suốt ba ngày mới miễn cưỡng trở về phòng ngủ!

Nghĩ lại hồi ức đã lâu, Triển Chiêu dùng sức cắn cắn môi dưới, chính mình rõ ràng nhớ rõ toàn bộ chuyện từ nhỏ đến lớn, thế nhưng lại ở trước một lần nhiệm vụ bỗng nhiên mất trí nhớ, cái nhiệm vụ kia tựa hồ là hôm qua bố trí, hôm nay phải chấp hành, thế nhưng Triển Chiêu biết thật ra là chuyện đã rất lâu rồi. Bởi vì hôm nay anh xem qua lịch, cách nhiệm vụ lần đó đã hai năm, hai năm nay trong trí nhớ của mình không lưu lại cái gì, thời gian của mình giống như tạm dừng!

Bạch Ngọc Đường vào cửa liền thấy Triển Chiêu nằm ngang trên giường, đôi mắt màu hổ phách mở thật lớn nhìn trần nhà, trên khuôn mặt tái nhợt không chút biểu tình, khiến Bạch Ngọc Đường chợt có cảm giác nằm ở trên giường kỳ thật là một người không có ý thức.

Trong lòng căng thẳng, Bạch Ngọc Đường ngoảnh lại đóng cửa, vội vàng ở trên giường nửa quỳ bên người Triển Chiêu nói: “Miêu Nhi..., cậu làm sao vậy?”

Mắt Triển Chiêu chớp một cái, ánh mắt dừng tại trên mặt Bạch Ngọc Đường, khóe miệng giương lên: “Đã trở lại?”

Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên cảm thấy nụ cười trên mặt Triển Chiêu gai mắt như thế, người tuy cười, thế nhưng trong con ngươi tràn đầy tịch mịch cùng tuyệt vọng khiến Bạch Ngọc Đường nhớ lại buổi tối lần đầu tiên nghe Triển Chiêu hát kia, ánh mắt cũng vậy, cơ hồ khiến Bạch Ngọc Đường đau lòng hít thở không thông: “Miêu Nhi... Cậu lại đang nghĩ ngợi lung tung!”

“Không có!” Cánh tay Triển Chiêu dùng lực, khuỷu tay chống xuống giường nửa ngồi dậy: “Tôi không có tư cách nghĩ ngợi lung tung... Ô...”

Không có báo trước, Bạch Ngọc Đường đem môi dán lên miệng Triển Chiêu, ôn nhu tinh tế miêu tả hình dạng môi người kia.

“Bạch... Ô...” Đôi mắt mèo của Triển Chiêu mở thật lớn, vừa định quát bảo ngưng lại, lại cho Bạch Ngọc Đường cơ hội thừa cơ mà vào, lưỡi linh hoạt quấn lấy đầu lưỡi cứng ngắc của Triển Chiêu, ở trong khoang miệng đậm lung tung, Bạch Ngọc Đường dùng hai cánh tay hữu lực ôm lấy hai vai Triển Chiêu, không cho người kia có cơ hội phản kháng...

“Nhắm mắt lại...” Thanh âm Bạch Ngọc Đường khàn khàn.

Triển Chiêu thừa cơ hạ giọng lạnh lùng nói: “Bạch Ngọc Đường, cậu làm cái gì!”

“Suyt!” Bạch Ngọc Đường nheo lại cặp mắt hẹp dài, vẻ mặt quyến rũ: “Miêu Nhi, mặc kệ cậu nhớ hay không, chúng ta... chính là loại quan hệ này...” Âm cuối biến mất ở trong miệng hai người.

Triển Chiêu khiếp sợ, ... Chính là... loại quan hệ này...? Mình và Bạch Ngọc Đường cư nhiên là loại quan hệ này?

Cảm giác Bạch Ngọc Đường càng ôm càng chặt, càng hôn càng sâu, Triển Chiêu dùng sức tránh Bạch Ngọc Đường, đẩy bờ vai không dám nhìn mặt người kia: “Bạch Ngọc Đường... Cho tôi thời gian, để tôi nghĩ chút!”

Bạch Ngọc Đường lẳng lẳng nhìn anh, xoay người ngồi ở bên giường. Trong phòng nhất thời không có thanh âm.

Ngoài cửa, một bóng dáng xinh đẹp xoay người rời đi.

16. Chương 16: Chưa Từng Quên

Bên tấm kính Memento, ngón tay Triển Chiêu vô thức xoay quanh ly thủy tinh trong suốt trong tay, nắng sớm ngày đông miễn cưỡng xuyên qua tấm kính chiếu vào, tia sáng chiếu lên cái ly khúc xạ tạo ra ánh sáng

mờ ảo rực rỡ.

Công Tôn Sách đứng ở quầy bar lo lắng nhìn Triển Chiêu, đêm qua xuống máy bay đã cảm thấy Triển Chiêu không thích hợp, nhưng lại nói không ra không đúng chỗ nào, người kia cũng không nhớ gì, lại luôn cau mày, hơn nữa đêm hôm qua Triển Chiêu còn nói mê, đây là chuyện chưa từng xảy ra, từ khi mở quán bar, Công Tôn Sách vẫn ở cùng một phòng với Triển Chiêu, Triển Chiêu ngủ vẫn rất an tĩnh, an tĩnh giống như không có sinh mệnh, hơn nữa một khi ngủ rất khó đánh thức, mới đầu Công Tôn Sách chung quy nửa đêm phải lấy tay đặt ở dưới mũi Triển Chiêu xem có còn hô hấp hay không. Thế nhưng đêm qua Triển Chiêu nói mê một câu, làm Công Tôn Sách sợ chết khiếp.

Câu Triển Chiêu nói mê kia rốt cuộc là cái gì chứ? Hình như là “Cái gì, quan hệ”? Công Tôn Sách quyết định tối hôm nay nói chuyện với Trí Hóa.

Kỳ thật Triển Chiêu cũng không biết mình rốt cuộc làm sao, chung quy cảm thấy trong lòng trống rỗng, có chuyện trọng yếu gì đó luẩn quẩn ở trong đầu nhưng lại nắm không được rõ ràng, rốt cuộc là cái gì chứ?

Triển Chiêu không nghĩ tới chính mình rất nhanh liền có được đáp án, thời điểm cơm trưa, một khắc Bạch Ngọc Đường đẩy cửa gỗ quán bar ra, Triển Chiêu quay đầu, khi thấy chàng trai cười đến sáng lạn kia, bỗng cảm thấy trống rỗng trong lòng được lấp đầy.

“Bạch Ngọc Đường!” Triển Chiêu chủ động chào hỏi.

Mắt Công Tôn mở to tròn: “Cậu nhớ rõ Bạch Ngọc Đường?”

Triển Chiêu chẳng hiểu gì nhìn Công Tôn: “Chẳng lẽ tôi từng quên cậu ấy?”

Bạch Ngọc Đường để đồ ăn xuống, đi đến đặt tay lên vai Triển Chiêu, lộ ra tám cái răng trắng: “Nào có chứ, Miêu Nhi vẫn luôn nhớ rõ tôi mà!”

Công Tôn kinh ngạc, Bạch Ngọc Đường cư nhiên trong hai tháng ngắn ngủi khiến Triển Chiêu nhớ kỹ mình.

Bạch Ngọc Đường vui vẻ gọi bọn họ ăn cơm, một bữa cơm ba người ăn đến mỹ mãn, nhất là khi Triển Chiêu cầm gói bánh ngọt hoa hồng, nheo mắt lại lộ ra biểu tình thỏa mãn giống một con mèo.

Bạch Ngọc Đường tối hôm qua trở về không thấy anh trai, gọi điện thoại cũng là thư ký nhận, cho nên Bạch Ngọc Đường tùy ý hỏi Công Tôn: “Anh tôi có tới tìm anh không?”

Công Tôn tay thu dọn đồ ăn thừa một chút, thản nhiên nói: “Đã tới hai lần!”

“Hai lần?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc, anh tưởng rằng anh trai sẽ mỗi tối đều ngâm mình ở Memento, thuận tiện tới gần thu hoạch chứ: “Các anh... đã cãi nhau?”

Công Tôn đem rác vứt, xoay người đi rửa tay. Chờ anh từ toilet ra, Bạch Ngọc Đường không phải đang dính lấy Triển Chiêu nói chuyện, mà là tựa ở quầy bar nhìn mình: “Anh cùng anh tôi nói chuyện hổng rồi?”

Công Tôn ngồi ở trên ghế bar, nhướn mày: “Chưa có nói, hổng cái gì?”

“Rốt cuộc làm sao chứ?” Bạch Ngọc Đường cảm giác tâm tình Công Tôn rất kém.

Công Tôn khẽ cười một tiếng: “Cậu hiểu lầm, tôi và anh cậu...” Thanh âm trầm xuống: “Chỉ là... quen biết mà thôi!”

Bạch Ngọc Đường thấy Công Tôn gần đây rõ ràng gây đi nhiều, trong lòng vô cùng tức giận, phản ứng đầu tiên chính là anh trai buông tha.

Cho nên Bạch Ngọc Đường từ Memento ra trực tiếp lái xe tới công ty chi nhánh của anh trai, đây là tòa khách sạn cao cấp hai mốt tầng anh trai vừa mới mua, bảng hiệu mới “Cẩm Tú” vừa thay đặt trên đỉnh sáng nhấp nháy, trực tiếp lên tầng cao nhất, một cô gái diện mạo xinh đẹp ngăn anh lại: “Tiên sinh, ngài có hẹn trước không?”

Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: “Vào nói tôi là Bạch Ngọc Đường!”

“Tiên sinh đợi chút” Thư ký từ điện mạo cùng tên của chàng trai lạnh lùng này có thể nhìn ra được có quan hệ với ông chủ nhà mình.

Bạch Ngọc Đường rất nhanh được mời vào văn phòng tổng tài, bất mãn tràn đầy nháy mắt không còn, anh trai thoát nhìn còn tiêu tụy hơn Công Tôn, rõ ràng khuôn mặt đẹp trai giờ đầy râu, tóc loạn, ngay cả áo sơmi cũng có chút nhăn.

“Anh, anh đây là?” Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

Bạch Cẩm Đường từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu, ánh mắt mỗi một: “Đã trở lại?”

Bạch Ngọc Đường đi đến bên cạnh bàn, thấy trước mặt anh trai bày đầy tài liệu: “Những thứ này giao cho bộ phận thiết kế cùng bộ phận tuyên truyền là được rồi, sao anh lại tự mình làm?”

Bạch Cẩm Đường không trả lời, chỉ hỏi em trai: “Sao chú lại tới đây?”

Bạch Ngọc Đường rót một cốc nước đưa cho anh, Bạch Cẩm Đường một hơi uống cạn, hoàn toàn không có nho nhã thường ngày: “Anh, em vừa mới đến Memento...”

“Không có chuyện gì thì về đi, công ty chú cũng bề bộn nhiều việc mà!” Bạch Cẩm Đường ngắt lời anh.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Anh, anh rốt cuộc cùng Công Tôn...”

“Được rồi!” Đáy mắt Bạch Cẩm Đường hiện lên một tia đau xót: “Chú đi đi, anh bề bộn nhiều việc, có việc gì tối về nhà nói!”

Bạch Ngọc Đường hít sâu một hơi: “Được rồi, buổi tối em ở nhà chờ anh!”

Ra khỏi Cẩm Tú, Bạch Ngọc Đường liền biết sự tình không đơn giản, anh trai đem mình tra tấn thành thảm như vậy, Công Tôn tâm tình không tốt, rõ ràng hai người có tâm vì sao lại nháo thành như vậy chứ!

Bạch Ngọc Đường quyết định lại đến Memento tìm Công Tôn Sách nói chuyện.

Công Tôn Sách tựa hồ biết Bạch Ngọc Đường sẽ còn trở lại, không chút kinh ngạc.

Hai người ngồi ở trên ghế bar, Công Tôn lại rót cho mình một ly rượu Rum. Bạch Ngọc Đường phát hiện Công Tôn mỗi lần đặc biệt khẩn trương hoặc khi muốn che dấu cảm xúc, đều sẽ uống loại rượu Rum này, bỗng có chút đau lòng, Công Tôn cùng Triển Chiêu đều là người sẽ khiến người khác đau lòng! Loại rượu Rum này Bạch Ngọc Đường cũng đã thử qua, vào miệng nóng bỏng, trôi xuống bụng giống như lửa đốt một đường đi vào, uống rượu mạnh như vậy, căn bản là tự ngược.

“Uống ít chút!” Bạch Ngọc Đường lấy ly đi.

Công Tôn liếc anh, lộ ra một nụ cười tà mị: “Quản tốt Triển Chiêu của cậu là được rồi! Còn muốn nghe hay không?”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nhìn anh uống một hơi, hương rượu ở trong không khí tản ra: “Kỳ thật đêm hôm Triển Chiêu đi, Triệu Trinh liền tìm tôi!”

“Triệu Trinh?” Cái tên xa lạ.

“Phải, Triệu Trinh... từng là cấp trên của tôi cùng Triển Chiêu!”

“Cấp trên? Tìm anh làm gì? Là muốn anh quay về cảnh cục sao?” Dù sao lúc trước Công Tôn Sách là một cảnh sát tốt hiếm có, cấp trên muốn anh trở về cũng không phải không thể.

Công Tôn sắc mặt khó coi: “Triệu Trinh tìm tôi...”

“Triệu Trinh?” Thanh âm Triển Chiêu truyền đến, mang theo tức giận nồng đậm: “Anh ta tới tìm anh?”

Sắc mặt Công Tôn càng khó coi, lại xoay mặt không nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu đi tới vài bước, đứng bên quầy bar nhìn thẳng Công Tôn: “Anh ta tìm anh làm gì?”

Công Tôn không nói gì, Bạch Ngọc Đường nhìn không được, hỏi: “Triệu Trinh rốt cuộc là ai hả?”

Tay Triển Chiêu nắm chặt: “Tên khốn, anh ta còn dám tới tìm anh!”

Công Tôn cúi đầu, Bạch Ngọc Đường rõ ràng thấy có nước rơi trên mặt đất, sũng sốt, là loại chuyện gì lại khiến Triển Chiêu ôn nhã nổi giận, cũng khiến Công Tôn lạnh lùng rơi lệ, trong lòng có chút không thể tin được.

Không đợi anh hỏi, Triển Chiêu đã rống giận: “Anh ta cũng đã kết hôn rồi, con cũng có rồi, anh ta còn tìm anh làm gì? Anh ta cảm thấy hại anh còn chưa đủ sao?”

Công Tôn thân thể run run, thanh âm rất thấp nói: “Anh ta ly hôn rồi!”

Bạch Ngọc Đường đã có phần chuẩn bị tâm lý: “Anh ta tìm anh, không phải là...”

“Đúng vậy, tôi đã đáp ứng rồi!” Công Tôn đem toàn bộ rượu còn lại đổ vào trong miệng, xoay người rời đi.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sững sờ tại chỗ, Triển Chiêu kịp phản ứng trước, kích động muốn đuổi theo Công Tôn, Bạch Ngọc Đường một phen giữ chặt anh: “Miêu Nhi... Cậu để tự anh ấy yên tĩnh chút, cậu nói cho tôi biết, trước Công Tôn cùng Triệu Trinh rốt cuộc là chuyện gì?”

Tay Triển Chiêu hung hăng nện lên mặt bàn cẩm thạch, Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo tay anh, tay đã sưng lên rồi, lấy hòm thuốc thoa thuốc cho anh, Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ nói: “Tôi với hòm thuốc của cậu nơi này so với rượu của cậu còn rõ hơn!”

17. Chương 17: Cấp Trên? Mối Tình Đầu

Xử lý tốt vết thương, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên tấm kính, mỗi người một ly nước ấm, Bạch Ngọc Đường dùng ngón tay nghịch ly nước nói: “Miêu Nhi, cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc Công Tôn cùng cái tên họ Triệu là làm sao không?”

Tâm tình Triển Chiêu đã khôi phục, nhìn Bạch Ngọc Đường buồn bực: “Cậu muốn biết việc này làm gì hả?”

Bạch Ngọc Đường nói: “Vì anh tôi á! Cậu chưa thấy anh tôi, bộ dáng cũng không ổn rồi...”

“Anh cậu là...?” Triển Chiêu mở to mắt mèo nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường vỗ trán, chính mình đã quên, Triển Chiêu ngoài nhớ rõ mình ra, những người khác vẫn là nhớ không nổi, vội vàng nói: “Anh tôi gọi Bạch Cẩm Đường!”

“Bạch Cẩm Đường?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Anh cậu là Bạch Cẩm Đường?”

“Ừm!” Bạch Ngọc Đường không hiểu làm sao: “Chẳng lẽ cậu trước kia biết anh tôi?”

Triển Chiêu day day thái dương: “Nhưng anh cậu cùng Công Tôn có quan hệ gì chứ?”

Bạch Ngọc Đường có chút xấu hổ: “Anh tôi, thích Công Tôn!”

Triển Chiêu hoàn toàn không còn gì để nói: “Cậu có biết vương mắc của hai người bọn họ trước đây không?”

“Biết á!” Bạch Ngọc Đường đem chuyện Bạch Cẩm Đường từng bắn một phát súng Công Tôn đã nói nói lại một lần, còn nói anh trai vì sao về nước mở công ty chi nhánh.

Triển Chiêu đem tay đặt lên trán, thấp giọng nói: “Cậu cho rằng việc chỉ thế là kết thúc? Anh cậu sao lại ngu như vậy, nếu có kẻ cứng rắn muốn lật lại án, anh cậu chứng cứ phạm tội khác không đủ, thế nhưng anh ta lúc ấy bắn Công Tôn một súng, dấu vân tay viên đạn đều là vật chứng, bắn cảnh sát tội nghiêm trọng, vào tù là khó tránh khỏi!”

Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới trong tay họ còn chứng cứ Bạch Cẩm Đường bắn cảnh sát: “Nhiều năm như vậy rồi, hẳn là không còn người làm vậy đi!”

Triển Chiêu lắc đầu: “Trên thương trường không có cha con, nếu có người có dã tâm, đến lúc đó...”

Bạch Ngọc Đường có chút khấn trương: “Vậy làm sao bây giờ? Anh tôi là vì Công Tôn mới... Đúng rồi, cậu còn chưa nói cái tên Triệu Trinh kia là ai?”

Triển Chiêu trên mặt lộ ra oán giận: “Anh ta... trước kia là người yêu của Công Tôn!”

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Nguyên lai Triệu Trinh là học trưởng của Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách, Triệu Trinh đã giúp bọn họ rất nhiều, sau trong lúc vô ý Triển Chiêu phát hiện Triệu Trinh cùng Công Tôn hôn nhau mới biết hai người đang yêu. Bọn họ rất bạn, Triển Chiêu chết cũng giữ bí mật. Triệu Trinh hơn bọn họ hai khóa, sau khi tốt nghiệp vào cảnh cục, chờ Triển Chiêu cùng Công Tôn cũng tốt nghiệp tiến vào cảnh cục mới biết, Triệu Trinh sau lưng Công Tôn cùng con gái cả của chủ tịch thành phố họ Bàng đính hôn, Công Tôn bị đả kích lớn, đi tìm Triệu Trinh, thế nhưng Triệu Trinh lại nói, chẳng lẽ cậu muốn tôi cùng cậu diên loạn cả đời? Sau đó, Triệu Trinh kết hôn, tâm Công Tôn cũng chết.

Nói xong chuyện cũ, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đều tự mang tâm sự, nhất thời nói không nên lời.

Một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường nói: “Chẳng lẽ lần này Triệu Trinh tới là muốn cùng Công Tôn gương vỡ lại lành?”

Triển Chiêu cười khổ: “Tôi vừa rồi nhìn lịch, bọn họ chia tay hẳn đã 5 năm rồi! Công Tôn từ xưa không phải loại người dây dưa không dứt khoát, chung quy tôi cảm thấy việc này kỳ lạ!”

Bạch Ngọc Đường ngồi trên sofa chờ Bạch Cẩm Đường về, đây là buổi tối đầu tiên trong hai tháng nay anh không đi Memento, chuyện buổi chiều Triển Chiêu nói khiến Bạch Ngọc Đường lo lắng, phải hảo hảo cùng anh trai nói chuyện.

Bạch Cẩm Đường trở về thì đã khuya, trên người có mùi rượu rõ ràng, lái xe đỡ anh vào, Bạch Ngọc Đường qua hỗ trợ, phát hiện Bạch Cẩm Đường cũng chưa phải uống đến cái gì cũng không biết.

Sau khi đưa anh trai vào phòng tắm, tắm xong, Bạch Cẩm Đường rõ ràng thanh tỉnh hơn vừa rồi, hiện tại đang ngồi đối diện Bạch Ngọc Đường lau tóc.

“Anh, anh có biết khẩu súng năm đó bắn Công Tôn nằm trong tay cảnh sát không?” Bạch Ngọc Đường đi thẳng vào vấn đề.

Bạch Cẩm Đường thần nhiên gật đầu.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy nhức đầu: “Vậy anh quay về làm gì?”

Bạch Cẩm Đường cười khổ: “Nổi điên!”

“Anh!” Bạch Ngọc Đường đau lòng anh trai: “Là vì Công Tôn Sách sao? Anh, hiện tại rút vốn còn kịp, Công Tôn đã..., anh cũng đừng khăng khăng không ngó!”

“Chú đi hỏi Công Tôn rồi?” Bạch Cẩm Đường ngẩng đầu.

Bạch Ngọc Đường nói: “Anh ấy nói anh ấy cùng một chỗ với cái tên gọi Triệu Trinh kia, người nọ là mối tình đầu của anh ấy, vừa ly hôn quay về tìm anh ấy!”

Bạch Ngọc Đường quyết định nói ra, cũng bảo anh trai chết tâm đi!

Bạch Cẩm Đường cúi đầu: “Công Tôn không giống người sẽ chấp nhận loại người quay đầu này đâu!”

Bạch Ngọc Đường ngẫm lại nói: “Triển Chiêu cũng nói chuyện này kỳ quái, đáng tiếc cậu ấy ngày mai sẽ không nhớ được chuyện hôm nay, bằng không bảo cậu ấy phân tích nhất định có thể được.”

Bạch Cẩm Đường buông khăn trong tay: “Quên đi, từ lần đầu tiên thấy cậu ấy, anh đã biết cậu ấy là người chấp nhất, thế nhưng không nghĩ tới sẽ chấp nhất thành như vậy.”

“Chấp nhất?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh: “Chỉ sợ là cố chấp đi!”

Bạch Cẩm Đường bỗng nhiên cúi đầu ngẫm lại, khóe miệng lộ ra nụ cười: “Anh cũng là bị loại tính cách này của cậu ấy hấp dẫn! Bất quá, nên buông tay rồi!”

Nhìn bộ dáng anh trai tiều tụy, Bạch Ngọc Đường cực kỳ bất mãn với Công Tôn.

Chờ Bạch Cẩm Đường ngủ, Bạch Ngọc Đường thật sự nhìn không được, lái xe chạy như bay tới Memento, trên cửa quán bar lần đầu treo biển “Tạm dừng kinh doanh”.

Đẩy cửa đi vào, Bạch Ngọc Đường phát hiện không ít người, Đinh Triệu Lan kéo Đinh Nguyệt Hoa đứng ở bên quầy bar, Đinh Triệu Huệ cùng bốn cảnh sát gấp qua vài lần kéo Triển Chiêu, Trí Hóa cùng Liễu Thanh hiềm thấy không có ở đây, Công Tôn cùng một người đàn ông tuần lãng lạ mặt ngồi ở góc.

Thấy Bạch Ngọc Đường tiến vào, tất cả mọi người nhìn anh một cái, Triển Chiêu giật Đinh Triệu Huệ ra, đi tới nói: “Cậu sao lại đến đây, không có chuyện của cậu, đi mau!”

Bạch Ngọc Đường không hiểu nháy mắt mấy cái: “Miêu Nhi, làm sao vậy?”

Triển Chiêu không để ý ánh mắt kỳ lạ của mọi người, tóm lấy tay người kia, đem anh lôi ra khỏi quán bar, đi vài bước mới dừng lại nói: “Mấy ngày này cậu đừng đến đây, Triệu Trinh lúc này không có ý tốt!”

“Cái gì không có ý tốt? Kể dối diện Công Tôn kia chính là Triệu Trinh?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn tình hình trong quán bar.

Triển Chiêu thấp giọng nói: “Tôi cũng không rõ lắm, thế nhưng Công Tôn gần đây rất kỳ quái, anh ấy cư nhiên đáp ứng cùng Triệu Trinh nói lại tình xưa, này không giống anh ấy!”

Bạch Ngọc Đường giận dữ: “Anh tôi vì anh ấy cái gì cũng không để ý, cậu đi xem thử anh tôi, giống như người chết, tôi chưa bao giờ thấy anh tôi suy sụp đến như vậy!”

Triển Chiêu vỗ vai anh: “Tôi không biết anh cậu cùng Công Tôn rốt cuộc là tình huống gì, thế nhưng lần này Công Tôn thật sự rất kỳ quái, đáng tiếc tôi cái gì cũng nhớ không được, bằng không cũng có thể giúp đỡ!”

Bạch Ngọc Đường thấy trong mắt Triển Chiêu có tia âm đạm, biết mất trí nhớ là nỗi đau trong lòng người kia, người kia vẫn không muốn liên lụy người khác, hiện tại giúp không được gì, tâm tình có thể hiểu, vội vàng nâng hai tay giữ lấy vai người kia: “Đừng nghĩ linh tinh, cậu giỏi như vậy, nhất định giúp được chúng tôi!”

Triển Chiêu cười nhạt, đáy mắt một mảnh trống vắng: “Tôi vào xem tình hình, nếu thật sự không được, buổi tối tôi sẽ viết lại sự tình, ngày mai lại phân tích một chút, cậu về trước đi, ngày mai lại đến, hiện tại cậu cùng Triệu Trinh không nên trực tiếp xung đột!”

Bạch Ngọc Đường trong lòng cực kỳ khó chịu, không biết nên nói gì mới có thể che giấu, bỗng nhiên ôm lấy Triển Chiêu, dùng sức đem người kia cố định trong lòng mình, cảm giác Triển Chiêu giãy giụa vài cái, chậm rãi an tĩnh lại, cảm Bạch Ngọc Đường áp ở chỗ lõm xương quai xanh của Triển Chiêu, hơi hơi nghiêng đầu, môi chạm nhẹ vào vành tai Triển Chiêu, cảm giác cơ thể người trong lòng bắt đầu cứng ngắc, cánh tay đặt ở ngực mình, tựa hồ chuẩn bị tùy thời dùng lực đẩy mình ra, Bạch Ngọc Đường càng dùng thêm sức đem Triển Chiêu khóa trên thân thể mình, ở bên tai Triển Chiêu nhẹ nhàng nói: “Miêu Nhi, đừng nghĩ như vậy! Chuyện của anh trai khiến lòng tôi rất đau, cậu đừng lại có chuyện, tôi...” Bỗng nhiên không nói nổi câu tiếp theo.

Triển Chiêu cảm thấy hơi thở ẩm áp áy muối kề bên tai mình tỏa ra, nháy mắt xấu hổ, cũng rất nhanh thích ứng, dường như chính mình đã sớm quen thuộc cái ôm thế này, hơi thở như vậy. Thấy phổ thương mại sau lưng Bạch Ngọc Đường người đến người đi, ánh mắt kinh ngạc đảo qua trên thân hai người đang ôm nhau, Triển Chiêu hỏi: “Chúng ta rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Vì sao...” Nửa câu sau Triển Chiêu không có hỏi. Vì sao cái ôm của cậu khiến tôi quen thuộc như thế, lưu luyến như thế, không muốn buông... như thế...

Xuyên qua tấm thủy tinh quán bar, người trong phòng nhìn hai bóng người rất nhanh hợp thành một, trong ánh mắt mọi người đầy kinh ngạc, Đinh Nguyệt Hoa đã sớm không chống đỡ được, nước mắt tràn trên khuôn mặt trang điểm tinh tế, Đinh Triệu Huệ quay đầu sang hướng khác, bàn tay bên thân đã nắm chặt, Công Tôn nhìn nhìn ngoài cửa sổ, khóe miệng lộ ra nụ cười không thể âm đạm hơn, sau đó nhìn thẳng Triệu Trinh, thanh âm giống như thở dài nhẹ nhàng: “Tình yêu tới luôn khiến người ta trở tay không kịp...”

Triệu Trinh thấy bóng người ôm nhau ngoài cửa sổ, nhìn nhìn Công Tôn, trong mắt tràn ngập mê luyến dục vọng chiếm giữ: “Cậu chung quy cũng khiến tôi trở tay không kịp!”

Công Tôn cúi đầu nhìn chất lỏng màu vàng nhạt trong ly trên bàn, khóe miệng khẽ giương lên: “Tôi thích trở tay không kịp!”

18. Chương 18: Thương Thế Của Công Tôn

Từ ngày hôm đó trở đi, Memento tựa hồ có chỗ bất đồng với trước kia, không chỉ bởi vì Triệu Trinh mỗi đêm đều đến, còn bởi vì Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, mọi người từng hỏi Trí Hóa, giải thích của Trí Hóa là Triển Chiêu tuy hệ thống trí nhớ xảy ra vấn đề, thế nhưng hệ thống tình cảm rất tốt. “Nói cách khác cho dù đầu không nhớ được Bạch Ngọc Đường, thân thể Triển Chiêu vẫn có thể nhớ kỹ cậu ta!” Lời này vừa nói ra, mấy người vây trước bàn vẽ mặt đặc biệt khác thường nhìn về phía đương sự, mà Triển Chiêu sau khi giật mình, kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, một lát mặt đỏ lên, chậm rãi mở miệng: “Cậu, với tôi...”

“Không có!” Bạch Ngọc Đường hung hăng liếc mắt trừng Trí Hóa một cái, vội vàng nói với Triển Chiêu: “Tôi tuyệt đối chưa làm chuyện như vậy với cậu!”

Mọi người thoáng nhẹ nhàng thở ra, Trí Hóa lại bĩu môi nói: “Thì ra còn chưa có ăn á! Mất mặt!” Dẫn đến ánh mắt trợn trừng của mọi người.

Tất cả buổi tối Công Tôn đều ngồi tại bàn nhỏ ở góc nói chuyện cùng Triệu Trinh, Triệu Trinh nói tương đối nhiều, thỉnh thoảng Công Tôn sẽ cười đáp lại, Bạch Ngọc Đường mỗi lần thấy Công Tôn mỉm ánh mắt liên chuyển, lại thay anh trai thấy không đáng, anh trai hiện tại ban ngày tuy nhìn đã bình thường, tựa hồ khôi phục tác phong làm việc nghiêm túc lạnh lùng từ trước tới giờ, thế nhưng mỗi đêm ngồi trong phòng khách dùng rượu tưới chết chính mình, sau đó cười ngây ngốc với ly rượu, Bạch Ngọc Đường liền biết anh trai lúc này thật sự đã chìm xuống rồi. Sự buông tay của Công Tôn không những không giúp anh trai khôi phục như thường, mà còn ngày càng lún sâu. Cho nên, từ ngày đó trở đi, Bạch Ngọc Đường chưa từng nói một câu nào với Công Tôn.

Bất tri bất giác, đã sắp đến tết âm lịch. Buổi trưa một mình ăn cơm cùng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường vào phía sau cửa nhỏ bắt đầu rửa bát. Nhớ lại lần đầu tiên tiến vào nơi này, cảm xúc Bạch Ngọc Đường dâng trào trong chốc lát, sau cửa nhỏ không phải một căn phòng nhỏ như trong tưởng tượng của Bạch Ngọc Đường, mà là một ngôi nhà trang hoàng đơn giản, phòng khách, phòng ngủ, khách phòng, phòng bếp, vệ sinh, phòng tắm... Không lớn nhưng đầy đủ hết chức năng. Triển Chiêu với Công Tôn ở cùng một phòng, cho nên trong phòng ngủ sát hai bên trái phải tường là hai chiếc giường đơn, dưới giường đơn sát bên cửa sổ đặt báo của hơn hai năm nay, đây là giường của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường mỗi lần thấy những tờ báo này liền không nén được đau lòng, Triển Chiêu là muốn biết những chuyện mình đã bỏ lỡ!

Hiện tại thời gian Bạch Ngọc Đường chiếu cố Triển Chiêu ngày càng nhiều, có khi sáng sớm Công Tôn sẽ bị Triệu Trinh đón đi, buổi tối mới có thể trở về, cho nên Bạch Ngọc Đường nghiêm nhiên nhảy vào địa vị người tín nhiệm thứ hai của Triển Chiêu.

Rửa bát xong, Bạch Ngọc Đường trở lại phòng lớn, Triển Chiêu đang cầm một ly nước ấm ngồi bên tắm kính xem báo, lông mi dài nhẹ cong lên, mũi thẳng, môi trên vĩnh viễn, môi dưới có chút mỏng, cằm đầy, đường nét hoàn mỹ.

Cảm giác Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên người, Triển Chiêu quay đầu cười với anh: “Đã làm phiền cậu!”

Bạch Ngọc Đường lưu luyến nhìn khuôn mặt tươi cười ấm áp của người kia, nhướn mày: “Vậy cậu làm sao cảm ơn tôi?”

“Ờ...” Triển Chiêu sững sốt một chút, chợt cười: “Ai nói muốn cảm ơn cậu!”

“Ồ...” Đến phiên Bạch Ngọc Đường sững sờ: “Cậu nói đã làm phiền tôi!”

“Là đã làm phiền cậu mà! Ai nói cảm ơn cậu, ăn cơm cậu cũng có phần, rửa bát lại không rửa riêng bát của một mình tôi!” Triển Chiêu mạnh mẽ ắt lẽ phải, giáo hoạt đầy mắt.

Bạch Ngọc Đường bĩu môi, nghiêng người tựa lên tay mình, nhìn người đi tới đi lui ngoài tấm kính, thỉnh thoảng có cô gái quay đầu lộ ra ánh mắt kính diêm nhìn người bên trong: “Miêu Nhi, cậu ngồi ở đây chính là vì quyến rũ những cô gái này đi!”

“Cái gì?” Triển Chiêu nhất thời chưa kịp phản ứng.

“Hừ? Cậu là cố ý ngồi ở đây đi!” Thanh âm lười biếng lại mang theo bất mãn.

Triển Chiêu xuyên qua kính nhìn bên ngoài, hai cô gái đứng ở phía trước tấm kính nói nhỏ về mình cùng Bạch Ngọc Đường, thấy mình nhìn qua, vẻ mặt hưng phấn.

Bạch Ngọc Đường híp lại cặp mắt hẹp dài: “Miêu Nhi câu nhân!”

Triển Chiêu quay đầu lại trừng anh: “Chuột câu nhân!”

“Chuột?” Bạch Ngọc Đường mở to mắt: “Cậu nói ai là chuột?”

“Cậu á!” Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhìn anh, sau đó mở to hai mắt lại gần Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường mặt đỏ lên, tựa vào lưng ghế phía sau, mặt Triển Chiêu liền dừng ngay trước mắt anh.

“Cậu... làm cái gì?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình thở không nổi. Mặc dù ở trong mắt người khác hai người gần như là quan hệ người yêu, thế nhưng Bạch Ngọc Đường tự biết, Triển Chiêu mất trí nhớ đặc thù khiến hình thức ở chung của hai người giống bạn bè nhiều hơn, cho dù từng thân thân thiết thiết, thế nhưng ngày hôm sau về mặt Triển Chiêu vẫn thuần khiết như cũ, làm Bạch Ngọc Đường xem học máu, tuy nhiên hiện tại, Miêu Nhi câu nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì chứ, chẳng lẽ muốn chủ động...

Không đợi Bạch Ngọc Đường đang suy nghĩ không trong sáng trở về, Triển Chiêu đã ngồi trở lại vị trí ban đầu, thản nhiên nói: “Thì ra ánh mắt cậu trợn lên cũng rất lớn, vừa rồi nhìn còn tưởng cậu luôn là mắt híp chứ!”

Bạch Ngọc Đường ứ họng, sớm biết con mèo con láu lỉnh này không phải là loại người chủ động còn miên man suy nghĩ.

“Này, Chuột!” Triển Chiêu kêu.

“Hừ!” Bạch Ngọc Đường tâm không tại chốn này, chợt thấy ánh mắt Triển Chiêu loàn ý cười mới kịp phản ứng: “Miêu Nhi thôi, cậu gọi tôi là gì?”

“Chuột á! Cậu không phải mới vừa đáp ứng rồi đó thôi!” Biểu tình vô tội không che dấu nổi ý cười đầy mắt.

Thấy Triển Chiêu cao hứng hiêm thấy, Bạch Ngọc Đường nuốt xuống lời phản bác: “Miêu Nhi thôi, chuyện gì?”

Triển Chiêu rất nhanh khôi phục vẻ mặt lạnh lùng giống như bất nhập phạm tục: “Gần đây Công Tôn không bình thường!”

“Anh ta khi nào từng bình thường rồi!” Bạch Ngọc Đường gần đây cực kỳ bất mãn với Công Tôn Sách.

“Sáng hôm nay phát hiện trên cổ anh ấy đeo một chiếc vòng, tôi nhớ rõ anh ấy từ trước tới giờ không đeo trang sức!” Triển Chiêu nhủ mày.

“Hừ!” Bạch Ngọc Đường khoanh tay, lạnh lùng hừ một tiếng: “Người yêu tặng chung quy sẽ đeo thôi!”

Triển Chiêu cắn môi nhủ mày, dùng ngón tay đã có chút trắng dầy dầy thái dương: “Tôi chung quy cảm thấy không đúng, không biết Công Tôn đang làm cái quỷ gì!”

Bạch Ngọc Đường vươn tay ôm bờ vai anh: “Đừng nghĩ nữa, cẩn thận đau đầu!”

Triển Chiêu đẩy tay anh ra, hít sâu một hơi: “Cậu đừng như vậy với Công Tôn, anh ấy không phải loại người chẳng phân biệt được nặng nhẹ thế, cho dù anh ấy đắc tội cậu, cũng không phải cố ý!” Triển Chiêu đã quên ân oán của Bạch Ngọc Đường và Công Tôn.

Bạch Ngọc Đường không muốn đem việc này nói lại cho Triển Chiêu khiến anh lo lắng, chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng: “Đúng vậy á, anh ta chính là vô tâm mới tổn thương người khác!”

Tối hôm đó Công Tôn cùng Triệu Trinh không xuất hiện ở Memento, ba anh em Đinh thị sắc mặt khó coi, Bạch Ngọc Đường sắc mặt so với bọn họ còn khó nhìn hơn, Trí Hóa cùng Liễu Thanh thức thời một người ở quầy bar pha rượu, một người ở trên sân khấu không ngừng kéo đàn, tay chân đã mỏi cũng không chịu dừng lại, để tránh phải ngồi ở cái bàn không khí lạnh lẽo bắn tứ tung kia.

Ngay tại thời điểm lần thứ hai Liễu Thanh đổi dây đàn vi-ô-lông, cửa quán rượu mở ra, Triệu Trinh ôm ngang Công Tôn vào, Triển Chiêu kinh ngạc đứng lên lao về phía Công Tôn: “Sao vậy? Công Tôn, anh sao vậy?”

Triệu Trinh sắc mặt cứ nhiên còn khó coi hơn tất cả mọi người, nhưng vẫn lách qua Triển Chiêu nói: “Tôi đưa cậu ấy về phòng!”

Mấy người đứng bên cạnh bàn trao đổi ánh mắt với nhau, Trí Hóa cũng từ quầy bar đi ra đứng ở trước cửa nhỏ, nhẹ giọng nói: “Công Tôn... không phải là bị Triệu Trinh...” Nói còn chưa dứt lời, tất cả mọi người nghĩ được rồi.

“Tên khốn!” Thanh âm Triển Chiêu trong cửa nhỏ cực rõ ràng.

Bạch Ngọc Đường là người đầu tiên xông vào, nhưng lại thấy Triển Chiêu rất nhanh ngăn ở cửa phòng ngủ.

“Các cậu đi ra ngoài trước!” Triển Chiêu đầy mặt giận dữ, lại cắn răng nói ra lời như vậy.

“Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường rất lo lắng.

Triển Chiêu nhìn về phía Liễu Thanh: “Liễu Thanh, cậu ở lại một chút!”

Mọi người rời khỏi, người trong quán bar đã rất ít, Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, nhưng anh không định đi.

Chỉ trong chốc lát, Liễu Thanh cầm một đơn thuốc kêu Trí Hoa ra ngoài mua, Trí Hóa liếc mắt nhìn đơn thuốc một cái, vẻ mặt có chút kỳ lạ, trong nghi hoặc mang theo phần nộ, cuối cùng vẫn là vội vàng lấy áo khoác chạy ra khỏi cửa.

Triệu Trinh từ trong cửa nhỏ đi ra, ngẩng đầu nhìn nhìn phía Bạch Ngọc Đường bọn họ ngồi, suy nghĩ một chút, dừng lại bước chân đi về phía cửa chính, tiến đến trước mặt Bạch Ngọc Đường: “Cậu là em trai Bạch Cẩm Đường?”

Bạch Ngọc Đường lạnh mặt nhìn anh.

Triệu Trinh cao thấp đánh giá Bạch Ngọc Đường một chút, ánh mắt lạnh lùng: “Các cậu nợ cậu ấy nhiều lắm!”

Một câu không đầu không đuôi, Triệu Trinh xoay người đi ra khỏi quán bar.

Về mặt Triển Chiêu thống khổ đi ra, nói với mọi người: “Các cậu về trước đi, Công Tôn cần nghỉ ngơi!”

Bạch Ngọc Đường vội vàng đi qua hỏi: “Công Tôn... có phải hay không?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lạnh trước nay chưa có: “Về trước đi, chuyện Công Tôn, để chính anh ấy xử lý!” Xoay người trở lại phía sau.

Tay Đinh Triệu Huệ hung hăng nện mặt bàn, ly thủy tinh theo đó mà nảy lên một chút. Đinh Nguyệt Hoa đi đến phía sau Bạch Ngọc Đường nhìn cửa nhỏ nói: “Ngũ ca, anh mời anh của anh đến xem Công Tôn đi!”

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại lạnh lùng hỏi: “Xem? Xem cái gì? Xem Công Tôn anh ta bị người đàn ông khác chơi bị thương?”

“Bạch Ngọc Đường!” Đinh Triệu Huệ gầm lên: “Anh em các cậu đều là tiểu nhân, anh của cậu hại chết Công Tôn...”

“Triệu Huệ!” Đinh Triệu Lan quát ngăn Đinh Triệu Huệ. Đinh Triệu Huệ xoay người đi ra ngoài, Đinh Nguyệt Hoa nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhìn Đinh Triệu Lan, cầm lấy áo khoác đuổi theo Đinh Triệu Huệ.

Đinh Triệu Lan đi tới nói: “Cậu nên bảo anh cậu đến xem, Công Tôn...!” Đinh Triệu Lan cúi đầu, lại ngẩng đầu, cười khổ vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách đều là người vì yêu có thể đánh đổi tất cả, đáng tiếc, Đinh gia chúng tôi không có phúc này!” Nói xong dùng sức vỗ Bạch Ngọc Đường, cũng đi ra khỏi quán bar.

Bạch Ngọc Đường một mình đứng ở phòng lớn, nhìn mấy nhân viên quán bar quét dọn, bỗng cảm thấy trong lòng trống rỗng, giống như toàn bộ thế giới đều tan thành mây khói.

19. Chương 19: Vòng Cổ Màu Bạc

Ngày hôm sau Bạch Ngọc Đường không giống trước kia hủy bỏ xã giao đi Memento, bắt quá vãng bảo lái xe đưa thức ăn đưa đến quán bar, anh không phải không nhớ Triển Chiêu, thế nhưng không muốn đối mặt với Công Tôn. Tối hôm trước sau khi về nhà, nhiều lần muốn đem chuyện Công Tôn nói cho anh trai, thế nhưng thấy anh trai suy sụp ngồi sa lon nhắm mắt thiếp ngủ, trước mắt một mảnh xanh đen, liền không sao nói nên lời nữa. Có một số việc, có lẽ thời gian sẽ vùi lấp.

Không yên lòng cùng bên cung cấp nguyên vật liệu ăn cơm, buổi chiều làm việc cũng mơ mơ hồ hồ, mãi cho đến thời điểm tan tầm, cả tòa nhà lớn đều yên tĩnh lại, Bạch Ngọc Đường đứng ở trước cửa sổ văn phòng, toàn bộ thành phố đều lên đèn rực rỡ, dường như còn rộn ràng nhộn nhịp hơn ban ngày, tựa đầu trên thủy tinh băng lãnh, để đầu óc thanh tỉnh một chút, trong đầu hiện lên từng chút từng chút chuyện đã phát sinh trong bốn tháng đến Memento, Triển Chiêu khiêm tốn ôn hòa cùng Công Tôn Sách lãnh diễm quyền rũ cơ hồ hấp dẫn tất cả mọi người, Bạch Ngọc Đường có thể nhìn ra cảm tình Đinh Triệu Huệ đối với Triển Chiêu giống như em gái Đinh Nguyệt Hoa, đương nhiên cũng có thể nhìn ra ánh mắt Đinh Triệu Lan vô tình cố ý dừng ở trên người Công Tôn, những người đàn ông không phải đồng tính này, đều bị hai linh hồn lấp lánh rực rỡ kia hấp dẫn, thậm chí không thể tự kiềm chế bị cuốn hút, mỗi tối đều cùng đến, hơn nữa mình và anh trai, lại nguyện để thân rơi vào đó... không thể tự thoát khỏi...

“Triển Chiêu... Miêu Nhi...” Bạch Ngọc Đường thấp giọng lầm nhảm. Sau đó nhanh chóng mặc áo khoác, lái xe thẳng đến phố thương mại.

Trong Memento vẫn như cũ hết chỗ, toàn bộ đều bình lặng giống như mấy tháng trước, không có Triệu Trinh, vài người vây quanh bàn nói chuyện.

Bạch Ngọc Đường đi qua, Triển Chiêu trước ngẩng đầu chào hỏi: “Đến rồi?”

Bạch Ngọc Đường liếc mắt trừng anh một cái: “Tôi không có tên sao?”

Triển Chiêu cười cười, quay đầu không hề cùng anh nói chuyện.

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Công Tôn. Công Tôn cùng trước kia không khác biệt lắm, theo thói quen tháo hai cúc áo sơ mi, đích xác lộ ra một chiếc vòng màu bạc, không biết phía dưới treo cái gì.

Thu hồi ánh mắt, Bạch Ngọc Đường tùy ý chào hỏi mọi người: “Các cậu đang nói chuyện gì?”

Triển Chiêu dịch dịch sang một bên, chừa ra khoảng cách cho Bạch Ngọc Đường nói: “Công Tôn muốn đi du lịch!”

“Du lịch?” Bạch Ngọc Đường kinh ngạc.

Công Tôn ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười: “Tôi vẫn thích ra ngoài du lịch, đã lâu lắm rồi chưa đi, muốn ra ngoài một chút!”

Bạch Ngọc Đường nhíu mày: “Anh đi rồi Triển Chiêu làm sao giờ?”

Đây là lần đầu tiên Bạch Ngọc Đường cùng Công Tôn nói chuyện kể từ sau khi Triệu Trinh xuất hiện.

Công Tôn cúi đầu cười: “Có cậu chiếu cố, tôi rất yên tâm!”

Mọi người nhiệt liệt thảo luận nên đi chỗ nào, Công Tôn vẫn rũ mắt, ngẫu nhiên ánh mắt nhìn không trung, dường như tâm sự nặng nề.

Khúc dương cầm của Trí Hóa kết thúc, Liễu Thanh nhắc violon muốn lên sân khấu, Công Tôn bỗng giữ anh lại: “Tôi lên cho!” Xoay người đi tới khu âm thanh điều chỉnh bài hát.

Âm nhạc vang lên, là một bài hát tiếng Anh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Link

“Oceans apart day after day

And I slowly go insane

I hear your voice on the line

But it doesn't stop the pain

If I see you next to never

How can we say forever

Wherever you go

Whatever you do

I will be right here waiting here waiting for you

Whatever it takes or how my heart breaks

I will be right here waiting for you

I took for granted, all the times That I thought would last somehow

I hear the laughter, I taste the tears But I can't get near you now

Oh, can't you see it baby You've got me in crazy

I wonder how we can survive This romance

But in the end if I'm with you I'll take the chance”

(Những đại dương dần tách rời ngày qua ngày

Và em dần trở nên điên dại

Em nghe giọng nói anh trên điện thoại

Nhưng nó không hề làm nổi đau đớn của em ngừng lại

Nếu không bao giờ được gặp lại

Làm sao chúng ta có thể nói câu yêu mãi mãi

Cho dù anh đi đâu

Hay làm bất cứ điều gì chẳng nữa

Thì em vẫn ở nơi đây ở nơi đây đợi anh

Tuy nó tốn nhiều thời gian đến thế nào hay con tim em tan vỡ ra sao

Nhưng em sẽ mãi đợi anh ở nơi này

Tất cả thời gian em luôn cho rằng những điều em nghĩ sẽ kéo dài mãi mãi bằng cách nào đó

Em nghe được nụ cười, nếm được vị những giọt nước mắt của anh nhưng em không lại không thể gần anh

Oh, anh có biết rằng chính mình đang làm em trở nên điên dại

Em tự hỏi sao chúng ta có thể cứu vớt được mối tình lãng mạn này

Nhưng đến khi chuyện tình chúng ta kết thúc mà em vẫn được ở cạnh anh, em sẽ nắm chặt lấy cơ hội đó)

Right here waiting __Vnsharing__

Đã sửa anh thành em và ngược lại cho hợp ngữ cảnh

Giai điệu ưu mỹ, cuối cùng lệ rơi đầy mặt, đêm đó Công Tôn lưu lại ký ức cuối cùng cho mọi người.

Buổi trưa ngày thứ hai Bạch Ngọc Đường đi vào Memento, chỉ thấy Triển Chiêu một mình ngồi ở chỗ Công Tôn thường ngồi, khoảnh khắc thấy Bạch Ngọc Đường vào, cô độc cùng bi thương trong mắt khó có thể che giấu: “Công Tôn đi rồi, buổi sáng anh ấy thu xếp ba lô nói đi du lịch...”

Bạch Ngọc Đường hận bản thân tới quá muộn, khiến Triển Chiêu cảm thấy tịch mịch, vội vàng tiến lên vài bước ôm lấy thân hình gầy yếu của Triển Chiêu, nhẹ nhàng vỗ lưng anh: “Tôi sẽ cùng cậu, chờ Công Tôn trở về!”

Đã không còn Công Tôn, quán bar vẫn mở như cũ, thế nhưng ngẫu nhiên có khách quen sẽ hỏi: “Ông chủ, người pha rượu xinh đẹp kia đi đâu rồi?” Triển Chiêu mỗi sáng sau khi thức dậy từ việc chưa quen Bạch Ngọc Đường dọn vào Memento, dần dần biến mất, bất quá mỗi ngày vẫn cố chấp hỏi một lần: “Ày? Bạch Ngọc Đường? Cậu sao lại ở đây? Công Tôn đâu?” Bạch Ngọc Đường có khi sẽ nghĩ, kỳ thật giống như Triển Chiêu vậy cũng tốt, ít nhất ngủ một giấc, bi thương ngày hôm trước đều sẽ biến mất.

Cùng Bạch Ngọc Đường ở chung cực kỳ có lợi, trí nhớ Triển Chiêu có tiến bộ rất lớn, Trí Hóa bắt đầu mỗi ngày làm trị liệu khôi phục trí nhớ cho Triển Chiêu, Liễu Thanh cũng dẫn Triển Chiêu đi chụp CT não, thương tổn khôi phục rất tốt, quanh khu thần kinh não dần dần được bao lại, xem ra việc khôi phục trí nhớ của Triển Chiêu có hi vọng.

Bạch Ngọc Đường vẫn chưa nói chuyện Công Tôn Sách rời khỏi thành phố với Bạch Cẩm Đường, Bạch Cẩm Đường dường như cũng chậm rãi quên đi chàng trai lạnh lùng từng khiến anh đau khổ, đã khôi phục công việc bề bộn như ngày trước, thỉnh thoảng buổi tối đi xã giao, khi rảnh rỗi sẽ giết thời gian, thế nhưng chưa bao giờ đến Memento, có việc cũng sẽ dẫn phụ nữ về nhà, bất quá cho tới nay không cho phụ nữ ở lại qua đêm, xong việc liền đuổi đi, tựa hồ toàn bộ mọi thứ đều đã khôi phục về thời điểm chưa gặp Công Tôn, tất cả đều đi vào quỹ đạo bình thường của cuộc sống.

Triệu Trinh chưa từng xuất hiện, Đinh Triệu Huệ nói, sau lần đó Triệu Trinh đưa Công Tôn về không bao lâu, Triệu Trinh cũng bởi vì làm mất vật chứng quan trọng, bị truy cứu trách nhiệm, hiện tại làm người chỉ đạo ở một đồn công an nhỏ. Mọi người cảm thán một phen, nếu bỏ qua ân oán cá nhân, Triệu Trinh đích thật là một cảnh sát rất có năng lực, đầu óc nhạy bén, thể lực tốt, lại từng phá rất nhiều án lớn quan trọng, có thể nói là tiền đồ vô tận, vì sao lại phạm phải loại sai lầm làm mất vật chứng cấp thấp này?

Công Tôn Sách càng đi càng xa, thỉnh thoảng sẽ gửi về cho Triển Chiêu ít ảnh chụp, gần đây gửi về chính là hình anh đứng ở trấn nhỏ Lệ Giang non xanh nước biếc, trên khuôn mặt càng gầy yếu hơn lộ ra nụ cười nhợt nhạt, tựa như anh vốn là sinh ra tại nơi dạng thanh lệ thoát tục như vậy. Triển Chiêu cảm nhìn khoảng nửa giờ, nhìn đến Bạch Ngọc Đường thần tình giận dữ mới dừng lại.

Đinh Nguyệt Hoa dường như đã chấp nhận quan hệ giữa Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, không còn quần lấy Triển Chiêu nữa, bất quá mỗi tối vẫn đến quán bar tranh cãi với Bạch Ngọc Đường, thẳng đến khi Triển Chiêu hoặc Đinh Triệu Lan mở miệng mới thôi.

Tất cả mọi thứ, tựa hồ đã bị thời gian vùi lấp, nếu như không có trận động đất kia, cuộc sống tựa hồ vẫn cứ vô thanh vô tức như vậy, tiếp diễn không sống không gió.

20. Chương 20: Oán Niệm Của Bạch Ngọc Đường

Chẳng mấy chốc ngày xuân trở nên ấm áp, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu ở chung phòng đã năm tháng rồi, từ lúc trí nhớ của Triển Chiêu bắt đầu dài hơn, oán niệm của Bạch Ngọc Đường càng ngày càng sâu.

Sau khi tan tầm trở lại Memento, một đám người lại vây quanh bàn nói chuyện phiếm, Trí Hóa thấy Bạch Ngọc Đường tiến vào, cười quỷ dị. Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu, khác với bình thường, Triển Chiêu cúi đầu không cùng anh chào hỏi, hai tai hồng hồng.

“Miêu Nhi, sao vậy?” Bạch Ngọc Đường ngồi ở bên người Triển Chiêu, tay tự nhiên khoác lên vai Triển Chiêu. Hiện tại quan hệ của anh cùng Triển Chiêu đã rất rõ ràng, trí nhớ của Triển Chiêu về anh cũng càng ngày càng nhiều.

Trí Hóa khi vừa mới bắt đầu trị liệu cho Triển Chiêu, phát hiện chuyện Triển Chiêu có thể nhớ đều có liên quan với Bạch Ngọc Đường, kinh ngạc sâu sắc một phen. Hiện tại Triển Chiêu cơ hồ có thể nhớ lại những chuyện Bạch Ngọc Đường làm gần một tháng, nhưng với những chuyện khác thì nói quên liền quên. Điều này khiến Bạch Ngọc Đường đặc ý rất lâu.

Triển Chiêu hôm nay lại có chút là lạ, lấy tay đẩy cánh tay của anh ra, thấp giọng nói: “Các cậu nói chuyện, tôi qua quầy bar pha rượu!”

Bạch Ngọc Đường nhìn bóng dáng Triển Chiêu cơ hồ có thể nói là bỏ chạy, quay đầu lại mặt lạnh hỏi Trí Hóa: “Các cậu lại bắt nạt cậu ấy hả?”

Trí Hóa một chút cũng không sợ, cười hì hì nói: “Nhìn không đoán ra ha, Bạch lão ngũ, cậu vẫn là một quân tử!”

Liễu Thanh cười: “Đâu chỉ quân tử, quả thực chính là Liễu Hạ Huệ á!”

“Các cậu...” Bạch Ngọc Đường đã minh bạch, bọn họ mới vừa rồi có thể là đang nói những lời này với Triển Chiêu: “Các cậu ít nói bừa! Miêu Nhi không nhớ được nhiều lắm, tôi...” Bạch Ngũ gia da mặt vốn dày đỏ mặt “Tôi không thể lợi dụng người ta lúc khó khăn!”

Lúc này ngay cả Đinh Triệu Lan cũng nở nụ cười: “Vậy cậu bảo vệ Triển Chiêu cũng quá tốt rồi, vừa rồi Trí Hóa hỏi các cậu đã hôn chưa, Triển Chiêu liền đỏ mặt!”

Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Bọn họ đã hôn rồi, em từng thấy, có thể Chiêu ca đã quên!”

Trí Hóa đến đây hứng thú: “Lúc nào? Làm sao cô thấy được?”

Đinh Nguyệt Hoa đỏ mặt: “Chính là... khi năm mới theo Chiêu ca về thăm nhà! Em ở cửa phòng Chiêu ca thấy...”

“Đinh Nguyệt Hoa!” Bạch Ngọc Đường lúng túng: “Cô rình trộm!”

“Nào có?” Đinh Nguyệt Hoa bắt lực: “Các anh không đóng cửa!”

Người xung quanh cười ầm, Đinh Triệu Huệ nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, miễn cưỡng cười cười, quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu, lại thấy ánh mắt anh thường nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, không khỏi nhẹ hít một hơi.

Thời tiết vào tháng năm ôn hòa, buôn bán của Memento càng ngày càng tốt, đóng cửa càng ngày càng muộn, hôm nay đóng cửa thì đã một giờ hơn, Triển Chiêu gấp dài đóng kỹ cửa quán bar, Bạch Ngọc Đường không yên lòng dọn xong ly rượu ở quầy: “Miêu Nhi, ngủ sớm chút đi!”

Triển Chiêu gật đầu: “Ừm, cậu đi trước tắm rửa đi, tôi một lát nữa vào!”

Từ khi bị đám chết tiệt kia trêu đùa, Triển Chiêu luôn vô tình cố ý trốn tránh Bạch Ngọc Đường, buổi tối cũng luôn chờ Bạch Ngọc Đường ngủ rồi mới vào nhà vội vàng tắm rửa, vội vàng nằm xuống.

Bạch Ngọc Đường hôm nay quyết tâm cùng Triển Chiêu trở về phòng: “Đi mau, không có gì để dọn dẹp, hôm nay cậu tắm trước!” Nói xong qua kéo Triển Chiêu vào cửa nhỏ.

Giờ phút này Bạch Ngọc Đường có chút kích động, lâu lắm không cùng Triển Chiêu tiếp xúc thân mật qua, ngay cả hôn cũng không có, lại mỗi ngày đều ngủ cùng phòng với anh, nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của người kia, dày vò như vậy khiến Bạch Ngọc Đường phong cách trước sau tao nhã như một không kèm chế được tựa hồ sinh hư hồng rồi.

“Ít nhất cũng phải hôn hôn ôm ôm, hạ hỏa, bằng không thật là ghen chết!” Bạch Ngọc Đường thừa dịp Triển Chiêu đi tắm, nói với mình như vậy. Sau đó lại buồn bực, Triển Chiêu này tính lãnh đạm hay là tiên thật vậy? Mình và cậu ấy ngủ chung phòng đã gần nửa năm, từ đó chưa từng thấy người kia tự mình giải quyết qua, chẳng lẽ... cũng giống mình, lúc tắm thì ở trong đó giải quyết?

Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng thấy có lý, ánh mắt liếc về phía phòng tắm, trong lòng nghĩ Miêu Nhi nằm ở bên bồn tắm lớn vẽ mặt ửng đỏ, cảm giác mũi ngứa, mẹ kiếp, sẽ không phải nghĩ một chút liền chảy máu mũi đi! Sau đó Bạch Ngọc Đường vội vàng ngăn đầu lên, lấy tay sờ sờ mũi.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra, Triển Chiêu mặc áo tắm màu trắng mấy ngày hôm trước Bạch Ngọc Đường mua cùng một loại cho hai người đi ra: “Cậu làm sao vậy?” Không hiểu gì nhìn Bạch Ngọc Đường vẫn đang ngấm trần nhà.

“À, không có việc gì, tôi đi tắm!” Bạch Ngọc Đường dùng một tay giữ mũi nói.

Triển Chiêu vội vàng đến gần anh: “Cậu giữ mũi làm gì? Chảy máu mũi?”

Bạch Ngọc Đường ừ một tiếng, buông tay ra muốn để Triển Chiêu thấy rõ ràng.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua, vẽ mặt nghi hoặc: “Không có mà!”

Bạch Ngọc Đường lấy tay sờ sờ, thật sự không chảy máu mũi, có chút xấu hổ, vội vàng đi đến phòng tắm. Hôm nay tắm có chút qua loa, rất nhanh đã ra, thấy Triển Chiêu dựa ngồi ở đầu giường xem TV, còn mặc áo ngủ, chần chừ đến bụng, hình ảnh trong TV là một người nguyên cứu đầu đã hơi giăng giãi “Hồng Lâu Mộng”.

Bạch Ngọc Đường vẫn không có nhiều hứng thú với những thứ này, hướng hồ hiện tại một lòng muốn từ trên người Triển Chiêu tìm được an ủi. Rót một cốc nước bày đặt làm có: “Miêu Nhi, uống nước!” Không cho kháng cự đến gần Triển Chiêu.

Triển Chiêu giờ phút này đang xem đến xuất thần, không chút nghĩ ngợi vươn tay nhận nước, Bạch Ngọc Đường thuận lợi đi đến bên giường Triển Chiêu, thấy Triển Chiêu một tay cầm cốc nước, mắt còn nhìn TV, không có ý uống nước.

“Cậu không muốn uống nước?” Bạch Ngọc Đường chỉ chỉ cốc nước.

Triển Chiêu trôi chảy trả lời: “Không quá khát!”

Bạch Ngọc Đường cầm cốc nước uống ngay một hơi thật lớn, môi mỏng chuẩn xác dán lên môi màu nước của Triển Chiêu, Triển Chiêu sững sốt, cảm giác dòng nước ấm áp tiến vào trong miệng mình, chỉ có thể trước nuốt nước xuống rồi nói sau, thế nhưng Bạch Ngọc Đường không định cho anh cơ hội nói chuyện, tiện tay đem cốc nước đặt xuống, môi lại không rời khỏi môi Triển Chiêu, vươn đầu lưỡi ở ngoài môi mềm của anh liếm liếm, đầu lưỡi đẩy đẩy trên khớp hàm chống cự của Triển Chiêu, Triển Chiêu thuận theo động tác của Bạch Ngọc Đường, môi không tự giác hé mở, lập tức bị mềm mại nồng nhiệt xâm nhập, đảo qua khắp ngõ ngách khoang miệng. Cảm giác tê dại như điện giật từ khoang miệng tràn ngập vào tim, khiến Triển Chiêu không khỏi phát ra thanh âm trầm thấp, thân thể từ từ trượt, hai tay Bạch Ngọc Đường giữ hai bên đầu Triển Chiêu, thoáng rời đi một chút, vừa lòng thưởng thức hai gò má ửng đỏ của Triển Chiêu, lại hôn ở khóe miệng anh rồi chạy xuống, dọc theo chiếc cằm thon thon, há mồm ngậm hầu kết trượt lên xuống, cổ họng Triển Chiêu tràn ra một tiếng ngâm khẽ, theo cổ xuống dưới, tại xương quai xanh lưu luyến, gặm cắn một cái lại một cái, bốt hồng in trên da thịt trắng nõn mang theo cảm dỗ cực điểm, thẳng đến khi Bạch Ngọc Đường ngậm hạt đậu đỏ trước ngực Triển Chiêu, Triển Chiêu bỗng hừ nhẹ một tiếng, lấy tay đẩy vai Bạch Ngọc Đường ra, thanh âm không ôn nhuận như bình thường, mà mang theo khàn khàn: “Ngọc Đường, dừng!” Bạch Ngọc Đường hiện tại tên đã lên dây, làm sao lại nghe theo, chính là một mực gặm cắn mút hút, Triển Chiêu “hư” một tiếng, lực trên tay gia tăng, thân thể liền trượt, xoay người đã đứng ở bên giường,

Bạch Ngọc Đường nhào phải không khí, nghi hoặc ngẩng đầu, trong mắt chậm rãi tia thất vọng: “Miêu Nhi... Cậu, không muốn?”

Triển Chiêu trên mặt lộ ra áy náy: “Ngọc Đường, tôi... tôi là đàn ông!”

“Tôi biết!” Bạch Ngọc Đường có chút nóng nảy: “Tôi sớm biết, người mù cũng nhìn ra được cậu là đàn ông không thể giả được!”

Triển Chiêu vẫn thấp giọng nói: “Cho nên, tôi không thể đem lại cảm giác phụ nữ cho cậu, Ngọc Đường...”

“Gia muốn cảm giác phụ nữ làm gì?” Bạch Ngọc Đường luống cuống, vươn tay kéo Triển Chiêu: “Gia hôm nay muốn chính là cậu!”

Tay Triển Chiêu thoáng dùng sức, Bạch Ngọc Đường liền bị đau mà buông tay, sắc mặt như mây đen dày đặc: “Triển Chiêu, cậu như vậy là có ý gì? Cậu đùa giỡn tôi?”

Triển Chiêu nghe thấy người kia ngay cả tên lẫn họ mình đều gọi, liền biết Bạch Ngọc Đường thật sự tức giận: “Ngọc Đường, tôi... tôi không thể...”

Không đợi Triển Chiêu nói xong, Bạch Ngọc Đường xoay người ra khỏi phòng ngủ, chờ Triển Chiêu đuổi theo ra, trong quán đã không thấy người. Triển Chiêu đứng ở trước cửa gỗ quán bar, nhìn khóa bị mở ra, vô lực, từ thời điểm trí nhớ còn chưa tốt lắm, Triển Chiêu đã phát hiện mình rất thích Bạch Ngọc Đường, cũng biết Bạch Ngọc Đường yêu mình, thế nhưng chính mình dù sao cũng là đàn ông, một người đàn ông từng làm cảnh sát, từng liếm máu trên đao, bảo anh nằm dưới thân một người đàn ông khác hầu hạ, chỉ mới nghĩ đã khiến anh không tiếp nhận được. Vốn tưởng có thể có một đoạn thời gian dài để thích ứng, hoặc là có thể cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện, thế nhưng hôm nay ngoài ý muốn đã khiến hết thảy đều vỡ tan! Triển Chiêu rầu rĩ ngồi trên một cái ghế, miên man suy nghĩ, rốt cuộc ngơ ngác ngồi một đêm!

Phía đông dần sáng, Bạch Ngọc Đường ở trong xe ngồi một đêm lại trở về quán bar, việc mất trí nhớ của Triển Chiêu hiện tại còn chưa rời khỏi người, ngủ một giấc, có thể có rất nhiều chuyện nhớ không được.

Đẩy cửa quán bar ra, Bạch Ngọc Đường khó hiểu nghĩ, mình đi rồi, Triển Chiêu thế nào ngay cả cửa cũng không khóa. Sau đó liếc mắt một cái thấy người kia nằm ngủ ở bên bàn, chỉ mặc mỗi cái áo ngủ, phòng lớn điều hòa vẫn chưa mở, trong không khí đã cảm thấy mát lạnh, Bạch Ngọc Đường vội vàng đi đến trước mặt Triển Chiêu kéo tay anh: “Miêu Nhi!” Tay Triển Chiêu rất lạnh, trắng xanh giao nhau, chạm vào tay tựa như chạm vào ngọc cổ.

Triển Chiêu ngẩng đầu, thái dương rất đau, thấy Bạch Ngọc Đường liền thuận miệng nói: “Cậu đã trở lại?” Mang theo giọng mũi rất đặc, nói xong liền đứng lên, lại thấy trước mắt đầy sao, hai tay vội vịn bàn chống đỡ thân thể, Bạch Ngọc Đường tiến lên đỡ lấy anh: “Sao lại không vào phòng ngủ, bị cảm thì làm sao giờ?”

Triển Chiêu lắc đầu, mặc cho Bạch Ngọc Đường đỡ trở lại phòng, nằm xuống liền ngủ!

21. Chương 21: Động Đất Đến Đây

Triển Chiêu bị cảm, buổi sáng rời giường đầu choáng váng nặng trĩu, giường của Bạch Ngọc Đường đã thu dọn ngăn nắp, không nhìn ra rốt cuộc Bạch Ngọc Đường có ngủ hay không.

Triển Chiêu dùng đầu ngón tay day day thái dương, chậm rãi nhớ lại, ngày hôm qua...

Cho dù đã có thể nhớ rất nhiều chuyện, thế nhưng muốn nhớ lại, vẫn có chút khó khăn, bất quá Triển Chiêu vẫn thuận lợi nhớ được “chuyện hoang đường” xảy ra tối hôm qua.

Thấy giường Bạch Ngọc Đường ngăn nắp, Triển Chiêu lảo đảo đứng lên lấy cho mình cốc nước, tìm xung quanh không thấy hòm thuốc, chỉ có thể sờ sờ trong túi, còn có tiền, không thì ra ngoài mua ít thuốc đi.

Triển Chiêu thay quần áo ra ngoài, phát hiện trong hòm thư ở cửa có một tấm bưu thiếp, non xanh nước biếc, xa xa những đám mây trắng phủ lên dãy núi, phía trên có ba chữ “Cửu trại câu” lớn. Là Công Tôn

gửi về, từ mấy câu ngắn gọn bên trong có thể thấy được tâm tình Công Tôn đã khá hơn nhiều: “Chiêu, Tứ Xuyên là một vùng tốt, Cửu Trại Câu là nơi rất tuyệt, nước nơi này từ trên núi chảy xuống tựa hồ có thể rửa sạch trái tim phủ bụi của tôi. Tôi bỗng rất muốn đi Tây Tạng, muốn ở nơi đó xem thử tim mình có phải yên bình thật hay không! Tôi nghĩ, chúng ta rất sớm sẽ có thể gặp rồi! Công Tôn Sách ngày 10 tháng 5”

Triển Chiêu nhìn chữ trong thư thiệp vài lần, mới thật cẩn thận nhét nó vào trong túi, ra ngoài mua thuốc.

Uống thuốc, Triển Chiêu mơ hồ ngã xuống giường ngủ, mãi đến khi có người qua đẩy anh: “Miêu Nhi, tỉnh dậy, cậu sao vậy?”

Triển Chiêu dùng sức mở to mắt nhưng cũng chỉ mở được một khe nhỏ: “Ồ... Mệt!”

Bạch Ngọc Đường sờ trán Triển Chiêu, rất nóng, thảo nào vừa rồi thấy hai má mềo con này đỏ bừng, vội vàng gọi điện cho Liễu Thanh: “Cậu tìm một bác sĩ qua đây đi, Miêu Nhi ốm rồi, hình như là cảm lạnh!”

Rất nhanh Liễu Thanh dẫn theo một bác sĩ râu dài qua truyền nước cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu ốm không muốn ăn cơm, cơm Bạch Ngọc Đường mang đến thuận tiện cho Liễu Thanh cùng vị bác sĩ gọi Âu Dương Xuân kia, ăn xong cơm đã là hai giờ chiều, Liễu Thanh đứng ở cạnh bàn thu dọn đồ ăn thừa, bỗng thân thể lay lay, Âu Dương là người đầu tiên kêu lên: “Động đất!”

Bạch Ngọc Đường một bước vọt vào phòng ngủ, chưa chạy tới bên giường Triển Chiêu, đã không rung nữa rồi. Để ngừa vạn nhất, Liễu Thanh nhắc giá truyền dịch, Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu đứng ở trên đường lớn, lúc này trên phố đã có rất nhiều người đứng, Triển Chiêu oán giận Bạch Ngọc Đường: “Cậu ngốc à, động đất không chạy ra ngoài, chạy vào trong làm cái gì!”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày: “Tầng trên tầng dưới đều cấu tạo bằng thép, an toàn mà!”

Triển Chiêu tặng anh cái ánh mắt nói vớ nói vẩn, ngược lại cũng không trách móc gì nữa. Liễu Thanh ở một bên nói: “Bạch lão ngũ là muốn cùng cậu làm uyên ương đồng mệnh đó!”

Kỳ thật Triển Chiêu cũng không phải không biết tâm tư Bạch Ngọc Đường lúc đó, chỉ là thâm tình như vậy, là một người đàn ông, Triển Chiêu cảm thấy mình thật sự nhận không nổi. Chuyện nhớ được càng ngày càng nhiều, lo lắng của Triển Chiêu cũng càng ngày càng nhiều.

Đợi nửa giờ, không có động tĩnh gì, người trên phố cũng đều tự trở về rồi, Bạch Ngọc Đường dìu Triển Chiêu trở lại quán bar, Âu Dương rút kim tiêm vừa vặn truyền hết ra, Liễu Thanh mở TV lên: “Đây là nơi nào động đất nhỉ, chúng ta ở đây cũng có thể cảm giác được!”

Trên TV đầy tin tức “động đất ở Vấn Xuyên”, đại não Triển Chiêu nhất thời trống rỗng, sau đó từ trong túi mình lấy ra một tấm thư thiệp, sắc mặt tái nhợt: “Công Tôn... ở Tứ Xuyên!”

Bạch Ngọc Đường cùng Liễu Thanh lấy thư thiệp, sau khi xem xong thì sắc mặt rất khó coi. Bạch Ngọc Đường an ủi Triển Chiêu: “Công Tôn nói muốn đi Tây Tạng, không chừng đã đi rồi, cái này đã gửi được hai ngày, hai ngày có thể đi rất xa rồi!”

Tay Triển Chiêu run mạnh: “Tôi phải đi Tứ Xuyên, tôi phải đi tìm Công Tôn!”

Liễu Thanh vừa gọi điện cho bạn, vừa nói: “Cậu đừng nghĩ nhiều quá, sẽ không trùng hợp như vậy!”

Tối hôm đó trên cửa Memento treo biển “Tạm dừng kinh doanh”, bên cạnh bàn vây đầy người, Liễu Thanh cùng Trí Hóa lững thững đến muộn.

“Chúng tôi ngày mai đi theo nhóm cứu chữa đầu tiên đến Tứ Xuyên, các cậu yên tâm, chúng tôi sẽ hỏi thăm tin tức Công Tôn!” Liễu Thanh không kịp uống miếng nước liền vội vàng nói.

Triển Chiêu nhanh chóng nói: “Tôi cũng muốn đến Tứ Xuyên, được không?”

Trí Hóa vỗ vỗ anh: “Cậu đừng vội, thứ nhất cậu ốm không thích hợp đến đó, thứ hai, nếu Công Tôn thật sự đã đi Tây Tạng, sẽ gửi thư thiệp về cho cậu, dù sao cũng phải có người nhận chứ!”

Bạch Ngọc Đường cũng nói: “Đúng vậy đó, hiện tại Tứ Xuyên dư chấn liên tục, có khi Công Tôn không sao, chính cậu lại xảy ra chuyện, vậy làm sao giờ?”

Đinh Triệu Huệ nói: “Cậu yên tâm, cảnh sát cũng muốn đến Tứ Xuyên, chúng tôi đều sẽ nghe ngóng tin tức Công Tôn!”

Triển Chiêu biết bọn họ nói rất có lý, chỉ đành nén tâm tình.

Mấy ngày kế tiếp, công ty Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Triệu Lan liên kết tổ chức viện trợ khu vực gặp nạn, quỳen rất nhiều đồ, Đinh Triệu Huệ tự mình mang đồ đến Tứ Xuyên. Thế nhưng ở Tứ Xuyên vẫn chưa có tin tức gì, bưu thiếp từ Tây Tạng Triển Chiêu mỗi mắt chờ mong cũng không tới, tâm Triển Chiêu dần trầm xuống, anh biết Công Tôn mỗi khi đến một nơi nào trước tiên đều sẽ báo bình an cho anh, thế nhưng lâu như vậy vẫn không có tin tức...

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu càng ngày càng lo lắng, cũng càng ngày càng tiêu tụy, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Mãi đến mười ngày sau, Liễu Thanh trở về để đem nhóm đồ cứu chữa thứ hai, dành thời gian đến Memento một chuyến.

“Việc này...” Liễu Thanh sắc mặt tiêu tụy, từ trong ngực lấy ra một cái túi nhỏ.

Triển Chiêu chần chờ mở ra, một chiếc vòng cổ màu bạc, mặt đeo phía dưới là một viên đạn: “Đây... Đây là... của Công Tôn!” Môi Triển Chiêu run nửa ngày mới nói ra được những lời này.

Bạch Ngọc Đường cầm lấy, liếc mắt một cái liền nhận ra chính là chiếc vòng mấy ngày đi này luôn ở trên cổ Công Tôn, mặt đeo phía dưới trước kia không biết là một viên đạn.

“Cậu lấy cái này ở đâu? Công Tôn đâu?” Bạch Ngọc Đường thấy toàn thân Triển Chiêu phát run, vội vàng hỏi Liễu Thanh.

Liễu Thanh lắc đầu: “Tôi không gặp Công Tôn, đây là một cô bé mang tới, ngày đó động đất, chân của cô bé bị đè gãy, có một chàng trai rất đẹp công cô bé ra, lại muốn vào trường học cứu người, gỡ chiếc vòng này đi đến đưa cho cô bé, nói nếu anh ấy không trở lại, hãy đem chiếc vòng này gửi qua bưu điện đến quán bar Memento ở thành phố A.”

“Sau rồi sao!” Triển Chiêu nắm chặt hai tay.

“Cho đến khi đội cứu chữa của chúng tôi đi, cô bé kia luôn ở đó chờ anh ấy, thế nhưng anh ấy lại không trở lại...” Thanh âm Liễu Thanh rất thấp.

“Công Tôn... là đã chết rồi sao?” Thanh âm Triển Chiêu run đến nỗi dường như không nghe được anh hỏi cái gì.

“Tôi ngày đó trở lại, dùng máy dò mạng sống ở đó cũng không thấy nó vang! Nếu không phải anh đã rời đi, như vậy...” Liễu Thanh không dám nhìn Triển Chiêu. Bì thương phải chịu này quá lớn, một người đàn ông gần như cử tử nhất sinh cũng chưa từng khóc, giờ phút này lại khóc giống như một đứa nhỏ.

Bạch Ngọc Đường dùng sức ôm Triển Chiêu vào lòng: “Miêu Nhi, Miêu Nhi, có lẽ không tệ như tưởng tượng, Công Tôn không sao cả!”

Triển Chiêu khóc rất lâu, nắm chiếc vòng ngơ ngác ngồi ở phía trước tấm kính, Liễu Thanh ngày mai phải đi bệnh viện kiểm tra đồ, ngày kia còn đến Tứ Xuyên, cho nên trở về. Bạch Ngọc Đường treo biển “Tạm dừng kinh doanh” lên, theo Triển Chiêu. Trong quán bar rất yên tĩnh, giống như Công Tôn còn ngồi trong quầy bar cúi đầu đọc sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu lộ ra một nụ cười lạnh lùng thần nhiên.

“Í?” Triển Chiêu bỗng nhiên bật ra tiếng.

Bạch Ngọc Đường vội vàng đi qua: “Sao vậy? Miêu Nhi”

Triển Chiêu cẩn thận nhìn viên đạn kia: “Đây là đạn thật của súng lục!”

“Đạn thật?” Bạch Ngọc Đường cẩn thận xem.

“Ừm!” Phương diện này Triển Chiêu biết rõ: “Hơn nữa đã mòn, là viên đạn cho súng lục SP2022!” Nói tới đây, Triển Chiêu dùng sức day day thái dương, dường như đang suy nghĩ gì đó, một lát vội vàng hỏi: “Ngọc Đường, cậu lần đầu tiên thấy Công Tôn đeo vòng cổ này là lúc nào?”

Bạch Ngọc Đường nhớ lại một chút, nói: “Trước kia chưa từng thấy, mãi cho đến trước khi Công Tôn cùng Triệu Trinh tách ra mới thấy!”

“Triệu Trinh?” Triễn Chiêu mở to mắt: “Chết tiệt, tôi thế nào lại quên anh ta, mau, gọi điện thoại, bảo Triệu Trinh đến đây một chút, quên đi, nếu không tôi qua đó!”

Bạch Ngọc Đường thấy anh nói năng lộn xộn, vội vàng trấn an: “Cậu đừng vội, tôi không biết số của Triệu Trinh, hiện tại tôi gọi cho Đinh Triệu Lan, bảo anh ta hỏi Đinh Triệu Huệ!” Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại xong, một lần nữa ngồi xuống bên người Triễn Chiêu: “Cậu nói cho tôi biết, cậu phát hiện cái gì rồi?”

Triễn Chiêu vuốt nhẹ viên đạn kia: “Tôi đã quên nhiều thứ, cậu có thể nói cho tôi biết trước khi Công Tôn rời đi rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì không? Chuyện quan trọng, cậu mau nói cho tôi biết!”

Bạch Ngọc Đường đành phải đem chuyện giữa Công Tôn cùng Bạch Cẩm Đường với Triệu Trinh nói cho Triễn Chiêu, sau đó nói: “Miêu Nhi, việc này sớm đã qua, anh tôi cũng không oán giận Công Tôn ...”

“Oán giận?” Triễn Chiêu trên mặt lộ ra biểu tình lạnh lùng, khiến Bạch Ngọc Đường ngẩn ra.

“Miêu Nhi...”

“Cậu cũng gọi anh trai cậu tới, cho dù Công Tôn đi rồi, tôi cũng phải giúp Công Tôn đi một cách trong sạch!” Trong con người Triễn Chiêu lóe ra tia lạnh lùng nghiêm túc, giống như năm đó!

22. Chương 22: Công Tôn Chân Thực

Kết nối liên lạc với Triệu Trinh, đêm đã khuya, nghe tin dữ về Công Tôn, Triệu Trinh ở trong điện thoại đã khóc không ra tiếng.

Bạch Cẩm Đường bị Bạch Ngọc Đường kéo vào Memento, trong lòng hoảng hốt một chút, Triễn Chiêu hiếm thấy mặc chiếc sơ mi đen, sắc mặt tái nhợt ngồi bên tấm kính, trong tay là rượu Rum Công Tôn yêu nhất.

Thấy Bạch Cẩm Đường, Triễn Chiêu trên mặt lộ ra một tia xem thường, chỉ thản nhiên liếc mắt một cái, liền nói: “Lát nữa Triệu Trinh sẽ đến, không muốn gặp anh ta thì vào bên trong đi!”

Bạch Cẩm Đường không biết nên nói cái gì, chỉ ngồi đối diện với Triễn Chiêu, ngẩn người nhìn chằm chằm ly rượu Rum màu vàng nhạt.

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Bạch Cẩm Đường, nói với Triễn Chiêu: “Miêu Nhi, tôi còn chưa nói với anh tôi chuyện Công Tôn!”

Triễn Chiêu lúc này mới liếc mắt đánh giá Bạch Cẩm Đường một cái, lạnh lùng mở miệng: “Lát nữa anh ta sẽ biết, sớm một chút hay muộn một chút chẳng quan trọng gì cả, cậu muốn nói cho anh ta biết thì hiện tại nói đi!”

Bạch Cẩm Đường nghe ra không bình thường, hỏi Bạch Ngọc Đường: “Chú kéo anh tới rốt cuộc có việc gì? Công Tôn Sách xảy ra chuyện gì?” Vốn tưởng cái tên này sẽ không còn được phát ra từ miệng mình nữa, thế nhưng hiện tại lại thuận miệng nói ra.

Bạch Ngọc Đường nhăn mặt nhíu mày: “Anh, việc này... Công Tôn có thể... đã không còn nữa!”

“Đã không còn nữa?” Bạch Cẩm Đường chợt đứng lên, khiến bàn lay vài cái, rượu Rum trong ly văng ra mất một nửa: “Cái gì gọi là đã không còn nữa? Công Tôn... cậu ấy... đã đi đâu?” Mấy chữ cuối cùng, chính Bạch Cẩm Đường cũng nghe được sự run rẩy.

“Đã chết!” Thanh âm Triễn Chiêu lạnh băng, giống như tim lúc này: “Hiện tại ngay cả hài cốt cũng không tìm được!”

“Đã... chết?” Bạch Cẩm Đường không thể tin nổi nhìn Triễn Chiêu lại nhìn Bạch Ngọc Đường: “Sao lại...”

Lúc này cửa mở ra, Triệu Trinh theo gió xông vào, kéo Triển Chiêu: “Công Tôn thật sự chết rồi? Cậu gạt tôi thôi! Cậu ấy đi Tứ Xuyên làm gì?”

Triển Chiêu kéo tay Triệu Trinh ra, chỉ chỉ bên người Bạch Ngọc Đường: “Đều ngồi xuống đi! Nếu không phải tôi quên nhiều chuyện, Công Tôn cũng sẽ không rơi vào kết cục này! Các anh không phải muốn biết Công Tôn vì sao lại chết sao? Tôi nói cho các anh biết!”

Triển Chiêu từ trong ngực lấy ra chiếc vòng bạc treo viên đạn: “Thứ này, hai vị đều rất quen thuộc đi!”

Triệu Trinh cùng Bạch Cẩm Đường sau khi thấy rõ thứ kia, sắc mặt nhất thời tái nhợt, có một không hai!

“Vật này... cậu từ đâu có?” Triệu Trinh môi run rẩy.

Triển Chiêu cẩn thận nhìn viên đạn nói: “Đây là thứ duy nhất trước khi quay lại cứu người Công Tôn để lại! Hiện tại...” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh: “Tôi muốn biết, thứ này sao lại ở trong tay Công Tôn?” Ánh mắt sắc bén, tuy Triệu Trinh hàng năm thăm vấn phạm nhân, cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh.

Triệu Trinh vẻ mặt phức tạp liếc mắt nhìn Bạch Cẩm Đường một cái, thấp giọng nói: “Lúc đó sau khi cùng Công Tôn chia tay, tôi liền kết hôn, thế nhưng tôi không quên được Công Tôn, năm trước rốt cục sau khi tôi cùng vợ ly hôn, tìm Đinh Triệu Huệ hỏi thăm Công Tôn, lại nghe nói Bạch Cẩm Đường vì Công Tôn về nước, tôi chạy đến tìm Công Tôn muốn nói lại tình xưa, nhưng cậu ấy không muốn, về sau...” Triệu Trinh vẻ mặt hối hận.

Triển Chiêu oán hận nói: “Về sau anh dùng chứng cứ năm đó Bạch Cẩm Đường bắn cảnh sát uy hiếp Công Tôn? Buộc anh ấy nghe theo?”

Triệu Trinh hai tay ôm đầu, khóc không ra tiếng: “Không nghĩ tới Công Tôn lại đáp ứng, chúng tôi thậm chí còn lên giường vài lần...”

“Khốn nạn!” Bạch Cẩm Đường gầm lên, một quyền muốn đánh Triệu Trinh, lại bị Triển Chiêu ngăn lại: “Anh cũng không có tư cách nói anh ta!”

Bạch Cẩm Đường thân hình lay lay, suy sụp ngồi xuống.

Thanh âm Triệu Trinh dứt quãng: “Có một lần làm xong, cậu ấy bảo tôi lên lấy viên đạn kia ra cho cậu ấy, cậu ấy nói dù sao cũng là từ trong thân thể của cậu ấy lấy ra, muốn làm kỷ niệm. Tôi liền lợi dụng chức quyền lên lấy viên đạn kia ra, mua một chiếc vòng bạc treo vào tặng cậu ấy. Ngày đó cậu ấy đặc biệt cao hứng, uống rất nhiều rượu, tôi đưa cậu ấy về nhà, khi lên giường, cậu ấy bỗng nhiên ôm tôi gọi Cẩm Đường, tôi mới biết được cái gì là vật kỷ niệm, cậu ấy căn bản là vì Bạch Cẩm Đường mới... Ngày ấy tôi đã điên rồi, làm cậu ấy bị thương, nhưng cũng biết rốt cuộc không quay lại được, liền không tới tìm cậu ấy nữa.”

Tay Triển Chiêu nắm chặt viên đạn kia, tiếp lời Triệu Trinh nói: “Anh ấy chính là vì Bạch Cẩm Đường mới muốn đem vật chứng trọng yếu này thu vào tay, như vậy...” Triển Chiêu híp mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Bạch Cẩm Đường: “Như vậy, công ty Bạch Cẩm Đường ở trong nước xem như là đứng vững rồi, không có vật chứng trọng yếu này, những kẻ muốn lật lại bản án, cũng kéo không nổi gợn sóng nào!”

Triệu Trinh cúi đầu khóc thành tiếng, Triển Chiêu thương hại nhìn anh ta: “Anh cần gì phải vậy? Nếu năm đó anh không phụ Công Tôn, nếu anh không lại trở về tìm anh ấy, anh sao phải rơi vào tình cảnh hiện giờ, hiện tại tiền đồ của anh cũng bị hủy, Công Tôn cũng...”

Triệu Trinh lắc đầu: “Tôi nợ cậu ấy, đều là tôi nợ cậu ấy!”

Triển Chiêu quay đầu nhìn về phía Bạch Cẩm Đường: “Nghe rõ rồi chứ? Bạch đại thiếu gia?”

Bạch Cẩm Đường đẩy Triệu Trinh ra, hướng cửa chạy. Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo anh: “Anh, anh đi đâu vậy?”

Bạch Cẩm Đường giống như nổi điên nói: “Anh đi tìm Công Tôn, cậu ấy sẽ không chết! Sẽ không!”

Triển Chiêu đứng lên nhìn ba người đã loạn thành một đồng, chậm rãi nói: “Bạch Cẩm Đường, tôi hỏi anh, sau đó Công Tôn có tìm anh không?”

Bạch Cẩm Đường cả người chấn động.

Bạch Ngọc Đường nhân cơ hội kéo anh ngồi xuống một bên, xoay người nói với Triển Chiêu: “Miêu Nhi, anh ấy khi đó cũng rất đau khổ... Nếu Công Tôn tìm anh ấy, anh ấy sẽ không...”

“Ngọc Đường...” Bạch Cẩm Đường cắt đứt lời Bạch Ngọc Đường, đỡ đầu nhìn ngoài tầm kính: “Đúng vậy, Công Tôn đã tìm tôi, cậu ấy hỏi tôi...” Trước mắt tựa như là khuôn mặt lãnh diễm của Công Tôn, lại mang theo nụ cười không xác định, tựa vào bàn làm việc hỏi anh: “Cậu bây giờ còn yêu tôi không?” Bạch Cẩm Đường lúc đó lại đắm chìm trong cảnh thấy anh cùng Triệu Trinh hôn nhau, lạnh lùng quay đầu không nhìn anh: “Vốn chỉ là vui đùa một chút, cậu đừng ngây thơ nữa, Bạch đại gia tôi vẫn là thích phụ nữ, đàn ông đó, dù là ném thử, cũng phải ném cái sạch sẽ!” Mãi cho đến khi nghe thấy cánh cửa văn phòng nhẹ nhàng đóng, Bạch Cẩm Đường mới quay đầu lại, ngón tay tại mép bàn nơi Công Tôn dựa vào nhẹ vuốt...

Bạch Ngọc Đường không thể tin nổi nhìn Bạch Cẩm Đường: “Anh... Anh...”

Bạch Cẩm Đường rốt cục cúi đầu, trên bàn xuất hiện một giọt nước, sau đó là hai giọt, ba giọt... dần dần hòa thành mảng...

Hai ngày sau, Bạch Cẩm Đường mang theo đồ cứu chữa công ty mình quỳen tặng, cùng Liễu Thanh đến Tứ Xuyên.

Trước khi đi, Bạch Cẩm Đường nói với Triển Chiêu: “Tôi nhất định phải dẫn cậu ấy trở lại!”

Triển Chiêu đưa chiếc vòng bạc kia cho anh: “Cái này... Tôi cảm thấy chủ ý của Công Tôn là muốn đưa cho anh!”

Bạch Cẩm Đường dùng sức nắm chặt, thấp giọng nói: “Đây là vật duy nhất tôi cho cậu ấy, nhưng cũng là vật suýt chút nữa hại chết cậu ấy. Vốn cho là mình yêu cậu ấy yêu đến sâu nặng, hiện tại mới biết được, cậu ấy dùng hạnh phúc để bảo vệ tôi, tôi... thật sự không xứng với cậu ấy!”

Một tháng sau, khu gặp nạn nghiêm trọng bị phong tỏa, Bạch Cẩm Đường bị buộc trở về, bọn họ không dẫn được Công Tôn về, sống hay chết cũng không rõ.

Chiếc vòng kia liền đeo trước ngực Bạch Cẩm Đường, kề bên trái tim.

23. Chương 23: Kết Thúc

Sắp tới tháng chín, mùa hè nóng nực sắp qua đi, dưới sự trợ giúp của Trí Hóa, trí nhớ Triển Chiêu rốt cục có thể so với người bình thường, chuyện có thể nhớ ngày càng nhiều.

Bạch Ngọc Đường đấu tranh rất lâu rốt cục thành công đem hai chiếc giường đơn cả anh cùng Triển Chiêu đổi thành giường đôi cực lớn, danh chính ngôn thuận bắt đầu cuộc sống phu phụ.

Ban đêm, tình cảm mãnh liệt qua đi, Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu hỏi: “Miêu Nhi, vì sao đột nhiên tiếp nhận tôi?”

Triển Chiêu nheo mắt lại, buồn ngủ: “Bởi vì tôi thực may mắn, người tôi yêu vẫn còn sinh long hoạt hổ theo bên cạnh tôi!”

Cánh tay Bạch Ngọc Đường dùng lực, cầm cọ trên gương mặt hồng hồng của Triển Chiêu: “Tôi cũng thực may mắn, cậu vẫn nhớ rõ tôi!”

...

Kim cương Vương lão ngũ (1) Bạch Cẩm Đường là một người cuồng công việc, yến tiệc cũng không dẫn bạn gái theo, kinh doanh trong nước càng làm càng lớn, sau động đất vẫn quỳen tiền cho khu gặp nạn, có người biết chuyện nói, người yêu của Bạch Cẩm Đường lúc động đất vì cứu người mà đã chết ở khu gặp nạn, đương sự cũng không phủ nhận.

Mãi đến khi thời tiết chuyển lạnh, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ôm nhau trở lại Memento, đi ngang qua hòm thư, Triển Chiêu bỗng đứng lại, dùng tay vỗ vỗ nói: “Hình như có cái gì đó!”

Bạch Ngọc Đường xuyên qua khe hở cũng nhìn thấy. Triển Chiêu lấy chìa khóa mở cửa sắt nhỏ ra, lộ ra tấm bưu thiếp yên lặng nằm ở đó, trên hình ảnh, núi tuyết xinh đẹp đứng vững giữa biển mây!

(1) Kim cương Vương lão ngũ chỉ những người đàn ông rất có tiền, đã qua 35 tuổi nhưng vẫn chưa có vợ.
Năm tiêu chuẩn: Nhiều tiền: Một là bản thân có sự nghiệp, hai là thừa kế tài sản lớn
Anh tuấn đẹp trai: Có thường thức đặc biệt của chính mình
Bằng cấp cao: Có bằng cấp cao của nước ngoài
Năng lực lớn: Có chí tiến thủ, có nhiệt tâm xây dựng và phát triển sự nghiệp
Khiêm tốn: Không muốn nói nhiều về chuyện của mình, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh sự làm phiền của bên ngoài
TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/memento>